VIORICA PERȚE

ADEVĂRATUL SENS AL VIEȚII

AUTOCUNOAŞTEREA

II 4.704

EDITURA rimus

BCU "LUCIAN BLAGA" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAŞI
II 4.704

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Viorica PERȚE

ADEVĂRATUL SENS AL VIEȚII
AUTOCUNOAȘTEREA

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Viorica PERȚE

535519

ADEVĂRATUL SENS AL VIEȚII

AUTOCUNOAȘTEREA

452134
B.C.U. IAȘI

ALE

EDITURA Primus

Oradea, 2009

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PERȚE, VIORICA
Adevăratul sens al vieții. Autocunoașterea /
Viorica Perțe. - Oradea : Primus, 2009
Bibliogr.
ISBN 978-973-1975-10-8

821.135.1-31

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

29 SEP 2009

„Dumnezeu este mai mult decât Absolutul,
El e Absolutul şi–Şi este şi Celălalt,
Dumnezeu – omul"

(Paul Evdokimov)

„Nimeni nu poate să cunoască pe Dumnezeu dacă mai
întâi nu s–a cunoscut pe sine"

(Paul Evdokimov)

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Chipul energetic al omului

Am dorit mereu ca într–un anume fel să atrag atenţia tuturor, spre „tărâmul nevăzut", dar dens de posibilităţi al energiei, ea însăşi provenită din sursa inepuizabilă Dumnezeu.

Atotprezentă această energie, „din care toate s–au făcut", cunoscută în starea mai densă sub numele de materie, care după Leibnitz este un „spirit instantaneu" ne aduce în memorie zicerea Sf. Grigorie de Palama: **„Se află cu ucenicii Săi totdeauna, nu venind, ci mai degrabă arătându–se când vroia."** („Iisus Hristos lumina lumii şi îndumnezeitorul omului" – Dumitru Stăniloae).

Vizionara Valentina de la Iaşi percepea O.Z.N. – urile ca o materializare a unor entităţi, iar în tradiţia orientală tot ce există are un suflet de unde şi ideea că în unele cazuri fiinţa om retrăia pe Terra starea de: plantă, animal sau mineral.

Orientalii subscriu de asemenea ideii conform căreia oamenii, într–un anumit stadiu de evoluţie pot trăi atât în starea de materie densă, cât şi în aceea energetică.

Relatarea Sf. Apostol Pavel referitoare la acea răpire în al treilea cer, despre care spune că nu ştie dacă a fost în trup sau în duh, reflectă faptul că omul din totdeauna a fost conştient de dubla sa posibilitatea de existenţă. **„Cunosc un om în Hristos care acum 14 ani, fie în trup, nu ştiu, fie în afară de trup, nu ştiu, Dumnezeu ştie, a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer."** (Epistola către Corinteni 12, 2).

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Edgar Cayce prin experienţele de extracorporalizare, dovedeşte de asemenea această posibilitate de a trece de la starea materială la cea energetică, ca şi de–a fi perfect conştient de faptul că existenţa omului este posibilă atât în vehicolul materie – vasul prin care se manifestă spiritul, cât şi prin vehicolul energetic – corpul astral.

Se ştie de asemenea de călugări, care uneori parcurgeau în intervale scurte de timp, distanţe mari faţă de punctul în care se aflau la un moment dat, fără ca acest lucru să fie întotdeauna conştientizat. Avem astfel confirmată realitatea cuprinsă în teoria reconvertibilităţii materiei dovedită prin ecuaţia lui Einstein $E = m c^2$.

Consider că, chiar dacă omenirea nu este în totalitate pregătită pentru revendicarea chipului lui Dumnezeu în om, tendinţa dintr–o parte de a fi ţinută în obscurantism, iar de alta de–a fi nimicită, n–are temei în faţa voii lui Dumnezeu şi nici nu este posibilă atâta vreme cât omul, îl gândeşte pe Dumnezeu prin sine.

Cei care au o preocupare asiduă pentru scăderea densităţii populaţiei pe glob, punând pe umerii ştiinţei greşeala, sau şi mai rău a oricui, care îndrăzneşte să existe, uită că omul este dominant parte energetică, având sursa în energia dumnezeiască, care nu poate fi distrusă.

Orice descindere negativă în plan fizic, are un ecou în Univers, din care motiv există şi replica, prin care se stabileşte echilibrul în Univers. Astfel că iniţiatorii „pierzaniei" vor fi desţeleniţi din gândul lor abuziv, cu atât mai repede cu cât omul se va redescoperi mai curând, conştientizând faptul că după cum spune Sf. Vasile cel Mare: **„Omul este o creatură care a primit porunca să devină Dumnezeu."** („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov).

Acest citat a devenit un lait–motiv în cărţile mele şi cred că ar merita să devină motto–ul zilnic al fiecăruia.

Autocunoaşterea presupune şi această reevaluare a poziţiei omului, în raport cu Sinele propriu. Când spunem:

„Pot totul întru Hristos care mă–ntăreşte” (Filipeni 4, 1) anulăm din start fricile alimentate de cei de rea–credinţă, ca şi întunericul minţii datorat necunoaşterii de sine.

Nu converg în opinie cu cei care inoculează într–un fel sau altul morbul fricii, anulând ideea de credinţă care înseamnă speranţă.

„În iubire nu este frică, ci iubirea desăvârşită alungă frica, pentru că frica are cu sine pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârşit în iubire.” (I Ioan 4, 18).

Mi–a plăcut foarte mult ideea unui preot, care atunci când copiii lui greşeau, îi punea în faţa oglinzii şi singura pedeapsă era – „ruşinează–te”!

Am verificat eu însămi efectul acestei practici şi nu mi–a plăcut imaginea din oglindă. Am făcut acest lucru după ce mental, am judecat o persoană, spunându–mi în sinea mea, că eu n–aş face o greşeală ca cea mărturisită de ea, dar care spre surprinderea mea, am făcut–o la scurt timp după momentul relatat. Am înţeles plinătatea zicerii: **„Căci cu judecata cu care judecaţi, veţi fi judecaţi, şi cu măsura cu care măsuraţi, vi se va măsura.”** (Matei 7, 2).

Valenţelor Bibliei declinate în cărţile mele anterioare: de Panaceu universal, de carte de ştiinţă, religioasă, adaug acum cea de carte psihologică care pătrunde dincolo de caracterul omului în taina sufletului, ajutându–ne să conturăm chipul omului desăvârşit gândit de Dumnezeu.

Elementul „spovedanie” este într–un fel similar şedinţei cu psihologul, deosebirea constând din cadrul în care se împlineşte precum şi prin vindecarea instantanee datorată împărtăşaniei când omul şi–a asumat vina, diferită de cea din relaţia cu psihologul mai lungă ca termen de vindecare.

Prin creionarea diferitelor tipuri de oameni ca şi modalitatea prin care oricine poate „deveni omul cel nou”, chiar dacă pe orbita pe care s–a înscris, a marcat mai mulţi paşi spre stânga decât spre dreapta.

B.C.U. „M. EMINESCU” IAŞI

Autocunoaşterea presupune şi această reevaluare a poziţiei omului în raport cu Sinele propriu. Sf. Antonie cel Mare subliniază necesitatea acestei cunoaşteri de sine prin zicerea: **„Cunoaşte–te pe tine însuţi şi vei cunoaşte totul."** („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov).

Macrocosmosul este identificat în aşa – numitul microcosmos – omul, doar din punct de vedere fizic, pentru că din punct de vedere energetic putem pune semnul = deoarece natura energetică a omului este construită tot dintr–o hexagramă. Treimea inferioară cuprinzând: chakra rădăcină, chakra splenică şi chakra plexului solar şi treimea superioară alcătuită din: chakra gâtului, chakra frunţii şi chakra coroanei, comunică între ele prin chakra inimii, în care de la Botez sălăşluieşte Hristos. Această cunoaştere premerge cunoaşterea lui Dumnezeu, pentru că după cum spune Paul Evdokimov în „Vârstele vieţii spirituale" : **„Nimeni nu poate cunoaşte pe Dumenezeu dacă mai întâi nu s–a cunoscut pe sine."**

Procesul autocunoaşterii implică o incursiune deloc simplă, în meandrele gândurilor omeneşti şi depăşirea tuturor capcanelor care par să ne ascundă de noi înşine. Din acest motiv psalmistul spune: **„De cele ascunse ale mele curăţeşte–mă."** (Psalmul 18, 13 – 14).

Paradoxal toate acuzele adresate celorlalţi, de cele mai multe ori sunt de fapt atribute proprii de unde şi zicerea: **„Hoţul te strigă hoţ."**

În ziare sau pe ecrane cei care folosesc invective la adresa altor persoane se descriu pe ei înşişi, precum cucul care–şi strigă numele. Atacul asupra semenului din oricare zona s–ar manifesta, descrie neputinţa şi mai ales sărăcia în iubirea de aproape. Este incalificabilă etichetarea unor persoane cu termeni de: curve sau rapandule, referitor la cele care din necunoaşterea de sine şi cine ştie din câte alte motive practică aşa numita „cea mai veche meserie", fără ca acuzatorul să–şi pună întrebarea firească: cu cine o practică?

Dacă ne–am face timp şi–am descoperi cauza acestei practici nesănătoase atât din punct de vedere fizic cât şi moral, am descoperi poate, tot atâtea daruri sau poate mai multe la cei pe care–i umilim cu bună ştiinţă.

Iisus spune: **„Voi judecaţi după trup. Eu nu judec pe nimeni."** (Ioan 8, 15).

Preocuparea acutizată pentru trupesc defineşte pe cel în preocupare de cele materiale, mai mult decât de cele spirituale, marcând un punct negativ în caracterul acelei persoane.

Dumitru Stăniloae în „Iubirea creştină" defineşte un astfel de individ: **„.... vorbirea de rău e o undiţă prin care slava deşartă umblă după lauda oamenilor."** Mai creştineşte ar fi să urmăm îndemnul Sf. Ioan Scărarul: **„Dacă–ţi vezi fratele pe cale de–a păcătui aruncă–i pe umeri mantia iubirii tale."** („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov).

Dacă vrem să sune autentic numele de creştin ortodox (drept slăvitor al lui Dumnezeu), din oricare domeniu de activitate ne–am afla, ar trebui să ne–o facem proprie zicerea părintelui Dumitru Stăniloae: **„Nici nu–l voi osândi pe altul ca să nu sufăr şi eu de osânda ce i–o aduc, fiind mădular aceluiaş trup."**

Contradicţia dintre manifestarea agresivă faţă de aproapele şi porunca scripturistică: **„Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi"** (Matei 22, 39), ni–l descrie pe cel depărtat de Dumnezeu prin faptul că aduce hulă chipului lui Dumnezeu în om, ori: **„În amurgul vieţii noastre vom fi judecaţi pentru dragostea adâncă pe măsura celor ce i–am iubit pe pământ"** spune Paul Evdokimov în „Iubirea nebună a lui Dumnezeu".

Când noi ceilalţi ne manifestăm complezenţi faţă de bârfitori, trebuie să ne amintim zicerea părintelui Dumitru Stăniloae din „Iubirea creştină" că: **„... bârfirea este o urmare a urii şi ţinerii de minte a răului."**, iar ura are un alt efect decât cel scontat după cum spune acelaşi autor: **„Nu cel pe**

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

care–l urăsc suferă de ura mea, ci eu, pentru că sufăr de o patimă care mă coboară şi–mi face cu neputinţă mântuirea". („Filocalia" vol. XII).

Denigrarea celorlalţi presupune un handicap sufletesc iar a rezona cu aceştia înseamnă că: **„Cine se aseamănă se adună".**

Am uitat poate că a fi tolerant cu cei din jur şi sever cu propria persoană, este primul pas în autodepăşire, pentru că Scriptura spune: **„Ci toate câte voiţi să vă facă vouă oamenii şi voi faceţi lor că aceasta este Legea şi proorocii."** (Matei 7, 12)

Starea în care se află bârfitorul este dublată de mânia faţă de cel acuzat, care de asemenea nu adaugă binelui nostru: **„Că oricine se mânie pe fratele său va fi de osândă"** (Matei 5, 22).

Neiertarea aproapelui nu ne îndreptăţeşte să călcăm în Biserică, după cum ne învaţă Scriptura: **„Deci dacă îţi vei aduce darul tău la altar şi acolo îţi vei aduce aminte că fratele are ceva împotriva ta."** (Matei 5, 23) **„Lasă darul tău, înaintea altarului şi împacă–te cu fratele tău şi apoi venind adu darul tău."** (Matei 5, 24).

Înţelegem astfel că starea sufletească a celui care participă la Sfânta Liturghie nu trebuie să fie alterată de niciun sentiment necreştinesc. Superficialitatea într–o astfel de conjunctură, defineşte o maimuţăreală a celor creştineşti, nicidecum o trăire în Domnul.

În aceeaşi zonă trăiesc şi cei care aşteaptă slava de la oameni: **„Cum puteţi voi să credeţi, când primiţi slavă unii de la alţii şi slava care vine de la unicul Dumnezeu nu o căutaţi."** (Ioan 5, 44). Ca să ne debarasăm de slava pe care ne–o dorim de la oameni, trebuie să reunoaştem ca Apostolul: **„Iisus Hristos a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoşi dintre care cel dintâi sunt eu."** (I Timotei 1, 15).

Clevetitorul nu este doar un trădător al sufletelor, ci un individ lipsit de milă care–şi justifică neputinţa, în numele unei „dreptăţi" precare.

Yung spune: **„Cuvântul judecă dar înțelepciunea confruntă DREPTATEA cu MILA"** („Femeia și mântuirea lumii" – Paul Evdokimov).

Este foarte adevărat că nu trăim într–o societate cu prea multă risipă de înțelepciune, iar micimea sufletească debordează cantitativ, inundând „plaja" minților necultivate. Floarea darurilor din folclorul românesc are petalele veștejite de mediul poluat în care crește.

„Cel ce vede în inima sa o umbră de ură față de vreun om oarecare, pentru cine știe ce greșeală, e cu totul străin de iubirea de Dumnezeu." („Ascetica și mistica ortodoxă" – Dumitru Stăniloae).

Dorința noastră de a fi iertați din „Rugăciunea împărătească" sună gol atunci când noi uităm condiția din care decurge iertarea noastră.

„Nu ni se va deschide poarta împărăției cerurilor, dacă nu am bătut la poarta virtuților", spune Dumitru Stăniloae în „Filocalia" vol VI. Fiecare dintre noi s–a născut cu tot potențialul necesar dezvoltării virtuților, una decurgând din cealaltă: **„... sunt darul lui Dumnezeu făcut celor ce se nevoiesc toată viața spre ele."** („Femeia și mântuirea lumii" – Paul Evdokimov).

Sporirea în darul lui Dumnezeu ține de strădania cu care dăm cursivitate facerii de bine și stăm în uitarea celor nefolositoare.

Cuvântul ca și gândul sunt energii cu efecte pozitive sau negative după impulsul și direcția pe care le–o dăm. Se știe că: **„Viciosul este zidit din același material ca și virtuosul. Puterile naturale ale sufletului și trupului devin rele numai atunci când primesc o formă deosebită, adică forma pervertită."** („Filocalia" vol. IX).

Materializarea răului ține de acea insistență în rău, devenită o plăcere sadică, definind posesorul ca un înrăit, ceea ce presupune mai mult decât răul. Deturnarea ideii de bine

BCU CLUJ-NAPOCA UNIVERSITY LIBRARY

se–ntâmplă atunci, când omul se mişcă într–un tărâm în care „binele" propriu nu include binele celorlalţi. **„Pervertirea într–o satisfacere egoistă prin folosirea celuilalt este o falsă implinire a unuia prin celălalt."** („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov).

Egoismul celui pervertit exclude binele celui folosit, descoperind un model nedemn de urmat. Această excludere a celuilalt din binele personal amplifică nebuloasa energetică negativă, atunci când omul se lasă ispitit de gândul că–i vrednic de cele primite. **„Diavolul este mai puţin primejdios în viciile noastre decât în virtuţiile noastre satisfăcute."** („Filocalia" vol. IX).

Orice raţionament care ar părea să ne convingă de potenţialul nostru „vădit superior" vizavi de cei cu randament scăzut în progresul material, poate fi demolat de credinţa celui care îşi îndreaptă umerii gândului, spre slava Celui prin care toate există.

Gânditorii din toate timpurile au înţeles ca şi Pascal prioritatea în devenirea omului, trecând mintea în rezervă şi dând întâietate inimii: **„... Căci inima are argumente pe care raţiunea nu le cunoaşte."** („Omule cunoaşte–te" – Nicolae Popoviciu).

Izvorul binelui nostru se află în credinţă, ea reprezentând cumulul celorlalte virtuţi şi rezonând cu cele de dincolo de fire în planul celor hotărâte de Creator. Doar atunci putem numi că avem credinţă, când cu încredere totală în potenţialul sădit în noi de Dumnezeu nu–l folosim pe aproapele nostru, ci investind în puterea iubirii de toţi şi de toate punem umărul la zidirea celorlalţi.

Credinţa înseamnă convingerea în izbânda în întreprinderile noastre prin forţa proprie nu depinzând de cineva. Ea conţine fără tăgadă: iubirea şi speranţa, ca piloni ai biruinţei.

Omul gândit de Dumnezeu, adevăratul creştin, nu este cel descris de Apostolul Ioan: **„Dacă zice cineva iubesc pe**

BCU „ION IONESCU DE LA BRAD" IAŞI LIBRARY

Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăşte mincinos este! Pentru că cel ce nu iubeşte pe fratele său, pe care l–a văzut, pe Dumnezeu pe Care nu L–a văzut, nu poate să–L iubească." (I Ioan 4, 20).

Doar prin iubire omul îşi poate manifesta plinătatea gândului bun, deoarece în starea de iubire, voia potrivnicului este îndepărtată şi după cum spune Scriptura: **„... vei grămădi cărbuni de foc pe capul lui."** (Romani 12, 20). Când ispita ne dă târcoale înverşunarea nu ne este folositoare, dar blândeţea smerită este covârşitoare. În acelaşi mod yoghinii promovează ideea de blândeţe vizavi de o boală sau orice rău, admiţând că doar astfel problema poate fi eradicată.

Iubirea creştină culminează cu cea faţă de duşmani, înstatornicită de Iisus: **„Iubirea de vrăjmaşi reflectă perfecţiunea lui Dumnezeu pe pământ, căci această iubire este imposibil de realizat de către omul singur. Ea este posibilă omului care a primit în sufletul său harul Duhului Sfânt."** („Virtuţile la părinţii filocalici" – Petroniu Florea).

Porunca iubirii pare să fie contrazisă de zicerea: **„Nu iubiţi lumea, nici cele ce sunt în lume"** (I Ioan 2, 15), dar aceasta se referă la ceea ce a produs lumea şi nu rezonează cu binele instituit de gândul lui Dumnzeu.

Picturile care au ca subiect omul văzut din spate, nu presupun nici pe departe ideea vanitoasă exprimată de unii, că s–ar dori înţelesul de întoarcerea spatelui către Dumnezeu, ci către ceea ce este superficial, anacronic în lume. Ideea n–ar putea fi probată în realitatea existenţială, Dumnezeu fiind pretutindeni în tot ce există şi dincolo de ce există.

Tendinţa de–a ne manifesta în mod opus faţă de gândul lui Dumnezeu, dovedeşte o falsă percepere a lui Dumnezeu, a celor terorizaţi de egoul propriu. Această stare de voluptate luciferică, împuţinează omul din calitatea lui de om. **„Smerenia este cea mai mare putere căci mută axa vieţii omului în Dumnezeu, Universul nu se mai învârteşte în**

jurul egoului său, căci omul se situează pe sine în centrul sfânt al apropierii de Dumnezeu." („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov).

Toată gama de complimente care mai de care, pe care şi le fac „vedetele" n–au rezon, iar titulatura de geniu atât de frecvent acordată unor „gânduri neterminate", goleşte de conţinut înţelesul acestei culmi, atinse poate odată la o sută de ani. Numesc „gânduri neterminate" acele apariţii, în care lucrarea lui Dumnezeu chiar dacă a început, nu cred că se va finaliza prea curând, deoarece titulatura neadecvată sensului ei real, blochează fiinţa în devenirea ei, geniul însemnând un punct terminus în posibilităţile creatoare ale omului.

Confuzia este cu atât mai evidentă, cu cât cei care uzează de această apreciere, nu ştiu că geniul nu marchează doar o revoluţie în mental, ci o explozie asemeni unei super–nove ce–l propulsează pe cel definit astfel, într–o altă dimensiune, tangibilă doar excepţiilor pământene.

Aceeaşi scădere o remarc şi în hiper frecventul „te iubesc", care ne–a invadat de când cu importul masiv din vestul îndepărtat. Această replică întâlnită la tot pasul nu mai rezonează cu străfundurile ei dumnezeieşti.

Desacralizarea adevăratului sens a lui „te iubesc" rostit la fiecare colţ de stradă, doar rostit nu şi simţit, ne transformă în mecanisme robotizate care rostesc pe bandă vorbe ...

S–a pierdut în negura vremurilor fiorul nepământeştei iubiri, Dumnezeu fiind iubire, „we love" chiar dacă e la modă sună gol.

Iubirea cuprinde–n ea toată sfinţenia din cer şi de pe pământ şi este păcat s–o folosim atât de bagatelizat şi fără tonul racordat la esenţa reală.

Avem toată îndreptăţirea suferinţei ca urmare a despărţirii de cel drag, pentru că demersul de separare s–a produs din lipsă de iubire, din necunoaşterea ei.

Când nu ne asumăm greutatea răspunderii pentru afirmaţia făcută înseamnă că meritâm tot ceea ce urmează.

Spunând „te iubesc" aclamăm numele lui Dumnezeu – Iubire, iar te părăsesc pe cel al potrivnicului, el fiind simbolul separării. Având la îndemână cele două ipostaze, ne rămâne libertatea să optăm pentru una dintre ele.

Poetul nepereche, Eminescu, al cărui geniu transcende timpul ieşind din tiparul celor fireşti stă în asemănare cu chipul lui Dumnezeu prin suprafireasca sa iubire. Ecoul simţirilor sale a întărit văpaia stelelor, luna a devenit mai palidă. Luceafărul transferat în gândul întrupat a ascuns în lăuntrul său tot cosmosul.

Cel care are înţelesul real al lui „te iubesc" nu–l poate rosti, fără o frângere a egoului, fără o durere vie în fiecare celulă a trupului său, fără o copleşire totală a gândurilor proprii, de măreţia simţirii dumnezeieşti, pe care doar în şoaptă o poţi rosti. Sfiala ce însoţeşte acea mărturisire, consimţind de „stăpân" al vieţii terestre, pe cel dorit atât de mult încât ideea de–al pierde, îl reţine de la cele ce ar întina chipul celui iubit.

Iubirea este un crez de la care nu putem abdica, decât murind ca şi asemănare în chip. Asemeni umbrei din amurg ce alungă şi ultima rază de soare, regretul după dragostea ce–a apus, umbreşte bucuria de–a trăi.

În cazul eşecului, avem neîndoielnic tirada pregătită dar scuzele dovedesc, că sensul iubirii nu a fost cunoscut. Nimeni nu poate fi mai sărac pe pământ decât cel sărac în iubire.

Privind prin poarta timpului, spre originile noastre şi abordând din toate unghiurile problema cunoaşterii de sine, descoperim „cheia porţii" care se află în simplitatea absolută a fiinţei. Numindu–l după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, am clarificat dintr–o dată atât originea cât şi posibila devenire a omului.

Stăm în asemănare, când ne recunoaştem printre cei săraci cu duhul, deoarece aceasta înseamnă sărăcia în duhul mândriei. **„Cu adevărat smerit este cel ce ocărât fiind de altul, nu–şi micşorează dragostea faţă de acela."** („Filocalia" vol. IX)

Deosebim pe cei cu inima curată şi iubitoare după cum spune Sfântul Isaac Sirul: **„Este inima care ia foc din iubire pentru întreaga făptură, pentru oameni, pentru păsări, pentru animale, pentru demoni ..."** („Taina iubirii" – Paul Evdokimov)

Consider că aceasta este cea mai completă iubire, cuprinzând în ea chiar şi pe demoni. Sunt convinsă că nu blestemele îndepărtează acţiunea malefică şi am oroare de aceste practici învechite, care ştirbesc porunca iubirii.

Sfântul Ioan Scărarul întăreşte convingerea mea în acest sens, admiţând că: **„Dacă mândria a făcut pe unii îngeri, draci, negreşit smerenia poate face şi din draci îngeri."** („Filocalia" vol. IX – 315).

Nu sunt singurii care admit că rugăciunea pentru vrăjmaşi, după cum ne învaţă Iisus, este punctul culminant al iubirii de Dumnezeu prin Dumnezeu. **„Iubirea de vrăjmaş reflectă perfecţiunea lui Dumnezeu pe pământ, căci această iubire este imposibil de realizat de către omul singur. Ea este posibilă omului care a primit în sufletul său harul Duhului Sfânt."** („Virtuţile la părinţii filocalici" – Petroniu Florea).

Ca suport pentru ruga continuă, Dumitru Stăniloae spune: **„Rugăciunea este o scară către Dumnezeu ..., pentru că pe fiecare treaptă în urcuşul către Dumnezeu, cel care se roagă descoperă bunătatea, iubirea şi dulceaţa lui Dumnezeu în măsură tot mai mare şi-L simte tot mai intens pe Dumnezeu."** („Filocalia" vol. VII – 234)

Mărturisesc că sunt cu totul încredinţată de acest adevăr pentru că în orice demers mă antrenez, încep cu rugăciunea.

În finalul primei cărţi „Omul călător astral – Biblia panaceu universal" am recunoscut prezenţa benefică a călăuzelor mele terestre, cărora le sunt profund recunoscătoare, ca şi a celor din alt plan, care mă salvează când am îndoieli.

Am avut uneori trăiri mai speciale, mai ales de sărbătoarea de Rusalii şi le-am legat de gândul bun al bunicului meu, trecut la cele veşnice pe care îl chema Rusalim.

Dorind ca pe coperta primei cărți să apară imaginea unui curcubeu și cum acesta se cerea din linii oblice drepte, nu curbe, eram în dilemă dacă–i în ordine, eu dorind ca și în scris de altfel, să mă păstrez cât mai aproape de adevăr.

În prezența prietenei mele Daniela venită în vizită, cu toate că nu era o zi însorită, pe peretele camerei în care ne aflam, a apărut un curcubeu de vreo 12 cm format din linii drepte oblice, pe care prietena mea a vrut să–l atingă, dar în 30 de secunde acesta parcă a fost absorbit de perete, exact în locul unde a apărut. Cu toate acestea am renunțat la ideea respectivă, mă obseda totuși, astfel că pe coperta celei de–a treia cărți „Prefigurarea dimensiunii sacrului – Adâncul sinelui" există un curcubeu, cu un întreit înțeles: cel real, cel „de ochi" al divinității, ca și cea de adânc al Sinelui. Suprapunerea celor trei valențe atribuite de mine curcubeului, ca și poziționarea ca punct terminus în adâncul Sinelui, reprezintă locul în care legământul lui Dumnezeu cu omul se contopește. El se confundă cu irisul care înconjoară „pupila" densă de energie, din care țâșnesc raze, ce se răspândesc în materie.

Cu toate că „mesajul" primit m–a bucurat foarte mult, dovedind că lumile se întrepătrund și că cei de „dincolo" ne stau de sprijin când ne rugăm, am ezitat să relatez de la început acest lucru.

Trepte ale autocunoașterii

Încă în faza de bebeluș, viitorul om se descoperă din punct de vedere fizic, într–un mod direct. Acestei cunoșteri îi urmează cea anatomică când suntem elevi și continuă toată viața, adăugând planului fizic, pe cel energetic.

Intrăm în contact cu noi înșine, când studiul despre originea noastră ca specie, este dublat de istoria evenimentelor, care au produs evoluția omului. Numim anturajul nostru

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

societate şi ne raportam faţă de ceilalţi, după cum ne–am dezvoltat anumite aptitudini.

Facem uz de veleităţile proprii, atunci când ne manifestăm competenţa profesională.

În consens cu idealurile proprii traversăm „scena vieţii" mai filozofi, mai pragmatici, mai religioşi, sau ancoraţi într–un conglomerat de vise plăsmuite, nu întotdeauna împlinite.

Părinţii ne amintesc de bucuria de–a fi protejaţi, dascălii de respectul cel datorăm semenilor, medicii de cele de folos trupului, preoţii de cele de folos sufletului şi în tot acest cumul de informaţii ne formăm ca oameni.

Descoperim în paralel că suntem călători pe această planetă şi mai ales că nu suntem singuri **„Cu noi este Dumnezeu"**! Îl regăsim pe Dumnezeu şi–n cel cu care, trecând prin „Taina cununiei" am vibrat la unison şi ne–am continuat drumul, sau ne–am poticnit.

Conştientizarea responsabilităţilor ce decurg din faptul că facem parte dintr–o societate în care bunăstarea tuturor depinde şi de contribuţia noastră în zona în care funcţionăm, ne trece într–o altă treaptă a devenirii noastre, când îl luăm în calcul şi pe semenul nostru.

Coincidenţă sau nu, este momentul ordonării pe verticală, a sentimentelor ce ne animă.

Preocuparea de cele din lume slăbeşte şi ochii minţii privesc dincolo de aceste zări, spre alte zări, pe care inima le–a iubit din prima.

Răscolind „măruntaiele" cosmosului interior, vom vesti zorilor un alt Soare, Cel pe care–L cheamă Hristos.

Impulsul către cunoaşterea de sine, ne vine nu doar dintr–o curiozitate specifică naturii umane, ci şi din percepţia mai slabă sau mai puternică, după vrednicie, a dorului mistuitor de acel Soare lăuntric. În „Taina iubirii", Paul Evdokimov descrie această percepţie astfel: **„Dumnezeu îi este mai intim omului decât el, lui însuşi."**

BCU CLUJ / UNIVERSITY LIBRARY

Acesta–i motivul pentru care, persoane rătăcite de la drumul cel drept intră în Biserică şi cu lacrimi în ochi, se roagă fierbinte spre iertare.

Iisus spune: **„Priveghiaţi în toată vremea rugându–vă"** (Luca 21, 36) tocmai pentru a nu fi deviaţi din drumul nostru.

Toate treptele autocunoaşterii au ca ţintă finală zicerea Sfântului Antonie cel Mare: **„Cunoaşte–te pe tine însuţi şi vei cunoaşte totul"** („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov)

Un important aspect al cunoaşterii de sine, este raportarea noastră permanentă faţă de ceilalţi. În funcţie de atitudinea noastră, este posibilă creşterea spirituală. Promovarea a tot ce este mai bun în celălalt, trebuie să fie o prioritate în relaţia cu semenul, nicidecum de–a sta cu ochii pe greşelile lui.

Facem posibil acest lucru, când rugăciunii lui Iisus: **„Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluieşte–mă pe mine păcătosul"**, adăugăm **„Miluieşte–ne pe noi toţi"**, miluirea noastră fiind potenţată de rugăciunea pentru ceilalţi. Convingătoare în acest sens este zicerea părintelui Dumitru Stăniloae: **„Eşti mai aproape de Dumnezeu când te rogi pentru alţii, decât când te rogi numai pentru tine."** („Spiritualitate şi comuniune în Liturghia ortodoxă" – Dumitru Stăniloae).

Există acea reciprocitate în actul binelui când cei pentru care te rogi, chiar dacă–ţi sunt duşmani, întorc binele sau cel puţin îşi mută gândul nepotrivit de la tine. Prin aceasta este întărită convingerea conform căreia: **„Conştiinţa mea are nevoie şi de conştiinţa semenilor mei."** („Iisus Hristos lumina lumii şi Îndumnezeitorul omului" – Dumitru Stăniloae)

Şi mai important este, să uiţi binele făcut altora şi să nu aştepţi nicio răsplată.

BCU CLUJ "LUCIAN BLAGA" LIBRARY

Cum ne descoperim prin zâmbet

Zâmbetul propriu doar omului, ne deosebeşte de toată creaţia lui Dumnezeu, el emanând din profunzimea făpturii noastre şi fără de care omul este doar o caricatură, a ceea ce ar trebui să însemne în esenţa sa.

Acest înţeles este posbil să–l aibe şi orientalii pe care noi ceilalţi îi ironizăm uneori, pentru zâmbetul permanent ce însoţeşte salutul.

Surâsul bebeluşului, încântă inimile şi cucereşte o lume întreagă, dacă îşi pune în gând acest lucru. Exprimă bucuria nemărginită, că ne are alături şi încrederea totală că alături de noi nu i se poate întâmpla nimic rău. Ia rapid în greutate şi înălţime, creşte văzând cu ochii, pentru că este înconjurat cu toată dragostea.

Pe măsură ce anii trec surâsul capătă o multitudine de înţelesuri, este: cald, blajin, ironic, perfid, plin de mister, etc. El exprimă ceea ce gândim iar noi suntem ceea ce gândim.

Privirea completează nuanţa zâmbetului, (ochii fiind ferestrele sufletului), adăugând o lumină nepământeană uneori, ca cea de pe chipul Geocondei, care a uimit o lume întreagă. Mărturie acelui surâs enigmatic, stă privirea în care se oglindeşte chipul celui iubit.

La fel ca „Anotimpurile lui Vivaldi", care identifică prin sunet bucuria trăită când întâmpinăm anotimpurile, putem vorbi de stări sugerate de zâmbetul ce descrie anotimpurile.

Surâsul ce descrie primăvara sufletului stă abia îmbobocit în colţul buzelor, înfiorat de un imbold de mărturisire propriu celui care iubeşte prima oară.

Râsul plin, zgomotos uneori, descătuşat ca vara–n pârgă, este şi vindecător şi purtător de pace, molipsitor chiar, în ideea de bine.

Surâsul – toamnă ademenitor ca aroma vinului de busuioacă, plin de promisiuni ţinute sau nu, exprimă nostalgia anilor trecuţi în zbor, are o undă de mister, ascunzând acel vibrato al inimii care a ales, deja.

Zglobiu ca un zvon de clopoţel, e zâmbetul primenit de aerul rece de iarnă, plin de speranţă, când jucăuş precum fulgii de zăpadă, când reţinut, mocnit ca şi focul din vatră, ce adie gânduri noi şi trainice.

Zâmbetul luminează chipul şi ne vindecă de toate durerile când: **„Zâmbetul lui Dumnezeu şi al omului întâlniţi în extazul dragostei umple toate de lumină."** („Ascetica şi mistica orotdoxă" – Dumitru Stăniloae).

Transfigurat de iubirea ce o poartă în suflet pentru jumătatea sa, chipul celui iubitor este înseninat de acea dilatare a inimii, care vrea să cuprindă totul şi să returneze totul. Este momentul când: **„Cu noi este Dumnezeu"**, sună autentic, este acea stare dumnezeiască când nicio umbră, nu întunecă surâsul celui îndrăgostit.

Avem nevoie de chipuri zâmbitoare, senine, pline de speranţă şi dătătoare de speranţă.

Zâmbetul înţelegător cu pleoapele ce ascund urma unei lacrimi, a celui care nu uită de nevoile celorlalţi, ni–l descrie pe cel generos. Nu putem conta pe cei care zâmbesc: strâmb, silit schimonosind chipul, dându–i o aliură de mândrie şi dispreţ, nici pe acel zâmbet ticăloşit care ascunde cruzimea şi laşitatea.

Putem recunoaşte omul bun după sfiala surâsului, dar şi bestia cu rânjetul de hienă care–l scade din postura de om.

Mai tainic, surâsul ce stă de balsam încruntării şi care cuprinde acea iertare tăcută, dar plină de sens, o întâlnim mai des la duhovnic şi la părinţii mai părinţi.

Precum actorul care–şi studiază expresia feţei în oglindă, pentru a putea intra în rolul personajului interpretat şi noi ceilalţi în rolul de fii ai lui Dumnezeu, trebuie să fim

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

asemeni Lui după chip şi ca să se împlinească acest lucru, trebuie să ne analizăm în oglinda sufletului.

Introspecţia ne ajută nu doar să ne cunoaştem pe noi, ci să ne facem cunoscuţi altora, în mod direct când ne manifestăm cu toată sinceritatea, fără vreun gând ascuns, care să întineze în vreun fel demersul.

Cel înţelept nu reacţionează vehement în faţa unui zâmbet tâmp, care ni–l descrie pe cel neinstruit, ci complezent şi gata să sprijinească neştiutorul. Zâmbetul acesta este blând şi–nţelegător, nu arogant şi ironic ca al „deştepţilor", fără urmă de înţelegere faţă de cei mai puţin pregătiţi.

Recunoaştem un zâmbet pierdut în gol, ca un refugiu într–o altă lume, a celui disperat, care a uitat că: **„.... puterea dumnezeiască este capabilă să inventeze o nădejde acolo unde nu mai este nădejde şi o cale în imposibil."** („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov)

Când zâmbetul exprimă teama de–a nu greşi în vreun fel, ni–l face cunoscut pe cel timid, care sprijinit cu cuvântul îşi descoperă puterea, făcând din el un temerar. Se ştie că actele cele mai curajoase sunt în general ale celor timizi, care şi–au învins frica trecând la polul opus.

Privirea parcă venită din adâncul infinitului, iveşte un zâmbet curat şi blând, poate puţin straniu şi aparţine acelor „îngeri călători pe pământ", mai mult plutind parcă pe nori, trăind un vis al lor şi iertând orice greşeală. Îi avem printre noi, dar trecem pe lângă ei plini de dispreţ, pentru că le lipseşte tupeul celor care îmbrâncind pe cei care le stau în cale, ca fluturii de noapte se aprind o secundă şi dispar în următoarea.

Departe de a fi ultimul, cutezătorul are un zâmbet flancat de scânteieri în priviri, de încredere nestrămutată că şi răul se poate schimba în bine, când toată nădejdea este la Dumnezeu.

Despre cum graiul ne deconspiră

Avem o infinită plăcere, să vorbim despre noi în termeni cât mai buni, ne completăm cu gesturi studiate, „elocinţa", când vrem să fim percepuţi la alt nivel decât cel real, ne agităm când nu ne ies vorbele, aproape că ne dăm duhul, pentru că ne lipseşte vorba de duh. Obosim, plictisim pe cei din jurul nostru, când vorbim ca să ne auzim şi sufocăm cu argumente, pe cei care nu vor să creadă că suntem ceea ce vrem să părem. Folosim un întreg arsenal de tertipuri ca să convingem de ceea ce n–am fost, nici în zilele cele mai bune, batem moneda pe sinceritate, ca şi cum aceasta ar „umple" golul.

Amăgitorii asemeni măsluitorilor de cărţii au vorba întortocheată, declinând un „bine gratuit", pe care urmează să ni–l facă, dar care nu are nimic de–a face cu binele.

Omul „fără coloană vertebrală" îşi retrage mereu cuvântul, răstălmăceşte cele ce nu–i sunt de folos, păstrând capul plecat doar în faţa celor de care depinde.

O paranteză goala îl reprezintă pe cel care, face „mult zgomot pentru nimic", crezându–se „buricul pământului" se citează repetat, chiar dacă nu spune nimic, mirându–se el însuşi, de cât de rotund este Pământul.

Cei care nu plac nimănui, sunt cei care–şi plâng de milă, se victimizează fără temei, căutând pârghii în afara lor, nu în lăuntrul fiinţei lor.

Avem la antipod, omul plin de speranţă, cel cu spirit viu, cu vorba măsurată, sigur pe sine şi civilizat.

Sunt nenumărate formele de exprimare care ne ajută să–l descoperim pe aproapele, nu spionându–l, ci ascultându–l cu răbdare şi adăugând cele vrednice, zidirii noastre.

Evităm pe cei care, cu un vocabular extrem de poluat, necivilizat şi tupeist, care confundă obrăznicia cu vrednicia, insultând pe ceilalţi, pentru că aşa a înţeles el democraţia. Mai

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

periculoşi decât aceştia sunt cei, care una gândesc şi alta spun, din care categorie fac parte: mincinoşii, cumnaţi de frate cu trădătorii.

Alături de noi dar mai puţin promovaţi, sunt cei cu dar în cuvânt, la auzul cărora, se îmbogăţeşte şi mintea şi inima de cele spre folos omului.

Trăim într–o lume în care „litera" de ordine este cuvântul prin care se poate desăvârşi fiecare. Avem de ales sensul pe care–l dăm cuvântului, pentru, a fi, sau nu în voia lui Dumnezeu, dacă ţinem seama de zicerea: **„La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnzeu era Cuvântul."** (Ioan 1, 1)

Acest verset contrazice părerea celor care consideră primordial gândul, chiar dacă părelnic aceasta ar fi ordinea, dar ţinând seama de originea Cuvântului care era Dumnezeu, cred că se lămureşte singură problema. Primordial este doar faptul că: **„Dumnezeu ne–a iubit primul."** (Ioan 4, 10)

Discreţia

Discreţia este tandreţea sufletească, care păstrează nealterată, simţirea cea mai adâncă, cu neputinţă de atins, decât de cea dumnezeiască.

În prezent este cunoscută, sub numele de pudoare, dar trecută cu vederea cel mai adesea, considerată ca aparţinând unei stări depăşite, „ultra – învechite". Incompatibilitatea acestei stări cu vremurile „ultra – moderne", se vede din deşuchiata manifestare a unor „vedete", care n–au nicio reţinere, în a–şi descrie momentele cele mai intime ale vieţii lor. Completate de gesturi deşănţate, fac deliciul celor lipsiţi total de cea mai elementară normă de conduită.

Dacă discreţia s–a subţiat de tot, indiscreţia, s–a extins ca un pojar şi nu mai are niciun pardon. Vrem nu vrem stăm tot mai mult în precupare de problemele intime ale celorlalţi şi ne

simțim victorioși, când cei vânați de paparazi, au imagini cât mai scandaloase.

Ideea preluată din comunism, despre cum critica face bine omului, știm că nu și–a atins niciodată obiectivul propus.

Impactul celor care se află în stadiu de imitație vizavi de năravurile unor „vedete", nu rămâne fără ecou, pentru ei însemnând că este „cool".

Lipsa de preocupare pentru impactul produs în mințile pervertite, ne vorbește despre unica preocupare a celor din domeniu, aceea pentru rating.

Revenind la indiscreție, aceasta are o continuitate în bârfa, care este departe de zicerea Sfântului Ioan Scărarul: **„Dacă–ți vezi fratele pe cale de–a păcătui, aruncă–i pe umeri mantia iubirii tale."** Această zicere are puterea de–a ne transfera din zona mahalalei în loja eleganței.

Profiluri umane demne de urmat

Cei pe care urmează să–i numesc, ca profiluri demne de urmat, au mult mai multe calități, dar eu am să numesc pe acelea prin care se deosebesc de mulți alții.

Nu cunosc o doamnă mai elegantă în iubirea de aproape, ca și prietena mea Pascu Camelia, ingineră de profesie, care nu știe să calomnieze pe cineva, găsind permanent argumente, care să motiveze în vreun fel greșeala acestora.

Viorica Rif stomatoloagă de profesie, altă prietenă, m–a uimit prin puterea de–a primi orice încercare, cu fața senină și fruntea plecată în fața voii lui Dumnezeu.

Părintele Rif Miron trecut la cele veșnice, și–a purtat crucea cu vrednicie, împlinindu–și voia de–a ridica o Biserică cu propriile mâini, după care întorcând lumii spatele, după spusele

soției, a rostit: „Sloboade Doamne pe robul tău!". Când i se aducea vreo laudă, ca un adevărat creștin, plăcut lui Dumnezeu, rostea autoironic: „Știu că fundul iadului este podit cu preoți, dar eu am mulțumirea, că voi sta pe umerii unui episcop."

Am tot respectul pentru gestul directorului de școală din localitatea Câmp d–l. Ulian, care își ridica pălăria și–și făcea cruce, de câte ori trecea prin fața Bisericii.

Am recunoscut în multe din enoriașele de la parohia Câmp, acel creștin cu adevărat creștin, cu chipul smerit și cu inima plină de bucuria de–a se afla în casa Tatălui ceresc. Pot numi ca exemple pe: nana Victoria, nana Silvia, Mărioara, Oara, etc.

Impresia cea mai puternică mi–a produs–o, o bătrânică micuță de 1,50 m, plăpândă dar cu inima vitează, care avea copii de o altă orientare religioasă și care încercau s–o împiedice să vină la Biserică, agresând–o fizic uneori. Acestea fiind condițiile bătrânica prindea un moment când nu erau atenți ceilalți și–o lua la fugă spre Biserică, pentru că odată intrată, aceștia nu îndrăzneau să o scoată afară. Avea pe față o lumină demnă, născută din convingerea că și–a împlinit datoria creștinească. Deseori îmi aducea câte un pumn de fructe, care pentru mine însemna mai mult, decât o geantă de 20 000 euro, de care fac caz cei fără haz.

La fel de impresionată am fost de un vecin de–al meu, bucătar de profesie, Ciorba Ioan (predestinat numele său), care m–a întrebat într–o zi, dacă–i suficient că rostește de 1 200 de ori pe zi rugăciunea lui Iisus. M–am aflat cumva descoperită în fața acestei mărturisiri, recunoscând că, eu nu am atins niciodată această performanță. A trecut prin multe și grele încercări, dar eu sunt convinsă că prin stăruința cu care păstrează legătura cu Dumnezeu, va depăși toate încercările.

N–am cunoscut o persoană mai dornică de a–și ajuta semenii, decât pe prietena mea Daniela Criste, care la orice oră este gata să ofere ajutorul oricui îl cere.

O altă cunoştinţă apropiată mie, Dana Bar, bibliotecară este o persoană de o sensibilitate ieşită din comun, care a renunţat la funcţia în care a fost avansată, pentru a nu stârni invidia unei concurente.

Prietena mea Lupu Sanda, avocată de profesie, pe care o consider ca o a doua fiică, a intrat în sufletul meu şi e cu neputinţă de scos de acolo, printr–un gest pe care eu nu l–aş fi făcut niciodată. Ne vedem periodic, vorbim despre Dumnezeu, vorbim şi despre alte lucruri, dar mai ales despre cum ar putea fi omul mai bun. Nu ştiu cum ar fi mai bun ca şi ea, care acum 11 ani, în urma unei vizite pe care mi–a făcut–o, în drum spre casă fiind şi la o oră destul de târzie, s–a împiedicat de un beţiv, care zăcea pe trotuar. L–a ridicat şi l–a dus la un hotel, unde l–a cazat.

O studentă la facultatea de medicină, făcea practică în Băile–Felix şi în drum spre casă, uneori îmi făcea o vizită în Sânmartin. Motivul acestei vizite îl constituia, problemele pe care le avea, şi pe care mi le mărturisea, cu o sinceritate dezarmantă şi tocmai din acest motiv, o sfătuiam după cum mă pricepeam mai bine. Pe motiv de dragoste neîmpărtăşită, a avut o tentativă de sinucidere, dar a fost salvată de un pescar şi m–am trezit cu ea la uşă cu hainele îmbibate de apă. După o discuţie mai lungă, am însoţit–o la părintele Rus Dorel, care a povăţuit–o blând şi a făcut rugăciuni pentru sufletul ei. Caracteristica dominantă a acestei fiinţe era generozitatea la cote maxime. Într–o zi mi–a adus un iaurt cu fructe din banii destinaţi călătoriei cu autobusul, ea urmând să facă distanţa Băile Felix – Oradea pe jos. Cu greu a primit banii destinaţi călătoriei, după ce am aflat adevărul.

Vecina mea de bloc şi bună prietenă Margareta Lupuţ, asistentă medicală de profesie, cunoscută multor locatari din Sânmartin pentru că–i onora cu asistenţa medicală, fără să primească vreun onorariu.

Nu pot să trec cu vederea un alt cadru medical, stomatoloaga Radu Gabriela care şi în afara orelor de program,

la solicitarea cuiva, revenea la servici, pentru a acorda asistența medicală necesară. Este în același timp o bună profesionistă.

În consens cu ideea că „Toți suntem mădulare aceluiași trup", indiferent de limba vorbită sau culoarea pielii, îmi amintesc cu plăcere de o întâmplare din perioada, când fiica mea era în liceu.

Învățată să nu treacă pe lângă un om cu mana întinsă, mi–a cerut într–o zi bani în plus deoarece persoana căreia i–a dat niște bănuți, a spus că o va aștepta și în următoarea zi în stația de tramvai. Omul nu a dorit mai mulți bani, cum am crezut noi, ci i–a oferit Dianei o icoană catolică, acesta aparținând confesiunii catolice. Considerăm acea icoană ca un dar de mare preț.

În același context preotul catolic din Sânmartin, din aceeași perioadă, știu din mărturisirile unei vecine bolnave, care neputând merge la Biserica ortodoxă, care era mai la distanță, a intrat în Biserica catolică, în care preotul văzând–o, a repetat și în limba română toată slujba.

Despre Cristina Chira Florica o cunoștință de–a mea, tot din Sânmartin, pot să spun că mi–a sponsorizat o parte din cărți, mai deosebit ar fi fost modul în care dorea să–mi parvină banii. A vrut să–mi lase suma în cutia de poștă, dar după cum spune ea că mă știe, era convinsă c–am să bat la ușa vecinilor să–i întreb dacă le aparține.

Nașa de botez a fiicei mele Donca Ana, învățătoare de profesie, se confundă cu „Făcătorul de pace", de parcă ar fi o a doua identitate a dânsei. Indiferent câtă dreptate ar avea nu pledează pentru ea, cedând mereu victoria oponentului.

Chipul radios al Adrianei Grava, prof. la Universitatea din Oradea, păstrează neîntinată candoarea privirii de copil, și–n tot ce face împlinește îndemnul lui Iisus: **„Fiți precum copii".** Spirit viu și eleganță în tot ce face, astfel că în preajma ei oricine se simte ca un împărat.

O altă demnă de urmat persoană este Ancuța Bănică, profesoară de germană, care și–a luat în serios devenirea, chiar

de la 20 de ani, petrecând Sfintele sărbători la mănăstiri, când cei de vârstă aferentă, erau prin discoteci sau cine ştie pe unde.

Frumoasă la chip şi la suflet, Aurelia Popa, învăţătoare de profesie, la solicitarea mea de a–i oferi din hainele ei de calitate, unei tinere de aceeaşi vârstă, aceasta i–a adus un geamantan întreg de haine.

Alt gând al lui Dumnezeu întrupat, Monica Antonescu economistă de profesie, prietenă de nădejde, mamă la cote maxime care a divorţat de fostul soţ în clipa, în care acesta i–a aplicat o corecţie fizică copilului lor, căruia din motive de sănătate, doctorul le–a recomandat să nu–l agreseze în vreun fel.

Cred că o mamă adevărată, în orice condiţii ar trăi, îşi poate creşte copilul, în absenţa unui astfel de „element". Mi–aş dori ca acele mame, care au astfel de probleme, sau şi mai rău, să–i urmeze exemplul.

Nu pot să–l uit pe Feri bacsi, un om fără adăpost, care dormea în holurile blocurilor încă în vremea de tristă amintire, şi căruia toţi locatarii îi dădeau alimente sau bani. Extraordinar a fost momentul când, fiicei mele care mereu îmi aducea aminte de el, din puţinii bani primiţi i–a cumpărat o ciocolată. Tot din banii primiţi hrănea pisicuţele din cartier, care l–au încălzit cu trupuşoarele lor, când bolnav fiind a fost cazat într–o dependinţă fără încălzire a unui consătean.

Sunt recunoscătoare tuturor acestor persoane, care mi–au oferit pe viu câte o lecţie de viaţă.

Am avut şi din familie modele, pe care le numesc deosebite, precum bunica din partea mamei, care era nelipsită de la Biserică, despre care spunea că–i „Raiul pământesc al sufletelor". Era atât de prezentă în Biserică încât murmura încetişor, repetând slujba cu tot ce înseamnă ea, atât răspunsurile stranei cât şi zicerea preotului. Pătrunsă de învăţătura pildei spusă de preot, zile în şir găsea şi alte conotaţii vizavi de învăţătura primită.

BCU ALEXANDRU UNIREA LIBRARY

M–a învățat să iubesc florile, mi–a deslușit rostul fiecărei plante și importanța lor în vindecarea diferitelor afecțiuni.

Imaginii pioase, trebuie s–o adaug pe cea de femeie strașnică, după spusele concetățenilor, vizavi de perioada ocupației austro–ungare, când dăscălița din sat a vrut să–i tundă fetele chilug (trei la număr), dar bunica nesuportând batjocura, le–a retras de la școală. Ca să dovedesc că bunica nu era o „büdös olah" (valah împuțit) mărturisesc că și la 70 de ani avea albiturile, mai albe ca zăpada, ba chiar și apretate.

Nu doar acest afront a adus stăpânirii, ci când slujbașii primăriei adunau impozitele, folosind termeni nu tocmai măgulitori, bunica ii alunga cu biciul și mergea personal cu banii la ișpan. Tot cu biciul în mână a dictat reguli rușilor pe care i–a cazat, oferindu–le mâncare și palincă, dar nepermițându–le să treacă pragul în încăperile în care erau fetele. Fiind prima casă de lângă primărie, la bunica au fost cazați ofițerii cu agiotanții lor, cu care n–a avut nicio problemă. Ba mai mult unicul băiat Iosif, „pupila" bunicii dormea lângă unul dintre aghiotanți, bucuros că avea voie să pună mâna pe arme.

Contrar acestei dorințe de copil, ajuns la maturitate unchiul a fost cel mai împăciuitor om pe care l–am cunoscut. Avea un zâmbet duios, prin care mijea sufletul și o voce care alina toate durerile.

Tatăl meu o persoană categorică, severă, și totuși cu care mi–am dorit să semăn recunoscându–l ca cea mai dreaptă persoană din viața mea. Având o funcție importantă în Sindicatul întreprinderii Refractara din comuna Aștileu unde m–am născut, cu toate lamentările mamei și certurile ce urmau, vizavi de anumite facilități, tatăl meu avea un singur răspuns: ceilalți oricare ar fi, aveau mai mulți copii, ea avea doar unul. În timp dezamăgit de turnura ce–o lua comunismul după ce începuse oarecum bine, a fost de acord cu refuzul meu de–a fi

membră de partid, când celor care insistau le–am dat replica că–i destul un comunist în familie.

Pot să spun că nimeni nu a avut părinţi mai buni ca ai mei, care mă ascultau ca nişte copii cuminţi şi se bucurau că mă descurc singură.

Cel mai drăgălaş membru al familiei mele, mai rotunjit vorbind, era un omuleţ mic de statură, cu mustaţă şi două albăstrele senine drept ochii, bunicul meu Rusalim pe care–l iubeam nespus de mult. Îmi plăcea să–l ascult vorbind despre păţaniile din timpul primului război mondial la care a fost, dar „n–a fost".

Pe când împreună cu ceilalţi soldaţi traversau M–ţii Tirol, arma care–i ajungea la călcâi l–a împiedecat şi a căzut într–o râpă adâncă, de unde l–au scos după trei zile nişte munteni din partea locului. Degerat şi slăbit după trei zile de „post negru", a fost îngrijit de o femeie voinică, mai voinică decât bunica, pentru că după spusele lui, putea să stea de ploaie sub sânii acesteia.

Eu râdeam când îmi povestea aceste lucruri, dar bunicul lăcrima şi–mi spunea, că războaiele nu sunt bune şi că pe toţi cei care se înfruntau, îi aştepta un suflet drag acasă.

Mama mea la fel de duioasă ca bunicul, avea un glas care se auzea de la capătul străzii şi un suflet generos, mereu grăbită să ofere tuturor vecinilor: brânză, lapte, ouă fără să le ceară bani, rugându–i doar să o ajute la grădinărit.

Încheind cu amintirile din copilărie mă întorc la cel pe care l–am numit „înger mergător pe pământ" părintele prof. Liţiu Gheorghe, pentru care am cele mai alese sentimente de preţuire, pentru adânca sa smerenie.

Într–o discuţie referitoare la natura energetică a omului, despre care ştiam din mai multe cărţi din biblioteca altui preot deosebit, d–l. Lămureanu, i–am spus părintelui Liţiu că are o aură puternică, pe care o simţeam de la distanţă. Părintele m–a întrebat dacă nu exagerez în această privinţă, pentru că nu vroia

BUMBLEBEE UNIVERSITY LIBRARY

să se mândrească. Mi–a măsturisit de asemenea, ca pe un păcat greu, că odată a fost „golan". Am pus între ghilimele calificativul pentru că părintele şi l–a atribuit doar pentru că „deghizat" cu „cica nadrág" şi „mici sapka" purta cuvântul lui Dumnezeu prin mănăstiri, de unde a fost luat de securişti şi închis pentru această „crimă" de „lez comunism".

Un suflet la fel de pios este cel al unui tânăr părinte, Dan B., care confruntă „Dreptatea cu Mila", punând umărul, la propriu, la îndreptarea celorlalţi.

Fără să–l fi uitat, adaug pomenirea unui gentleman desavârşit – cantorul din localitatea Câmp, baciul Păvăluţ, care nu intra în casa parohială, decât poftit, nu bârfea pe nimeni şi pentru că avea stupi, a dăruit şi preotului 2, doar pentru că spunea dânsul: „Nu se cuvenea să aibă el stupi şi preotul, nu."

Pot să spun că m–am convins încă o dată că ţara rămâne pe mâini vrednice după ce cu ocazia Sfintelor sărbători, am cunoscut, un tânăr numit Alin Anton care respiră româneşte şi trăieşte creştineşte, are vorba ca un torent limpede şi cristalin când mărturiseşte pe Dumnezeu, fiind o mângâiere pentru cei şceptici. Are puţin peste 20 de ani, dar îşi petrece mult timp în Biserică, chiar şi după ce s–a încheiat Liturghia, rugându–se pentru sufletul său şi pentru cel al neamului românesc.

Nu pot să nu numesc pe editorul cărţilor mele, d–l. Neag Horia, în care recunosc cu profundă admiraţie, moţul autentic cu inima cât România, care mi–a înlesnit tipărirea lor, la un preţ nesperat de mic, după ce a aflat că am un venit lunar de 255 de lei.

Cât de plăcut poate fi lui Dumnezeu preotul Nicolae Tănase care a stat de părinte, celor 1000 de copii, care au beneficiat de grija lui, rezultaţi din renunţarea la avort a unor mame, ca de altfel şi călugării şi călugăriţele care au aceeaşi preocupare.

Multe alte feţe bisericeşti, stau de reazem sufletului românesc, răspândind sămânţa binelui în Grădina Maicii Domnului.

Putem spune că Dumnezeu energetic, a coborât într–adevăr în aceste suflete şi stă să ne uimească cu lucrarea Sa.

După cum am recunoscut şi în prima carte „Omul călător astral – Biblia panaceu universal", subliniez faptul că, tot ce am scris constituie doar o punte către reperele demne de urmat, între care pe primul loc se situează Sfinţii Părinţi. Nu doar ca un studiu pedagogic (pentru cei care ar dori acest lucru), ci şi pentru o recunoaştere mai profundă, a Lui în noi, ca şi pentru o mai uşoara autocunoaştere.

Libertatea adevărată poate fi dobândită, doar atunci când conştientizăm potenţialul sădit de Dumnezeu în noi şi ne folosim de el, pentru desăvârşirea noastră. Este momentul când, toate fricile dispar, speranţele zidesc şi tot binele ni–l putem face propriu.

Există desigur şi măscărici, care se simt trădaţi, sau încorsetaţi de cerinţele spre înduhovnicire, dar speranţa mea este, că relatarea căii de–a ieşi din impas cu ajutorul exemplului adevăraţilor trăitori în cele creştineşti, va fi de sprijin multora.

Importante în cărţile mele sunt sublinierile, care mărturisesc despre profunzimea gândirii ortodoxe şi pe care merită să ne–o însuşim.

Toate trimiterile către „Cartea cărţilor", care este Scriptura, formulate într–un limbaj laic, se doresc a fi apreciate doar prin consemnarea lor.

Preocuparea mea se rezumă la a aduce la cunoştinţă, în termeni cât mai uzuali, generaţiilor preocupate mai mult de progresul tehnic, că esenţa vieţii lor se află în ei înşişi, nu dincolo de ei.

Orientarea „dirijată" a tinerilor, excesiv spre prezentul material, îi privează pe aceştia de perspectiva spaţiului lăuntric, de cosmosul interior, mult mai bogat în ceea ce generează libertatea şi independenţa faţă de materie.

„Poporul român coagulează în jurul unei stări de spirit" spune Dan Puric, într–o emisiune la B1–TV şi este

BCU "ION CREANGĂ" UNIVERSITY LIBRARY

adevărat, doar că în aceste timpuri răzleţite de adevăr, chiar şi unii preoţi se roagă să nu–şi piardă credinţa.

Veşnicia neamului se face posibilă doar prin păstrarea credinţei lui.

Multiplele posibilităţi prin care omul se poate cunoaşte şi desăvârşi, izvorâte din „potirul" minţilor luminate, dense de buna voire către Dumnezeu, ne sprijină în urcuşul interior.

Oricât ne–am sili spre cele lumeşti şi oricât ne–am strădui să facem averi, Maria din parabola: „Marta, Maria" este cea demnă de urmat.

Iisus spune: **„Marto, Marto, te îngrijeşti şi pentru multe te sileşti."** (Luca 12, 41) **„Dar un lucru trebuie: „Căci Maria partea cea bună şi–a ales care nu se va lua de la ea.""** (Luca 12, 42). Această zicere întăreşte ideea zădărniciei pentru cele materiale şi câştigul nepreţuit, care nu se poate lua omului, acela de a–şi îmbogăţi sufletul.

Cei care s–au ghidat după ideea, însuşită de comunişti: „Munca l–a creat pe om" şi s–au zbătut o viaţă întreagă doar pentru cele materiale, au trăit degeaba, rămânând la stadiul necuvântătoarelor.

Cum ajunge Dumnezeu la noi

„... am putea zice că Dumnezeu invizibil şi incognoscibil în ce priveşte fiinţa Sa, se face cunoscut, se arată, ieşind cum s–ar spune din natura Sa proprie, pogorându–se în fiinţele create ...", spune Vladimir Lossky în „Vederea lui Dumnezeu".

Pogorârea este continuă, cu un aflux mai mare acolo unde omul, nu uită rugăciunea.

În afara matricei energetice, pe care se ţese natura fizică a corpului uman din momentul concepţiei, avem şi alte contacte la nivel energetic cu Dumnezeu pe parcursul vieţii.

Primul contact mai „palpabil" este la Botez când aura bebeluşului se îmbogăţeşte cu toate culorile curcubeului, moment în care începe şi înfierea omului de către Dumnezeu.

Există o cursivitate pe tot parcursul vieţii, a acestei „pogorâri energetice" în fiinţă, reactualizat în slujbele de peste an, prin Sfânta cuminecătură şi Sfânta împărtăşanie.

Îmbogăţirea noastră spirituală cu acest influx energetic, este potenţată de gradul nostru de absorbţie, în concordanţă cu trăirea fiecăruia.

Pe cât de nevăzut pare, pe atât de prezent este Dumnezeu în fiinţă. Bagatelizăm această prezenţă, dacă invocăm ajutorul Său, doar când suntem în impas: „Dă–mi Doamne că acum îmi trebuie".

Stăruinţa noastră şi preocuparea constantă pentru ceilalţi, poate fi garantul unei împliniri ad–hoc şi fără să cerem ceva anume pentru că: **„Ştie doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveţi nevoie de ele."** (Matei 6, 32)

Toată evoluţia spirituală a omenirii la scară planetară pe durata a 2000 de ani, este cuprinsă în cei 33 de ani de existenţă terestră a lui Iisus şi încă nu i–am parcurs pe toţi.

Frâna din evoluţia noastră se datorează mai marilor zilei, raportat la fiecare etapă istorică, a celor care pentru o supremaţie sau alta, au ţinut omul în „întuneric", ca şi a celor bogaţi care aveau nevoie de forţă de muncă brută şi fără prea multă minte. Se practică în continuare, „mişcarea", dar mulţi dintre cei trăitori în Hristos au semnalat permanent acest lucru, pentru salvarea omenirii din tenebrele nopţii minţilor şi cercul se lărgeşte pe zi ce trece.

După cum am mai spus, susţin în continuare, că Dumnezeu nu se manifestă sporadic, cum susţin unii, El este o prezenţă permanentă în noi, dar noi n–o percepem dacă nu suntem preocupaţi continu de căutarea Lui. **„Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăşte, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubeşte pe fratele său, pe care l–a**

BCU CLUJ / UNIVERSITY LIBRARY

văzut, pe Dumnezeu, pe Care nu L–a văzut, nu poate să–L iubească." (I Ioan 4, 20). Astfel răspund unei prietene care mărturisea acum 12 ani, că singura ei dorinţă, este să–L vadă pe Dumnezeu, condiţia fiind de–al iubi pe aproapele suficient de mult, ca să–L zărească în el pe Dumnezeu.

Se vehiculează ideea conform căreia un om bun, pe măsura bunătăţii sale poate fi rău, într–o împrejurare în care, nu consimte la autodepăşirea sa, pentru că nu posedă pârghiile necesare.

Neştiut dar ştiuţi doar de Dumnezeu, probăm uneori chiar pe pielea noastră acel rău, cu alte cuvinte săvârşim răul, pentru ca apoi dincolo de umbra lui să desluşim cauza, ca şi dorinţa de îndreptare, dacă ne numim creştini.

Sporind rugăciunea, ne vom putea detaşa de planul robiei pământeşti şi vom evita repetarea reîncarnării. Nu toate spiritele se reîncarnează: **„Putem părăsi pământul la orice vârstă, dar dacă nu vom fi copii aşa cum Blândul păstor ne–a cerut, rămânem şi în planul astral la fel cum suntem şi aici pe pământ şi lanţul reîncarnărilor se tot continuă, până ne săturăm de această dureroasă navetă."** („Viaţa dincolo de mormânt" – Scarlat Demetrescu).

În altă ordine de idei dacă vrem să înţelegem plinătatea sensului zicerii: **„... şi duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor"** (Facere 1, 2), trebuie să identificăm Duhul Sfânt ca şi componentă a Sfintei Treimi, cu duhul lui Dumnezeu, care cu ocazia sărbătorii de Rusalii îşi amplifică acţiunea, asupra celor pregătiţi să–L primească. Acest plus de viaţă, transferat nouă în chip de energie, se revarsă prin voia lui Dumnezeu peste toată creatura, hrănind–o altfel decât cu hrana obişnuită. Este vorba de hrana spirituală, care sporeşte prin rugăciune, la care se adaugă cea vitală emanată de: soare, stele, planete, etc şi care îmbogăţesc permanet corpurile noastre energetice.

Nu trebuie confundată hrana spirituală, ce ne vine prin Duhul Sfânt cu ajutorul rugăciunii, cu cea vitală despre care am

vorbit anterior. Fac această precizare deoarece în discuțiile televizate, unii bioenergeticieni și persoane cu calități paranormale confundă cele două forme de energie și le folosesc cu sens suprapus.

Delimitarea este absolut necesară, pentru că se pot crea confuzii în mintea celor mai puțin avizați, cu atât mai mult cu cât, practicarea tereapiei energetice, nu se confundă cu terapia spirituală, dar poate fi conținută de aceasta. În terapia bioenergetică după cum îi spune și numele, se produce un transfer de energie vitală, dinspre câmpurile energetice al bioenergeticianului, către câmpurile energetice ale beneficiarului.

Terapia spirituală este produsă într-un alt plan și este posibilă, doar prin comuniunea în rugăciune prin iubirea necondiționată și fără recompensă.

Explicație a vindecărilor instantanee făcute de Iisus, din cele mai grave boli, a fost rezultatul conlucrării cu spiritul bolnavului, ca urmare a credinței acestuia. Acest fel de terapie poate fi posibilă doar la cei, care ajung la împlinirea „asemănării în chip" cu Dumnezeu. În acest stadiu gradele de comparație sunt anulate, de acea perfecțiune a chipului. De aceea Iisus spune că nu ne vrea căldicei, adică mediocri, ci statornici în iubirea desăvârșită.

Astfel spune Iisus: **„Foc am venit să arunc pe pământ și cât aș vrea să fie aprins"** (Luca 12, 49), înțelegând că este vorba de focul dragostei de Dumnezeu care pe toate le cuprinde.

Omul gândit de Dumnezeu, Adam, conținând jumătatea bărbat și jumătatea femeie, au fost degajați din înlănțuirea lor, pentru ca prin voința și dragostea lor, ei, să se poată regăsi, pentru a reîntregi omul. Cei doi protagoniști au putința de-a se desăvârși unul prin celălalt, doar prin iubirea la cote maxime.

Nu-i și cazul celor dominați de preocuparea strictă pentru materie, dar care potrivit legii echilibrului în univers, vor pierde acea bogăție prin unul dintre urmași săi.

Vii, dar morți

Zicerea lui Iisus: **„Eu sunt Învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi"** (Ioan 2, 25) ne lămurește asupra faptului că, chiar morți fiind, dacă am crezut în El vom fi în continuare vii.

Moartea nu presupune sfârșitul, iar dacă vrem să–L ascultăm pe Iisus și credem întra–devăr în spusele Lui, nu trebuie să fim atât de dramatici, în împrejurarea numită înmormântare. Puțini sunt cei care–l regretă sincer pe cel trecut în tărâmul umbrelor, cei mai mulți plângându–și de milă de teama a ceea ce nu pot evita.

Faptul că nu sunt pregătiți pentru acest moment se datorează neascultării îndemnurilor Sfinților părinți care insistă asupra necesității de a fi pregătit în orice moment: **„Privegheați dar în toată vremea rugându–vă"** (Luca 21, 36).

Practica bocitului, mai ales când se exagerează este total nepotrivită și deloc în concordanță cu datina străbunilor noștri daci. Astfel că manifestarea noastră aproape sadică uneori, dă o turnură de spectacol macabru.

Cinstirea binelui lăsat în urmă de răposat, trebuie să cuprindă bucuria împlinirii voii lui Dumnezeu. Obișnuim să dăm amploare unor necazuri, colorăm totul cu simțiri morbide, ca într–o piesă în care rolul principal îl joacă „moartea" și facem caz, autoflagelându–ne.

Consider că este mult mai cucernic să aprindem o lumânare pentru sufletul celui „adormit" și să–i punem o floare la căpătâi chiar Iisus a zis: **„Vino după Mine și lasă morții să–și îngroape morții"** (Matei 8, 22).

Nu pot să nu apreciez vorbele unui actor de mare clasă, Ștefan Iordache care încă în viață fiind nu a vrut să apară la un interviu TV spunând că: **„... se spun prea multe vorbe"** ceea ce–i foarte adevărat. A plecat în tăcere cu multă eleganță, după

ce a strălucit mult timp pe scenă şi va mai străluci în sufletele noastre prin rolurile sale.

Sunt în consens cu cele relatate de Dr. Reymond Moody în cartea sa „Viaţa de după viaţă" şi în care insistă asupra faptului că, cei care plâng îl nedumeresc pe cel trecut de pragul materiei şi–i încetinesc înălţarea. Se întâmplă astfel că de multe ori entitatea să zăbovească mult timp în preajma noastră, pentru a ne mângâia şi linişti şi cu dorinţa fermă de–a dovedi că este în continuare viu.

Persoanele cu calităţi paranormale, simt aceste prezenţe şi multe dintre ele sunt convinsă că sunt în asentimentul meu, că mai de folos le este acestora, slujbele după rânduiala bisericească efectuate de preoţi, care ajută la detaşarea lui de fosta formă de existenţă.

A fi morţi încă în viaţă fiind, înseamnă, să vegetăm doar, să ne risipim puterile în a aduna bogăţii şi să neglijăm adevărata bogăţie, cea spirituală.

Rămânem vii dacă urmăm îndemnul părintelui Dumitru Stăniloae: **„Mila de oameni pe care a avut–o Hristos şi pe care o putem avea de la El şi noi, ne face să dispreţuim judecăţile cu ei pentru lucrurile lumii, căci ne descoperă relativitatea lor în comparaţie cu valoarea absolută a sufletului."** („Filocalia" vol. XI).

Astfel că pe drept sau pe nedrept, dacă te afli în judecată cu aproapele, uiţi porunca lui Iisus care zice: **„Celui ce voieşte să se judece cu tine şi să–ţi ia haina, lasă–i şi cămaşa."** (Matei 6, 40). Este un aviz procesomanilor care–şi hrănesc egoismul şi răutatea considerându–se în drept, când dreptatea e una singură şi e la Dumnezeu, nu la noi.

Dacă admitem că tot ce se întâmplă este cu voia Lui şi că Dumnezeu ştie şi câte fire de păr avem, cum putem fi atât de necreştini şi să nu primim încercarea oricare ar fi ea. Cu toate acestea ne mirăm tot noi, cum de nu ne merge bine şi nu ni se împlinesc voile, chiar dacă postim sau ne rugăm într–una.

BUKOVINIENSIS UNIVERSITY LIBRARY

Răspunsul este pentru că ne rugăm pentru un bine împotriva semenului şi astfel nu ne dovedim mai buni decât cei pe care–i urâm.

Dumitru Stăniloae ne atrage atenţia supra efectului urii noastre: **„Nu cel pe care–l urăsc suferă de ura mea, ci eu, pentru că sufăr de o patimă care mă coboară şi–mi va face cu neputinţă mântuirea."** („Filocalia" vol XII). Tot el adaugă: **„Tot ce ni se pare, în chip egoist, că e spre câştigul nostru e spre paguba noastră."** („Filocalia" vol. XII) sau: **„Când îţi afirmi voia ta împotriva aproapelui, laşi pe vrăjmaş să vă despartă pe unul de altul, dar şi pe tine sau poate pe amândoi de Dumnezeu."** („Filocalia" vol.XII).

Niciuna din voile noastre nu pot fi în voia lui Dumnezeu, când ne manifestăm împotriva celuilalt. Se întâmplă acest lucru pentru că, suntem morţi la cuvântul lui Dumnezeu dovedind că ne lipseşte iubirea de aproape. Iisus spune: **„Iar Eu vă spun vouă; nu vă împotriviţi celui rău iar cui te loveşte pe obrazul drept întoarce–i şi pe celălalt."** (Matei 6, 39).

Ne facem cruce, să ne vadă lumea, intrăm în Biserică şi ne rugăm, dar odată ieşiţi din lăcaşul sfânt, ne bârfim unii pe alţii uitând de zicerea scripturistică: **„De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, iar bârna din ochiul tău nu o vezi."** (Luca 6, 41).

Raportat la impactul propriului nostru gând rău, cu noi înşine, efectul de bumerang există, pentru că un gând rău se asociază cu alte gânduri rele – energii de joasă frecvenţă, pe care le absorbim fără să vrem. Legea atracţiei în acest caz, este exprimată de zicala: „Cine se aseamănă se adună", bineînţeles în alt context.

În situaţiile în care avem gânduri negative, acestea atrag altele de acelaşi sens, alcătuind „sabia cu două tăişuri" care loveşte pe cel spre care este îndreptată, dar se întoarce cu putere dublă spre răuvoitor. De aceea ne învaţă Mântuitorul:

„Şi precum voiţi să vă facă vouă oameni faceţi–le şi voi asemenea." (Luca 6, 31).

Când avem înţelepciunea să răspundem pozitiv răuvoitorilor, anihilăm puterea acestora, pentru că opunându–le gândul bun, acesta va atrage energii pozitive, care cresc potenţialul energetic benefic şi ne scapă de vulnerabilitate.

Potenţarea în bine este amplificată de prezenţa noastră la slujbele din Biserică. **„Prin puterea tainei liturghice, timpul se deschide, iar noi suntem proiectaţi în locul în care veşnicia se încrucişează cu timpul şi devenim astfel contemporani reali ai evenimentelor."** („Rugăciunea în Biserica de Răsărit" – Paul Evdokimov).

La „Crăciun" suntem contemporani cu naşterea Domnului, la Înviere ne dorim să învieze şi sufletele noastre, **„Cel ce ai înviat din morţi, înviază şi sufletele noastre!"** (Acatistul învierii), la Bobotează retrăim momentul botezului Domnului, la Rusalii ne împărtăşim din afluxul energetic al pogorârii Duhului Sfânt şi înaintăm în vrednicie, cu fiecare slujbă a Sfintei Liturghii de peste an, prin energiile benefice din momentul Epiclezei şi luând seama la învăţătura rostită de preot.

Văzduhul e dens de energia prana, care inundă Universul având şi o încărcătură informaţională, procesată de minţile, celor care au ajuns la un anumit nivel, tot mai multe în zilele noastre.

În ceea ce priveşte evoluţia omenirii ca specie, cu ajutorul intervenţiei extratereştilor, consider că suntem în eroare, când admitem o intervenţie directă şi nu prea blândă pe corpul fizic, deoarece la stadiul lor de evoluţie, incontestabil mai înalt decât al nostru, dovedit prin faptul că, ei au ajuns la noi de mii de ani, sunt convinsă că au intervenit doar la nivel energetic. Se ştie că orice anomalie sau boală apare mai întâi la nivel energetic şi că Sinele superior avertizează egoul de problema care există, de unde şi ideea că mai întâi trebuie

echilibrat energetic corpul pentru a vindeca natura fizică. Acest proces poate fi orchestrat telepatic, astfel extratereştilor le–ar fi fost mai la îndemână acest procedeu.

Există o tendinţă de manipulare a minţilor, în ideea, de a–i considera răuvoitori pe extratereştri, pentru a motiva într–un fel o eventuală intervenţie agresivă, a celor care din orgoliu, bineînţeles ar dori o confruntare cu aceştia. Pe aceeaşi frecvenţă sunt şi cei care uită că peste toată creaţia din Univers şi dincolo de el, există acea Inteligenţă vie, care menţine echilibrul în Univers dovadă şi lipsa de ostilitate a celor care ne–au stat de sprijin de milenii.

Revenind la intervenţia extratereştilor, la nivelul câmpurilor energetice, sunt convinsă că ea s–a produs, explicaţie a saltului brusc din evoluţia omenirii, de la un moment dat.

Putem înţelege astfel de ce este atât de necesar, pentru „viaţa de după viaţă", ca omul să–şi ridice frecvenţa trupescului la cea a sufletescului în mod conştient.

Efectul vibratoriu produs în inima Maicii Domnului, se păstrează de 2000 de ani şi în inima noastră, care vibrează la simpla pronunţare a numelui Iisus. Câtă vreme ne ascultăm vocea interioară şi–i urmăm îndemnul rămânem vii şi putem avea speranţă în mântuire.

Elixirul vieţii este iubirea necondiţionată, despre care Dumitru Stăniloae spune: **„A–i iubi pe alţii înseamnă a te uita pe tine, a te depăşi mereu pe tine ..."** („Ascetica şi mistica ortodoxă"). Este şi cazul femeii păcătoase, care a uitat de sine de unde şi iertarea lui Iisus: **„Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puţin, puţin iubeşte."** (Luca 7, 47)

Fapta ei şi căinţa pentru greşeală, L–a făcut pe Mântuitorul să spună: **„Adevărat zic vouă, oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune şi ce a făcut ea spre pomenirea ei."** (Matei 20, 13).

Din păcate sunt mulţi cei care uitând învăţătura scripturistică insultă femeile care greşesc, chiar dacă ei sunt părtaşii lor. De reţinut este faptul că vehiculatul „vorba zboară" are o continuare şi anume că ea nu dispare. **„La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul."** (Ioan 1, 1)

Spre regretul adevăraţilor creştini vorbele rostite la supliciul Mântuitorului, de către o parte a poporului evreu a demonstrat valabilitatea faptului că într–adevăr vorba zboară, dar nu dispare. Faptul că au fost prigoniţi, maltrataţi şi mulţi dintre ei exterminaţi este dureros, dar poate este un răspuns la zicerea: **„Iar tot poporul a răspuns şi a zis; Sângele lui asupra noastră şi asupra copiilor noştrii."** (Matei 27, 25)

Valabilitatea zicerii: „Nimic nu se pierde totul se transformă" are şi o altă alternativă şi anume aceea că totul zideşte. Când facem abstracţie de aceste arhicunoscute legi universale, ne autocanonim deoarece după cum spune Dumitru Stăniloae: **„Cel mai mic gest al nostru pune lumea în vibraţie şi îi modifică starea"** („Ascetica şi mistica ortodoxă").

Regretul pentru cele gândite, exprimate sau înfăptuite din momentul spovedaniei, având de martor preotul, ne pregăteşte pentru momentul când spune Iisus: **„Iată vin curând şi plata mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia, după cum este fapta lui."** (Apocalipsa 22, 12).

Avem cursivitate în respectarea poruncii iubirii de aproapre când: **„Spiritul privindu–se pe sine, se vede altul"** („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov)

Dacă „mica înviere" am trăit–o prin Botez, iar „viaţa veşnică prin Euharistie", după cum spune Paul Evdokimov în „Iubirea nebună a lui Dumnezeu", la sfârşit vine şi moartea naturală, dar după cum spune Iisus: **„Adevărat, adevărat zic vouă că vine ceasul şi acum este, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei ce vor auzi vor Învia"** (Ioan 5,

25). Avem astfel şi reversul, „morţi da vii", iar sublinierea că, „acum este", invită la meditaţie serioasă, asupra îndemnului la priveghere permanentă, timpul fiind şi el supus aceluiaşi principiu astfel că în holograma sa, coexistenţa celor 3 timpuri (trecut, prezent şi viitor), în acelaşi spaţiu, se verifică în spusele Mântuirotului.

Cum ne conectăm la gândul bun

Ocupându–ne timpul cu facerea de bine, cu rugăciunea şi popasul în Biserică, lăcaşul energiilor benefice, putem deturna ispitirile, ca şi gândurile nepotrivite. Este practica celor din mănăstirii, „muncă şi rugăciune", deoarece activitatea permanentă nu lasă loc lenii creierului pentru a nu deveni prăvălia diavolului, după cum spun Sfinţii părinţi.

Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă: **„... rugaţi–vă neîncetat"** (I Tes. 5, 17) şi care semnifică păstrarea „focului dragostei" nestins pentru că în lăuntrul lui, vor arde toate temerile şi gândurile nepotrivite.

Păstrându–ne ca „torţe vii" în cele creştineşti, ne vom putea racorda stării de asemănare în chip, având o altă perspectivă asupra lumii şi mai ales a relaţiei noastre cu Dumnezeu. Într–o astfel de stare, racordarea la gândul bun, se produce de la sine, nu necesită nici cel mai mic efort, doar rostirea numelui Iisus.

Dacă sufletul nostru este răvăşit de vreo neîmpăcare, ne spovedim mai întâi şi astfel despovăraţi, putem accesa zona gândului bun. În cazul în care mintea este prea zburdalnică şi nu reuşeşte să se fixeze asupra unui singur gând, închidem ochii şi reactualizăm cea mai frumoasă imagine din viaţa noastră, după care negreşit vom reuşi să ne urmăm demersul început.

Reîntâlnirea cu tine însuți, marchează concomitent și întâlnirea cu Hristos în inima noastră, ca un dor de Dumnezeu care anulează orice graniță dintre noi și El simțindu–L ca pe o persoană după cum spune Dumitru Stăniloae: **„... nu e un infinit impersonal, ci o Persoană, pentru că altfel inima nu ar iubi acest adânc, fericită de sesizarea și simțirea Lui."** („Filocalia" vol. XI). Este acel moment unic, când te simți bine nu numai cu tine, ci și într–o reciprocitate, a iubirii dintre noi și Dumnezeu. Bucuria de–a ne simți iubiți de El, ne potențează gândul bun și dorința ca și noi să revărsăm din dragostea dată nouă, către ceilalți.

Există și alte metode de concentrare, urmată de o îndelungă meditație către Dumnezeu, în practica yoga.

Indiferent cum Îl căutăm pe Dumnezeu, el răspunde chemării noastre, înainte chiar de a fi formulat invocarea. Ne dăm seama de acest lucru, pentru că la rostirea numelui Său, inima este plină de bucurie și tot chipul se însenină. Ecoul iubirii lui Dumnezeu, ce se înalță din străfundurile noastre, străbate distanța de 2000 de ani, și ne luminează ființa cu razele bunătății Sale, ori de câte ori ne rugăm fierbinte.

Maica Domnului care după cum spune Sfântul Grigorie de Palama, **„stă la hotarul dintre creat și necreat"**, ne primește sub „acoperământul său" învrednicindu–ne ca o mamă a noastră a tuturor, de ascultarea Tatălui ceresc. Ea este după cum ne spune „Acatistul Buneivestiri a preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioara Maria": **„... mai presus decât îngerii și arhanghelii și mai cinstită decât toată făptura; mirarea cea mare a îngerilor, propovăduirea proorocilor, podoaba cea aleasă a arhanghelilor, întărirea cea tare a mucenicilor, lauda cea preamărită a apostolilor, povățuitoarea cea tare a călugărilor, înfrînarea cea tare a postitorilor, curăția și mărirea fecioarelor, veselia cea lină a maicilor, înțelepciunea și învățătura pruncilor, cîrmuitoarea săracilor și a văduvelor; îmbrăcăminte celor goi, sănătate**

celor bolnavi, îzbăvirea celor robiți: liniște celor de pe mare, liman bun celor înviforați, povățuitoare neostenită celor rătăciți, mergere ușoară celor călători, odihnă bună celor osteniți, acoperământ și scăpare celor asupriți; nădejde celor fără de nădejde, ajutătoare celor lipsiți; celor săraci bogăție neîmputinată, celor întristați de-a pururea mîngîiere, celor pe care nu-i iubește nimeni iubire cu smerenie; celor păcătoși mîntuire către Dumnezeu."

Prin rugăciune corpul energetic al omului este hrănit cu energie benefică, iar în stare adversă corpurile noastre energetice sunt invadate de energie malefică.

„Cele nevăzute își cer dreptul în cele văzute" sau după cum spune Sfântul Grigorie de Palama: **„Dumnezeu transcendent oricărui lucru neputând fi înțeles și spus consimte să devină părtaș la inteligența noastră."** („Arta icoanei o teologie a frumuseții" – Paul Evdokimov).

Dacă Dumnezeu consimte să se facă cunoscut oamenilor nu înțeleg reținerea unora de-a nu intra în tainele Sale, știind că după cum spune mitropolitul Filaret al Moldovei: **„Niciuna din tainele cele mai ascunse a lui Dumnezeu, nu trebuie să ne pară cu totul străine, ci se cade să ne potrivim mintea cu toată smerenia spre contemplarea celor dumnezeiești"**. („Teologia mistică a Bisericii de răsărit" – Vladimir Lossky). Întrebările pe care ni le pumen vizavi de rostul nostru pe Pământ, mi se par legitime mai ales că Sfântul Maxim Mărturisitorul ne învață că: **„Puterile de căutare și de cercetare ale lucrurilor dumnezeiești sunt sădite în firea oamenilor, ființial de către Făcător, prin însăși aducerea ei la existență, iar descoperirile lucrurilor dumnezeiești le împărtășește prin har puterea Duhului Sfânt."** („Ascetica și mistica ortodoxă" – Dumitru Stăniloae).

În același context Sfântul Dionisie Areopagitul ne învață că: **„Prin rugăciune urcăm spre Dumnezeu, deși ni se pare că El se coboară la noi."** („Filocalia" vol. I).

Despre efectul rugăciunii ne vorbeşte Dumitru Stăniloae asigurându–ne că: **„O singură înălţare a minţii la Dumnezeu şi o umilită metanie cu plecare de genunchi la pământ, spre cinstirea lui Dumnezeu, sunt mai scumpe decât toate comorile lumii."** („Filocalia" vol. VIII). Desigur că „umilita metanie" sugerează plecarea „genunchilor inimii" care semnifică adânca smerenie a celui ce procedează astfel.

Sfântul Ioan Gură de Aur atribuie rugăciunii darul curăţiei: **„Rugăciunea chiar când este rostită de noi, cei plini de păcate, ne curăţă numaidecât."** („Filocalia" vol. IV).

Corpurile noastre energetice beneficiează nu doar de o curăţie, ci de un plus energetic care transferat corpului fizic, îi dă vigoare şi îl potenţiază în cele spre folos lui. Necesitatea unei rugăciuni permanente şi accesarea noastră la niveluri superioare de percepere a lui Dumnezeu presupune şi o abandonare în voia Domnului, precum Hristos în grădina Ghetsimani: **„Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă."** (Luca 22, 42), presupune acea acceptare totală a voii Sale.

Calitatea rugăciunii rostite, nu înseamnă neaparat cantitate, ci profunzimea gândului îndreptat către Dumnezeu. Sfântul Macarie cel Mare ne lămureşte în acest sens: **„A te ruga des atârnă de voia ta, iar a te ruga cu adevărat este lucrarea Duhului Sfânt."** („Filocalia" vol. I). Doar printr–o astfel de rugăciune ne putem conecta într–adevăr la sursa inepuizabilă a binelui.

Împlinirea gândului bun este accelerată de rugăciunea pentru ceilalţi. Sfântul Iacov ne îndeamnă: **„Rugaţi–vă unul pentru altul."** (Iac. 5, 16). Rugăciunea adevărată este cea transferată inimii când Duhul se roagă pentru noi, sau cum spune Paul Evdokimov în „Rugăciunea în Biserica de Răsărit": **„Rugăciunea nu este desăvârşită, dacă omul este conştient de sine şi îşi dă seama că se roagă."** Este starea când omul se detaşază complect de restul lumii şi care are ca urmare

„răpirea minții la domnul" după cum spune Sfântul Grigorie de Palama în „Iubirea creștină" de Dumitru Stăniloae.

Conștiința într–un astfel de moment este transferată în corpul astral și stă în contemplarea dumnezeirii. Transcende spațiul și timpul și ne plasează în vecinătatea mijlocului cerului dumnezeiesc.

Incursiunea aceasta îi face pe cei care o practică, netemători, cu speranța de nezdruncinat, că se află în pragul Împărăției și pătrunde în: **„Ceea ce ochiul n–a văzut și urechea n–a auzit și în inimă de om nu s–a suit, acelea le–a pregătit Dumnezeu pentru cei ce–L iubesc pe Dânsul. "** spune Sfântul Apostol Pavel.

Autocunoașterea în astfel de cazuri se confundă cu recunoașterea faptului că **„Omul însuși e o mare taină"** după cum spune Dumitru Stăniloae în „Chipul evanghelic al lui Hristos".

Hrana ca element în autocunoaștere

Există o înțelepciune a hrănirii omului, definită cumpătare, dar care ține și de personalitatea fiecăruia, ca și de dominanta energetică sau fizică. Cei cu dominanta grosieră (materia) sunt mari consumatori de alimente bogate în proteine, pe câtă vreme cei cu dominantă energetică, au predilecție pentru o hrană cu nivel scăzut de proteine.

Orientalii adaugă acestei clasificări o corespondență a fiecăruia în zodiac astfel: vegetarienii cu predilecție sunt cai, caprele, bivoli și maimuța iar carnivori: tigrul, pisica, șarpele și câinele. Există și categoria celor care preferă semințele: cocoșul, șobolanul și porcul mistreț.

Definitoriu totuși este, cum mâncăm și mă refer la necesitatea de–a face ca hrănirea noastră să nu fie catalogată ca

BOUNDLESS UNIVERSAL LIBRARY

lăcomie, ci onorată de semnul crucii, pentru ca ea să devină energie vie. Nu vom adăuga greutății noastre corporale, dacă vom împărți în patru mâncarea după semnul crucii, adăugând mulțumirea că ne–am săturat, după fiecare pătrime consumată.

Când dorim să postim nu ne lipsim corpul de cele absolut necesare lui și după cum spune Dumitru Stăniloae: **„Nu pentru toți oamenii este potrivit același regim alimentar, nici măcar unul asemănător, ci să se rânduiască fiecăruia alt regim după starea lui."** („Filocalia" vol. IX). Părintele se referă în acest caz și la starea de sănătate a persoanei. Se diferențiază postul și prin cantitatea de mâncare după cum spune același autor: **„Cantitatea exactă de hrană, care se consumă în post de către fiecare credincios, ritmul și calitatea ei, nu trebuie discutate la modul general, acestea depind de capacitățile noastre individuale și de conjuncturile exterioare ale vieții noastre."** („Filocalia" vol. IX).

Ceea ce dăunează sănătății este îmbuibarea, omul devenind astfel „robul pântecelui", de unde și preocuparea permanentă, doar pentru hrană.

În constrast: **„Asceza înseamnă, în spiritul cugetării răsăritene, frână și disciplinarea biologicului, nu luptă de exterminare."** („Filocalia" vol. VIII).

Orice demers în disciplinarea trupului este salutară, scoțându–ne din obișnuit și devenind acel spirit viu care se manifestă prin materie. **„Valoarea postului nu vine din durata lui, ci depinde de perspectiva spirituală în care posteşti."**, spune Dumitru Stăniloae în „Filocalia" vol. X. Putem spune că starea adevărată de post, este aceea, în care conștiința face o introspecție în natura corpului astral și rezonează cu corpul cauzal.

Grija de–a nu săvârși păcatele trupești, naște uneori pe cele sufletești și astfel ajungem la zădărnicia postului. **„Nu este nimic din afară de om, care intrând în el, să poată să–l spurce, dar cele ce ies din om, acelea sunt care spurcă."**

(Marcu 7, 15). Altfel: **„... în zadar postim, priveghem, citim scripturile şi facem alte fapte bune, dacă nu avem dragoste către Dumnezeu şi către aproapele."**, („Virtuţile la părinţii filocalici" – Petroniu Florea).

În acelaşi spirit Dumitru Stăniloae spune: **„Pe Domnul Îl slăveşte nu numai cel ce nu mănâncă, înfrânându-se pentru El, ci şi cel ce mănâncă, dacă o face mulţumind lui Dumnezeu pentru cele ci i s-a dat de mâncare."** („Filocalia" vol. XI).

Mai important este cum gătim. Dacă o facem cu dragoste şi cu gândul că ne este benefică, indiferent ce gătim, va avea efect benefic. Un plus de bine se va adăuga dacă mulţumim lui Dumnezeu pentru cele puse înainte şi adăugăm ca urare: **„Doamne satură pe cei flămânzi!"**

Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă: **„Daţi mulţumire pentru toate, fie în necazuri, în nevoi, în strâmtorare."** (I Cor. 6, 4).

Avem mereu îngăduinţa spre cele necesare trupului, de la Domnul, care în mărinimiea Sa, aşteaptă doar cele cuvenite de la om: **„Iar cele ce ies din gură, pornesc din inimă şi acelea spurcă pe om."** (Matei 15, 18). Orice încercare sau boală socotim că ne vine doar din afara noastră, este o greşeală deoarece: **„Când te vei lovi de necazuri, învinuieşte-te mai ales pe tine însuţi, ca pe unul ce nu ai destulă răbdare şi smerenie."**, spune Dumitru Stăniloae în „Filocalia" vol. II.

Cât de grăitoare sunt veşmintele noastre

„Priviţi la crini cum cresc: nu torc, nici nu ţes. Şi zic vouă ca nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din aceştia." (Luca 12, 27). Acest verset se referă la naturaleţe şi simplitate, la albul imaculat al petalelor şi la frumuseţea maiestoasă a întregii sale ţinute.

Crinul este simbolul purității – Floarea darurilor în Scriptură, semnificând și înălțarea spirituală, din care motiv călugărul franciscan, Francisc din Assisi a fost considerat: **„... cel mai pur crin al epocii medievale."**, bineînțeles pentru trăirea lui în imitarea lui Hristos.

În contrast omul modern împopoțonat cu articole vestimentare, neaparat de firmă și care se vrea apreciat, pentru învelișul cel mai dinafară a lui, este cât se poate de penibil, atunci când îmbrăcămintea ascunde un gol sufletesc imens, uneori direct proporțional cu prețul veșmintelor. Ne asortăm și cu o privire, mult superioară că așa se poartă astfel de haine. Strălucim, scânteiem din cristale swarovski bineînțeles, mai puțin în spirit.

La fel de scăzut în karatele spiritului se prezintă și unele reprezentante feminine, cu decolteul până în talie, și cu partea de jos aproape inexistentă. Ori după cum spune Paul Evdokimov în „Femeia și mântuirea lumii": **„Nuditatea în absența inocenței dezgolește și devine cinism, desacralizarea ultimă a umanului plasându–se sub animal."**

Consider că dacă femeia din ziua de azi, nu e respectată cum se cuvine, este doar din vina ei, pentru că ostentativa dezgolire, îl plictisește chiar și pe cel mai puțin pretențios bărbat. Aparițiile unor astfel de persoane, marchează un contrast evident între chipul drăguț, prea brusc ieșit din copilărie, umbrit de tonul voalat al unei priviri triste, izvorâtă din adâncurile ei, suportând admonestările grosolane, doar de dragul de–a apărea pe sticlă. Atitudinea lor, când prea agresivă, când reținută, denotă durerea și teama de ridicol, în disperarea de–a fi admirate.

Ce nu vor să accepte, este faptul că nu mai sunt iubite, ci doar folosite, dar mai ales că nici ele nu se mai iubesc, de vreme ce au renunțat la demnitatea lor. **„Plăcerea căutată numai pentru ea însăși, chiamă repetarea din ce în ce mai deasă a actului păcătos, până ce ajunge la distrugerea sistemului nervos."** („Filocalia" vol. III).

Mulţi bărbaţi recunosc, că unele femei nu merită deranjul să li se acorde prea mult timp atenţie, pentru că văd totul la prima apariţie, cunosc mult prea mult la a doua, şi misterul a dispărut. **„Tensiunea la care sunt supuşi nervii în stările de plăcere, este urmată de o slăbire, de o epuizare. Iar repetarea stărilor de voluptate, grăbeşte moartea trupului."** („Filocalia" vol. III).

Este cutremurător, nelalocul său şi este crud, să facem haz de aceste apariţii, (scandaloase de cele mai multe) ori şi să le torturăm cu întrebări indecente, în loc să încercăm să vedem şi în ele chipul lui Dumnezeu, chiar dacă pentru moment poartă amprenta greşelii.

Dumitru Stăniloae spune: **„Domnul ne iubeşte mai mult decât ne putem iubi noi înşine. Dar când sufletul este strâmtorat, el crede că Dumnezeu l-a uitat şi că nu vrea să se uite măcar la el şi atunci suferă şi se mistuie de durere."** („Filocalia" vol. V).

În completarea acestui citat, doresc să amintesc celor care vor să ştie că: **„Dumnezeu ne-a iubit primul."** (Ioan 4, 10), şi iubirea Lui nu încetează şi nu renunţă la noi, chiar dacă, stăm rătăciţi o vreme.

Cei care apostrofează, sau disprețuiesc, persoanele aflate în „derapaj" plac mai puţin lui Dumnezeu, decât aceste nefericite, atinse de oprobiul publicului. Ipocrizia celor care fac caz de greşelile altora, îi coboară pe aceştia din titulatura de creştini. Iisus spune: **„Voi judecaţi după trup. Eu nu judec pe nimeni."** (Ioan 8, 15).

Cruzimea omului modern, dacă se poate numi om, este mai mare decât cea a animalelor, care ucid pentru a se hrăni, pe câtă vreme aşa-zişii „creştini", ucid sufletele.

Emisiunile care se axează pe această tematică, crează tensiuni, învrăjbind taberele pro şi contra care slăbesc omul din iubirea de aproape. Astfel de indivizi nu cunosc zicerea Sfântului Ioan Scărarul: **„Dacă-ţi vezi fratele pe cale de-a**

păcătui, aruncă–i pe umeri mantia iubirii tale." („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov).

Nu este nimic surprinzător în descoperirea unui chip vicios, marcat de o îmbătrânire prematură, socotit o epavă, diferit de cel cu o prospeţimea de invidiat, datorită traiului echilibrat.

Riscantă afirmaţia celor care se cred şi deştepţi, când fac caz de veleităţie lor fizice, când şi în practica yoga, există îndemnul întoarcerii energiei sexuale către creier, pentru a potenţa alte calităţi ale omului.

De fapt adevăraţii bărbaţi, nu sunt cei care excelează prin numărul contactelor sexuale, uneori fără nici un tabu, ca cea declarată de reprezentanţii gay, care practică fără nicio reţinere aşa–zisa „dragoste".

Dragostea adevărată, este cea care mai păstrează parfumul florilor de tei, în care „Luceafărul" a renunţat la nemurirea lui şi–n care tot Cosmosul freamătă de dorul unuia faţă de celălalt.

Oricine poate deveni nemuritor prin dragostea lui, când se dăruieşte total unei singure iubiri, unică prin plinătatea ei, care nu conţine nicio umbră de îndoială şi nicio deviere a gândului de la persoana iubită.

Sunt în deplin acord cu doamna Monica Tatoiu, că femeile din Romania duc lipsă de bărbaţi în adevăratul sens al cuvântului şi poate nu numai cele din România. Multe din ele şi–au luat în serios responsabilităţile şi înafară de cadrul familial, astfel că şi cerinţele lor au crescut, vizavi de partenerii lor de viaţă, care de cele mai multe ori sunt doar prezenţe fizice, sau nici măcar atât.

Tonul agresiv al „persoanelor publice" de gen feminin şi în general a celor care apar pe micile ecrane, se datorează în parte, absenţei bărbaţilor – bărbaţi, din imediata vecinătate a acestora. Este şi o explicaţie a insultelor pe care bărbaţii le adresează femeilor în general, simţindu–se învinşi în faţa temerarelor.

BANAT NATIONAL UNIVERSITY LIBRARY

Cei puternici şi sunt încă şi din aceştia, nu atacă niciodată, nici măcar verbal, sunt lorzii categoriei masculine, mai puţin vizibili, din prea multa eleganţă, pe care o posedă.

Sensul vieţii – atu al autocunoaşterii

După Merleau – Ponty: **„Omul nu este condamnat la libertate, este condamnat la sens"**, ceea ce vrea să spună că el este chemat să descifreze sensul existenţei sale, sensul înaintea libertăţii însăşi. („Vârstele vieţii spirituale" – Paul Evdokimov)

În momentul descoperirii sensului existenţei, omul devine pe deplin liber, convins fiind că este ceea ce a dorit, să fie. Eliberat de povara incertitudinilor, înaintează mai uşor în rugăciunea pentru sine, care–l apropie atât de mult de Dumnezeu, încât Acesta poate deveni tangibil.

Prin autocunoaştere, pătrundem în zona cunoaşterii de Dumnezeu, care în fapt constituie ţinta finală a omului.

„Yung" declară ca o certitudine faptul că **„Orice viaţă are un sens."** („Vârstele vieţii spirituale" – Paul Evdokimov) şi mă declar în deplin acord cu această idee, nu doar pentru că admit că fiecare om are o misiune specială, ci şi prin faptul că, însăşi aducerea la viaţă a omului este plină de tot sensul. Până la a ne confunda cu sensul, pentru care am fost creaţi şi ni s–a dăruit viaţa, nu trebuie să abdicăm de la a împlini voia Lui.

Resemnarea nu este constructivă şi nici departe de laşitate, vădind acea „moleşeală spirituală" şi lipsă a credinţei.

Trebuie să ne însuşim esenţialul în conştiinţa creştină şi anume: afirmaţia, pentru că după cum spune Sfântul Apostol Pavel: **„Căci toate făgăduinţele lui Dumnezeu, în El, sunt da; şi prin El, amin, spre slava lui Dumnezeu prin noi."** (2 Corinteni 1, 20).

În concluzie la Dumnezeu nu există decât DA, care abundă în iubirea la care suntem chemaţi şi pe care şi El o aşteaptă de la noi.

Iubirea ce Dumnezeu o aşteaptă de la noi se vede din raportarea noastră faţă de ceilalţi şi reprezintă un element în autocunoaştere de unde şi zicala: **„Spune–mi cu cine te–nsoţeşti, ca să–ţi spun cine eşti."**

Începând cu partenerul de viaţă şi lărgind aria spre ceilalţi apropiaţi nouă, pe care–i numim prieteni, deosebim: pe cei cu care avem afinităţi comune, preocupări comune, sau interes personal. În funcţie de modul în care ne manifestăm putem fi catalogaţi ca buni prieteni sau falşi prieteni.

Cei care vădesc multă seriozitate în domeniul de activitate, se asociază cu cei de aceeaşi profesie, continuând şi după orele de program, dezbaterea problemelor care–i preocupă.

Altă categorie de prieteni o formează cei care se agreiază datorită afinităţilor din: muzică, artă, modă, alt domeniu decât profesia de bază şi care sunt doritori de lărgirea orizontului propriu.

O altă categorie de oameni cu perspective multiple şi cu un larg orizont cultural, formează un nucleu rotund şi mai rar socializează cu cei din altă categorie, decât cea din care fac parte.

Multiple şi „colorate" sunt „prieteniile" bazate pe interes, care într–un fel golesc de conţinut cuvântul de prietenie. Acestora părintele Stăniloae se adresează cu observaţia: **„... să nu cauţi pe oameni pentru interesele tale, pentru a–i exploata într–un sens sau altul, într–o totală nesimţire."** („Filocalia" vol. XII).

În consens cu dânsul, Paul Evdokimov spune: **„Pervertirea într–o sadisfacere egoistă prin folosirea celuilalt, este o falsă împlinire a unuia prin celălalt."** („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov).

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

Incoloră este categoriea celor care îi sprijină pe ceilalți, doar pentru a întoarce un sprijin primit. Deoarece prietenia face corp comun cu iubirea de aproape, acest gen de „echitate" manifestat de unii, anulează esența iubirii, deoarece: **„... măsura iubirii, este tocmai lipsa de măsură."** („Filocalia" vol.VIII)

Adevăratul iubitor de aproape, dăruiește continuu: **„Cel ce îi iubește pe oameni risipește lucrurile dăruindu–le. El vede în om o valoare infinit mai mare decât lucrurile."** („Filocalia" vol. IX). În același mod a apreciat Socrate, ca fiind darul cel mai de preț, prezența unui amic venit în vizită la dânsul, care sărac fiind a recunoscut că el nu a adus alt dar, decât pe sine însuși.

Iubirea de aproape este amplificată de jertfa adusă. Nimeni n–a egalat pe Iisus în jertfa Sa: **„El și–a pus sufletul Său pentru noi și noi suntem datori să ne punem sufletele pentru frați."** (I Ioan 3, 16).

Jertfa pe care un om o poate aduce unui alt om este: **„A vedea în toți pe Hristos este cea mai mare forță pentru solidaritatea umană."** („Filocalia" vol. VI)

Legea echilibrului în Univers își spune și în acest caz cuvântul: **„Cel ce îi iubește pe toți, de toți este iubit."** („Filocalia" vol. V)

Un vechi proverb românesc spune: **„Cine se aseamănă se adună"** și nu de puține ori, cei care se căsătoresc se aseamănă chiar și în chip, atunci când se iubesc, unul transferând imaginea proprie, celuilalt. Asemănarea în chip se produce prin „Taina cununiei" care zugrăvește un singur chip, pe întregul format din jumătatea bărbat și jumătatea femeie.

De cele mai multe ori se aseamănă și prin statut social sau potențial economic.

Dacă ne raportăm față de ceilalți cu vrăjmășie, nu mai putem să pretindem, că suntem chip după asemănarea lui Dumnezeu, pentru că oricâtă dreptate am avea și oricât ne–ar fi

greşit alţii, trebuie să admitem valabilitatea zicerii Sfântului Isaac Sirul: **„Domnul Hristos a murit pentru cei păcătoşi, nu pentru cei drepţi"** („Filocalia" vol. X).

Suntem nevrednici când îi hulim pe cei păcătoşi pentru că: **„În ciuda greşelilor şi erorilor creştinilor, creştinismul există, va exista întotdeauna, căci veşnicia lucrează pentru noi, pentru orice om şi pentru timp."**, spune Paul Evdokimov în „Vârstele vieţii spirituale". Subliniind afirmaţia lui Paul Evdokimov, trebuie să înţelegem că doar cei lipsiţi de smerenie, pot crede că sunt în drept să judece pe cei greşiţi din prea mare preocupare cu nimicul, deoarece: **„Iisus Hristos a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu."** (I Timotei 1, 15).

Dacă nu recunoaştem fiecare dintre noi acest lucru, nu putem fi creştini, cu atât mai puţin slujitori ai lui Dumnezeu. Mă refer la cei care–şi hulesc confraţii, aducând ca argument, dreptul lor de–a înstatornici „ordinea" dovedind astfel, că au trecut pe lângă învăţăturile Sfinţilor Părinţi şi nu s–au putut pătrunde de cele duhovniceşti. **„Este cea mai mare ticăloşie să laşi păcatele tale şi să le iscodeşti pe ale altora."** („Filocalia" vol. IX), **„Muritorul neputincios se declară Dumnezeu. El îşi impune datoria de–a judeca."** („Vârstele vieţii spirituale" – Paul Evdokimov).

Cu regret mărturisc că astfel de „slujitori" întinează numele adevăratului slujitor al Bisericii, neavând discernământul necesar.

Sfântul Maxim Mărturisitorul ne învaţă că: **„... pentru a–L afla pe Dumnezeu avem nevoie de întrăit discernământ, trebuie să facem diferenţa între înţelegerea adevărată a Sfintei Scripturi între Literă şi Duh."** („Jertfă şi răscumpărare" – Constantin Galeriu).

Fiecare dintre noi avem parcursul propriu, iar preschimbarea lăuntrică se poate produce doar prin conştientizarea proprie, a ceea ce trebuie să devină omul, nu

doar prin respectarea unor reguli: **„Tot ceea ce înainte se împlinea din spaimă şi groază de iad, acum se împlineşte din iubire pentru Hristos."** („Vârstele vieţii spirituale" – Paul Evdokimov).

Omul nou se vrea părtaş acelui DA continuu, nu priponit în reguli de acum 2000 de ani. Iertarea şi mila precumpănesc, iar manifestarea orgoliilor trebuie să dispară cât mai curând.

Domnul nici măcar nu pretinde iubirea, ci aşteaptă smerit s–o primească: **„Iată stau la uşă şi bat; dacă cineva aude glasul Meu şi deschide, Eu voi intra şi voi cina cu el şi el cu Mine."** (Apocalipsa 3, 20).

Setea de infinit a omului transcende existenţa terestră, sondând adâncimile Cosmosului prin propriul adânc, altfel n–ar consimţi decât la cele materiale.

Există un extaz al căutării, când inima vibrează ca în apropierea unei alte inimi şi taina devine o lumină a conştiinţei. Nu este doar o experienţă religioasă, ci o reflexie a chipului Său în fiinţă. Tăcerile sunt mai bogate în prezenţa Sa creatoare, lumea lăuntrică este tărâmul tuturor posibilităţilor şi se arată, ca frumuseţea cea dintâi şi cărarea cea dreaptă. Soarele interior nu apune nicicând dacă ne împărtăşim din iubirea Lui şi dăruim la rândul nostru iubire.

Toate divergenţele, împătimirile, vulnerabilităţile, spaimele şi dezordinile dispar când toată fiinţa emană prin toţi porii, acea iubire ca pentru noi şi care ne vine de dincolo de noi.

Prin câmpurile noastre energetice totul devine tangibil, simţim pulsul întregului Univers, când ne raportăm la frecvenţa potrivită. Reuşim acest lucru prin rugăciunea în care cuprindem, tot ce există, prin Cel ce Este.

Putem gusta din toate deliciile sufleteşti, când ne ancorăm gândul, la cele cereşti. **„Precum în cer aşa şi pe pământ."**, care reflectă starea de rugăciune continuă din

mănăstiri. Spiritul viu înaintează către cele de dincolo de zări, nu numai cu mintea, ci cu întreaga fiinţă.

Am cunoscut această stare la Mănăstirea Putna, unde amprenta energetică a voievodului Ştefan cel Mare, înalţă frunţile celor care slujesc şi adaugă competenţei lor un nimb al demnităţii.

Călugării pioşi au şi tăcerea plină de sfat şi demnitate, sunt creiere în creierii munţilor şi adânc al metaniei, ca şi adâncul lor.

Am simţit prezenţa maiestoasă a lui Ştefan cel Mare şi–n culmile munţilor, în aerul ceresc ce–nfiora întreagă natură, ca şi toată dârzenia unui neam care în parte stă să apună, şi de asemeni clocotul mocnit al inimilor, ce tresar la sunetul clopotului, ascuţind „sabia gândului". Războaiele grele se poartă acum la acest nivel.

Amintirea mea păstrează mireasma înduhovnicirii din creştetul ţării, asociată dorului născut din copilărie încă, de „Soarele voievodal" fără asemănare a celui care a biruit mereu vrăjmaşii ţării şi care n–a uitat să slăvească pe Dumnezeu, prin cele 47 de mănăstiri pe care le–a ctitorit.

Doar trecând pragul mănăstirilor poţi să adaugi cunoaşterii de sine, adâncimea cosmică a „rugii de seară", cu accentul pus pe, Amin. Cutremurătoare această pecetluire, esenţă a împlinirii, plină de misterul celor ce va să fie. Tăcerea plină de dar ce urmează păstrează ecoul celor ce–au fost pecetluite şi liniştea se aşterne asupra sufletelor, ca o umbră misterioasă, ce din toate ne izbăveşte.

Cu această „împuternicire", omul devine o stâncă neclintită în faţa avalanşei încercărilor ce urmează, atunci când e pătruns de adevărul, celor primite în Sfânta Liturghie.

Primenirea spirituală care se împlineşte la fiecare Sfântă Liturghie, când recunoaştem ca Sfântul Apostol Pavel: **„Căci nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu–l voiesc pe acela îl săvârşesc."** (Romani 7, 19) şi care înscrie în lupta împotriva răului mărturisirea greşelii, unica şansă de–a o putea depăşi. Adăugăm cunoaşterii proprii, leacul pentru cele de folos înaintării, prin Sfânta Împărtăşanie. Descoperim astfel sensul vieţii noastre, ca fiind o Liturghie continuă, în care sufletul nostru cunoaşte acea alchimie,

prin care orice cădere este urmată de urcuşul plin de speranţă în iubirea nemăsurată a lui Dumnezeu.

Totul cade sub incidenţa crucii, mărturie a verticalităţii noastre, ca şi a Învierii în Hristos. Întreaga viaţă stă înscrisă, în cele două braţe ale Crucii în care ne cuprindem şi Îl cuprindem pe Dumnezeu.

Avem sensul real al vieţii, desluşit în taina crucii de către Sfântul Maxim Mărturisitorul: **„Cel ce a cunoscut taina crucii şi a mormântului; a înţeles raţiunile esenţiale ale tuturor lucrurilor, iar cel ce a cunoscut scopul spre care Dumnezeu a întemeiat toate de mai înainte ... şi toate cele văzute, se cer după cruce."** („Jertfă şi răscumpărare" – Constantin Galeriu).

Pe cruce ne răstignim durerile, prin ea ne purtăm izbânzile şi tot prin ea ne mântuim cei ce credem în puterea ei. Crucea fiind simbolul vieţii defineşte clar starea omului, care este viu sub pavăza ei şi mort fără de ea. **„Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu."** spune Sfântul Apostol Pavel la (I Corinteni 1, 18).

O viaţă înduhovnicită presupune acea simplitate şi bun simţ al credinciosului, care se închide spre orice „arătare" din afara lui, chiar şi minunii, pentru a păstra neştirbită credinţa în voia lui Dumnezeu.

Cum biruim lumea

Iisus mărturiseşte: **„Acestea vi le–am grăit ca întru Mine pace să aveţi. În lume necazuri veţi avea, dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea."** (Ioan 16, 33).

Leit–motivul multora este: „lumea zice", „lumea face", „lumea drege", dar cel care îşi cunoaşte menirea s–a separat de cele din lume precum călugărul. Chiar dacă trăieşte în lume, nu

trebuie să fie condiționat de ea, ci să se ridice din ceea ce este lumesc, la cele de folos sufletului.

Lepădarea de metehnele rele ale lumii, ca și de îndemnurile egoului, de–a fi și mai „văzut" în lume, indiferent prin ce căi, ne descrie nu o personalitate unică, ci un adept al spiritului de turmă.

Se cuvine o mai adâncă aplecare asupra celor duhovnicești, pentru că împlinirea noastră ca om – tainică, se produce doar în taină, nu în văzul și aplauzele lumii. Sunt caraghioși, deloc de invidiat cei care cad în capcana „reclamelor", cu sensul binecunoscut.

Einstein afirmă: **„... cel mai neînțeles lucru din lume, ar fi tocmai acela ca lumea să poată fi înțeleasă."** Lumea în sens peiorativ seamănă cu o groapă de gunoaie în care se aruncă deșeurile, dar printre care totuși strălucesc diamantele. Cei care se ascund în ea, de ea, nu vor să fie recunoscuți din pricina apucăturilor rele, pe care le au și de care ei fac vinovată toată lumea. Luată en–gros lumea se „impune" uneori și ca dovadă demnă de luat în seamă „în rând cu lumea", imprimând o stare de mediocritate umană, spiritul de turmă fiind dominanta.

Starea de biruință față de lume se poate împlini, doar prin stăruința de–a ne scoate din mediocritate și de a păși în unicitatea pe care Dumnezeu, ne–a oferit–o la crearea noastră. Această „lepădare" de cele lumești nu înseamnă o izolare egoistă, ci o evidențiere a binelui în lume și o dorință de a scoate omul din anoninat și al descoperi ca diamant șlefuit.

Lumea a răstignit „Adevărul" pentru că nu dorea să se împărtășească de mărirea Lui: **„Răutatea a înfrânt pe Dumnezeul iubirii, dar se va înfrânge de Dumnezeul judecății."** („Ucigașa cetate" – Arsenie Boca).

Sceptici vizavi de învierea Lui, mulți dintre contemporanii Săi, mai așteaptau încă un semn al venirii Sale.

„Învățătorule, voim să vedem de la Tine un semn." (Matei 12, 38), la care Mântuitorul a răspuns: **„Neamul acesta este un neam viclean, cere semn, dar semn nu i se va da, decât semnul proorocului Iona."** (Luca 11, 29).

Lumea ce se confundă cu cele pieritoare din ea, cuprinde acel gen de oameni, fără perspectivă în gândire, care „nu văd", „nu aud", decât ce poate mintea lor să înțeleagă. Dar adevărul, se știe din totdeauna, nu trebuie demonstrat, El există.

Ridicolul consta tocmai în a cere ceea ce tu nu poți sesiza măcar, cu atât mai puțin să înțelegi. Celor fără orizont, viclenia li se pare înțelepciune și mor încă în viață fiind fără să poată accede la desăvârșirea, la care omul este chemat. Sunt acei „vii dar morți" pentru cele de dincolo de fire pe care nici măcar nu le bănuiesc că ar exista.

Întâmpinând păcatele minții: fățărnicia, prejudecățile și viclenia, Iisus: **„Ierta corupția trupească pocăită, dar n–a iertat niciodată corupția minții."** („Ucigașa cetate" – Arsenie Boca)

Iisus i–a mustrat și pe învățătorii de Lege: **„Vai și vouă învățătorilor de Lege. Că împovărați pe oameni cu sarcini anevoie de purtat, iar voi nu atingeți sarcinile nici cel puțin cu un deget."** (Luca 11, 46).

Revenirea lui Iisus astazi este imperios necesară, întrucât cele dinainte, se perpetuează și în zilele noastre.

Ca să biruim lumea trebuie să ne înarmăm cu multă răbdare, pentru că: **„Dacă deci omul nu are răbdare, nu va intra în împărăția cerurilor."** („Filocalia" vol. XI). Răbdarea este medicamentul, care poate vindeca vrerea egoistă a omului, care nu știe să aștepte cuviincios (ceasul potrivit pentru el), ci cu nemăsurat tupeu cere împlinirea voii lui, acum și pe loc.

În esența dumnezeiască a răbdării este cuprinsă salvarea sufletului: **„Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre."** (Luca 21, 19)

Credința în biruință este întărită de zicerea: **„Dumnezeu nu este nedrept ca să uite necazul tău."** (Evrei 6, 10), iar **„Cel ce fuge de necazuri, fuge de virtute."** („Filocalia" vol. X).

Dumitru Stăniloae întăreşte acestea prin: **„De aceea nu există alt drum spre împărăția cerurilor, decât suportarea cu răbdare a necazurilor."** („Filocalia" vol. XI).

Legea echilibrului în Univers, ne face să înțelegem de ce: **„Chiar lucrul care ți-a adus bucurii să ştii că îți va pricinui pe urmă şi necazuri şi vice – versa."** („Filocalia" vol. X).

Nimănui nu i se dă mai mult decât poate birui, spune Sfântul Apostol Pavel: **„El nu va îngădui să fiți ispitiți mai mult decât puteți, ci o dată cu ispita va aduce şi scăparea din ea, ca să puteți răbda."** (I Corinteni 10, 13).

Orice rugăciune către Domnul trebuie să fie ca cea a lui Iisus în grădina Ghetsimani, către Tatăl: **„Părinte de este cu putință, treacă de la Mine păcatul acesta! Însă nu precum voiesc Eu, ci precum Tu voieşti."** (Matei 26, 39). El a biruit într-adevăr lumea cu tot ce e mai rău în ea – moartea şi-a înviat a treia zi după scripturi.

Lepădarea de lume nu înseamnă neaparat, să întorci spatele lumii, ci după cum spune Sfântul Isaac Sirul unui ucenic: **„Iată, frate, o poruncă îți dau; mila să te cuprindă mereu până vei simți în tine însuți mila pe care Dumnezeu o arată față de lume."** („Vârstele vieții spirituale" – Paul Evdokimov).

În consens cu această zicere o alta care ne lămureşte despre „dreptul" nostru de a judeca spune: **„Dacă Dumnezeu s-ar uita la merite, nimeni n-ar intra în Împărăție!"** („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov).

Cei care împroaşcă cu venin aproapele socotindu-se în drept, sunt asemănători cu fariseii: **„În iubirea şi grijea de sine, fariseul n-a aflat drumul de apropriere spre vameşul**

de lângă el, în scrimb samarineanul milostiv în lepădarea de sine a descoperit într–un străin pe aproapele." („Jertfă şi răscumpărare" – Constantin Galeriu).

Datoria noastră este de–a sprijini cu rugăciunea pe aproapele, indiferent de modul în care s–a manifestat faţă de noi, sau faţă de alţii. Sfântul Isaac Sirul ne învaţă: **„Sprijineşte cu cuvântul pe cei intristaţi şi te va sprijini dreapta care poartă toate."** („Ascetica şi mistica ortodoxă" – Dumitru Stăniloae).

Încercarea, un exerciţiu al răbdării

„Nimic nu ne măreşte ca o mare durere" spune Arsenie Boca în „Ucigaşa cetate".

Paradoxal, verticalitatea în gândire, porneşte uneori tocmai din zona depăşirii unui moment foarte greu, dureros, când omul conştientizează, că binele începe cu voia Lui şi prin strădania noastră.

Sfântul Apostol Pavel zice: **„... nu numai atât, ci noi ne lăudăm în suferinţe, bine ştiind că suferinţa aduce răbdare şi răbdarea curăţie, iar curăţia nădejde."** (Romani 3, 34).

De cele mai multe ori suferinţa, este cea care–l încreştinează pe om, îl domoleşte când e prea „nărăvaş" şi–l mustră când nu are măsură în vorbirea de rău.

Când trupul este slab, doborât de vreo boală gravă, asemeni slăbănogului din Capernaum, pe care Iisus l–a vindecat prin iertarea păcatelor, ne demonstrează, că eliberarea de patimi a dus la vindecarea trupească. Mai grav este când omul, e slăbănogit la minte, pentru că nu ştie să se bucure de binele pe care îl are şi–şi doreşte mereu altceva şi mai mult, chiar dacă nu e vrednic să le primească.

Este momentul când un astfel de om îşi varsă frustrările pe cei din jur, pentru că nu vrea să–şi recunoască limita. Astfel: **„Muritorul neputincios se declară Dumnezeu. El îşi impune datoria de a judeca."** („Vârstele vieţii spirituale" – Paul Evdokimov).

Cei care cred că este de datoria lor, să facă ordine şi judecată pe pământ, încalcă porunca scripturistică: **„Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi."** (Matei 7, 1), deoarece judecata omului oricât de îndreptăţit s–ar crede cineva şi oricât de imparţial, spune Scriptura: **„... pe cât sunt de depărtate răsăriturile de apusuri, aşa sunt de departe judecăţile Mele, de judecăţile voastre!"** (Isaia 55, 8–9).

Judecăţile din orice zonă ar veni, dar mai ales din cea a „slujitorilor" Bisericii definesc caricatura umană, nu omul. Singura dreptate pentru care trebuie să militeze omul, este cea de–a fi de exemplu cu viaţa sa, nu legiuitor după cum spune Avva Pimen: **„Nu porunci niciodată, ci fii pentru toţi un exemplu cu viaţa ta, niciodată legiuitor."** („Vârstele vieţii spirituale" – Paul Evdokimov).

Dacă Iisus n–ar fi suferit pentru noi în cel mai înalt grad de suferinţă – răstignirea pe Cruce, noi n–am izbândi printr–o suferinţă şi am pieri la prima încercare mai grea. Dar după cum spune psalmistul: **„Multe sunt necazurile dreptilor şi din toate acelea îi va izbăvi pe ei Domnul. Păzeşte Domnul toate oasele lor şi nici unul din ele nu se va zdrobi."** (Ps. 33, 18–19).

Singur El este în măsură, să ne judece şi să ne încerce pentru că: **„Dumnezeu iubeşte pe cel pe care–l ceartă."** (Evrei 12, 6).

Toate îndreptările, tot binele şi toată vindecarea, doar cu ajutorul Său, poate fi primită, atunci când speranţa noastră, dospeşte de credinţa în El: **„Dacă Tu ai fi fost aici, fratele meu n–ar fi murit. Dar şi acum ştiu că tu ce vei cere lui Dumnezeu, Îţi va da."** (Ioan 11, 21–22).

La fel numeşte psalmistul: **„Că de voi umbla în mijlocul morţii, nu mă voi teme de rele, că Tu cu mine eşti."** (Psalm 22)

Avem astfel declinată şi susţinută unica soluţie, pentru a fi siguri de izbândă, dacă ne păstrăm credinţa şi accedem, la acel DA continuu.

Alchimia sufletească petrecută în Saul devenit Pavel, ca urmare a impactului său cu legea echilibrului în Univers, instituită de Creator şi–a spus cuvântul, de unde şi valabilitatea definiţiei dată de Napoleon, Bibliei: **„Biblia nu este doar o carte, este o fiinţă vie care cucereşte pe toţi cei ce i se împotrivesc."**

Există numeroase nume mari în istorie, care au suferit o astfel de preschimbare de 360 grade, printre care şi doctorul Alexis Carrel, posesor al Premiului Nobel, care după o vizită la Lourdes, a devenit cel mai înfocat adept al creştinismului, după ce mulţi ani se declarase ateu.

„Omul cel nou" – care trăieşte cu adevărat în Hristos, poate deveni orice făptură, care şi–a asumat rolul de creştin adevărat: **„Nimeni nu te poate opri de–a fi sfânt, că la urma urmei, asta însemnează a trăi în dragostea care nu cade, care–ţi asigură pacea sufletească cu toată lumea."** („Ucigaşa cetate" – Arsenie Boca).

Urmând calea mântuirii, care nu poate trece decât prin Biserică, unde ochii minţii la cei vrednici, se deschid spre adevăr şi unde nu ne rămâne, decât să mulţumim pentru toate.

Neamul românesc are în străfundurile fiinţei sale, acea putere interioară gata să „mute munţii", dar care în acest moment istoric, se lasă impresionat de progresul tehnic. Îl domină şi pe acesta, într–un fel negativ uneori, prin spargerea codurilor şi se ştie că se întâmplă nu neaparat celor care fac parte din rândul specialiştilor în domeniu.

Spontaneitatea spiritului, îi menţine la nivelul de inteligenţe native, chiar dacă în mare parte acest dar, este

latent. Când există motivația, intenția (bună sau rea) se concretizează, își spune cuvântul.

N–o recunosc doar eu, în toate domeniile avem „pionieri" dar atuul cel mai zdrobitor, este că românul se naște creștin și de acolo îi vine toată forța. Este și motivul pentru care, indiferent cât ar fi de impestrițat cu elemente căzute din calitatea de om, sămânța credinței nu piere niciodată, iar dacă nu este mereu în „trend", este pentru că nu poate fi smintit din ale lui, și mai ales, el nu se ostenește mai mult decât trebuie.

Părelnica lui letargie, nu–i nici prostie, nici lenevie, el este conștient că se descurcă, bazându–se pe acea inteligență a supraviețuitorului în orice condiții, absent la mofturile celor care vor să fie în „ton cu tonul apusean", prea deștept să se lase folosit de tagma manipulatorilor.

Nu se încheagă lucrurile și nu vor evolua prea repede sistemele noi, pentru că românul știe, vede și mai ales aude. Desigur există excepțiile: cei prea bătrâni și cei prea tineri, dar garantat, oricât s–ar răsuci guvernele și–ar inventa crizele, până nu–și vor primi drepturile, românii nu se vor alinia nici unei linii.

Cei care nu și–au acoperit ochii cu pietre Swarovski, cei care nu s–au culcat pe–o ureche pe maldărul de bani, au încă timp să–și revină din eroarea, de–a crede că s–au „mântuit" deja, pentru că ziua scadenței, lor le urmează, nu celor care n–au.

Place sau nu cuiva, românul respiră în spirit răsăritean, sufletul său este pregătit pentru veșnicie și nimeni și nimic, nu–l poate scoate din: **„Facă–se voia Ta!"**. El știe și consimte, că este dator cu o moarte, dar nu face caz de acest lucru. Conștiințele sunt doar pe jumătate amorțite, n–au nevoie decât de sunetul clopotului, de buciumul moților, de tulnicul muntencelor și de aerul dinspre Putna.

Se vor așeza în curând în matca proprie, după ce–au dovedit și că știu să facă bani, dar fără să uite de Biserici, care

şi ele se înalţă văzând cu ochii, spre bucuria tuturor. Ce se întâmplă în alte ţări, nu este valabil pentru România, pentru că românul ştie să poarte greul dacă–i necesar, mai rău doar pentru cei care au totul de–a gata, dar până la urmă e treaba lor.

Există două categorii de calici: cei care doar dau din gură şi cei cu insuficienţă la nivel de capacitate mentală. Şi unii şi alţii cerşesc sau fură, rezolvarea decurgând de la sine.

S–a degradat în parte calitatea de român, pentru că nu toţi sunt ca cel văzut de Petre Ţuţea: **„... să moară pentru România, fără regret, ori de câte ori România îi va cere; să nu necinstească nicio fecioară, pentru a nu ofensa maiestatea Maicii Domnului; şi să respecte tot ce face altul şi nu e în stare să facă el."** („Între Dumnezeu şi neamul meu").

În esenţa sa de la începuturi, românul are toate aceste calităţi, altfel n–ar fi rămas stăpân al Carpaţilor, iar la cei care s–au atrofiat aceste calităţi, sunt cei „slabi de înger", cum spune românul, care a renunţat la unicitatea sa devenind „copie la copie". Un adaos la autodegradarea fiinţială, îl constituie înţelesul „democratic" al binelui, care coincide doar cu binele material când omul subscrie vremii, nu veşniciei.

Sacrul pentru unii, a căpătat o nuanţă cenuşie, doar mersul la Biserică atenuează căderea omului, mai jos decât el însuşi, situându–l pe o linie rectilinie uniformă, lipsită practic de perspectiva spaţiului. Starea amorfă nu poate fi de durată, pentru că Dumnezeu ştie, cum să–l încerce pe fiecare, chiar înainte de–a se lovi de „pragul de sus".

În jocul magic de devenire „a omului cel nou" accesul la adevăr se produce, prin participarea la misterele comunicate prin Sfânta Liturghie mai cursiv sau nu, după puterea de absorbţie al fiecăruia.

Misterul există din abundenţă în fiecare sclipire a zorilor, în şoapta vântului, în sunetul clopotului, în mireasma florilor ca şi a gândurilor. În Biserică aroma de tămâie se adaugă aromei darurilor sfinţite din momentul epiclezei, când

Duhul Sfânt este prezent şi în lucrare, îmbogăţind sufletele cu „suflare de viaţă".

Nemurirea îşi croieşte „haina" din această „esenţă vie", care produce vibraţia sincronică a inimilor, care participă la Sfânta Liturghie.

Mai rar se întâmplă ca „aristocraticile depresii", să se asocieze creştinului, pe care el le poate întâmpina ca pe nişte mofturi, de care nu face caz. Cu alte cuvinte nu–şi face timp pentru acestea, fiind prea ocupat cu „aprinsul lumânărilor şi tămâiei".

Imaginaţia n–o poate lua razna, pentru că omul este în dialog cu Dumnezeu, rugându–se şi crezând cu putere că Dumnezeu îl ascultă şi pe el.

Pentru a birui toate în lume, este necesară acea lepădare, de tot ce e lumesc: **„Ba mai mult; eu pe toate le socotesc că sunt pagubă, faţă de înălţimea cunoaşterii lui Hristos Iisus, Domnul meu, pentru care m–am lipsit de toate şi le privesc, drept gunoaie, ca pe Hristos să dobândesc."**, spune Sfântul Apostol Pavel. (Filipeni 3, 8).

Coincidenţă, sau suprapunerea timpurilor

„Deja–vu" din limba franceză, defineşte această stare, în care omul spune răspicat, sau cu o oarecare uimire, am mai trăit acest ceva, am mai fost parcă în acest loc, mi se pare atât de cunoscut acest om, etc.

În toate situaţiile nu este vorba de o repetiţie, ci de o intersectare a noastră, în şi cu, timpul respectiv, cu noi înşine, sau cu persoane despre care spunem uneori, „parcă ne ştim de când lumea."

Am mai făcut remarca, vizavi de faptul că, mintea omenească nu poate inventa, ceva ce n–a mai fost cândva.

În consens cu acea posibilă regăsire în alt timp, orientalii afirmă că cei care se cunosc acum în această viaţă s–au

BUCHAREST CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

mai întâlnit şi în trecut. Conjuncturile desigur nu sunt identice şi desigur relaţia celor care se ştiu „de când lumea" este cu totul alta. Astfel dacă în prezent două persoane formează un cuplu şi se iubesc, posibil ca într–o viaţă anterioară, să fi fost duşmani, rivali, etc, consfinţind acea lege a echilibrului în Univers.

Ideea conform căreia cel care a ucis o persoană într–o altă existenţă, ar putea fi ucis în prezenta de fosta victimă, nu mai este valabilă, cel puţin din punct de vedere creştinesc, întrucât această lege aparţinând Vechiului Testament a fost abolită de Iisus, iar **„... ochi pentru ochi, dinte pentru dinte"** (Deuteronomul 19,21) a fost anulată de porunca iubirii de vrăjmaş.

Explorarea lumii şi racordarea continuă la spirala evolutivă, înseamnă împlinirea gândului lui Dumnezeu în creaţie.

Vizibilul face loc invizibilului pe măsură ce spiritul omului, se ridică din cele materiale, uzând de posibilităţile sale de dincolo de fire şi acceptând ca lege valabilă: **„... căutaţi şi veţi afla ..."** (Matei 7, 7). Acest aspect nu ţine de zona imaginarului, ci de cea a vizionarului, când aşa– numitele capacităţi paranormale funcţionează, sunt pe recepţie, vizavi de oceanul energetic informaţional, din care se inspiră. Este o etapă în care dialectica însăşi îşi pierde eficienţa, lăsând loc intuiţiei. Chair dacă **„tot ce devine nu este"** („Între Dumnezeu şi neamul meu" – Petre Ţuţea) valabil oarecum în timpul terestru, conţine o deficienţă şi anume privarea omului, de spaţiu.

Dacă acceptăm zicerea lui Leibnitz că: **„materia este un spirit instantaneu"**, nu trebuie să decupăm omul din spaţiu, şi să–l închidem în timp istoric, pentru că, spune Fericitul Teodoret al Cirului: **„Când Dumnezeu L–a creat pe om vorbea cu omul."** („Jertfă şi răscumpărare" – Constantin Galeriu).

Dacă omul îşi aminteşte sau nu, de starea de spirit **„... când Dumnezeu a transformat energia divină în mai multe**

particule mici de conştiinţă, care în cele din urmă au devenit sufletele oamenilor, a făcut–o prin puterea creatoare a gândului." („Teologia mistică a Bisericii de răsărit" – Vladimir Lossky), este mai puţin important, chiar dacă–l face pe om „vecin" al lui Dumnezeu.

Înţelegem şi mai bine acest lucru, dacă convenim cu zicerea lui Paul Evdokimov în „Arta icoanei o teologie a frumuseţii": **„Dumnezeu este mai mult decât Absolutul, El e Absolutul şi–Şi este şi Celălalt, Dumnezeu – omul."**

Revenind la acel „deja–vu" înţelegem că nu este o probabilitate doar, ci o posibilitate foarte reală, ca noi să existăm şi în alte timpuri, ca o condiţie de–a evolua şi în plan social. În relaţiile noastre cu cei cu care ne–am mai întâlnit, sau mărturisirile despre acele locuri sau lucruri, pe care le–am mai cunoscut, şi care pot confirma acea existenţă din altă etapă istorică.

Există zicerea **„Omul este punctul de întâlnire a Universului cu zeii."** Astfel că aprofundând autocunoaşterea, categoric Îl vom regăsi şi ne vom regăsi în El. Omul nu este niciodată singur, el este întotdeauna împreună cu Dumnezeu, din a cărui energie a şi fost conceput.

Dacă în acest moment lumea se află în anticamera celei care urmează, adică între lumi, înseamnă că Dumnezeu ne mai oferă timp pentru meditare, la cele ce–au fost, pentru că nu degeaba au fost, chiar dacă conţine şi acea nostalgie „după începuturi".

Peste relativitate se va aşterne un strat gros de uitare şi lumea va depăşi acel „deja–vu" şi se va angaja în cucerirea altei dimensiuni. Ajungem astfel la acel DA continuu, care s–a detaşat complet de dialectica, da, nu.

Delimităm mereu sus de jos cu o linie a orizontului, ea făcând parte din lumea văzută, cu toate că este la fel de părelnică ca şi lumea văzută. Putem înţelege astfel de ce Sfântul Apostol Pavel spune: **„prin credinţă înţelegem că s–au**

întemeiat veacurile, prin cuvântul lui Dumnezeu, de s–au făcut din nimic cele ce se văd." (Evrei 11, 3).

În imperiul armoniei încap doar cei care au depăşit „absurditatea raţională" a celor care îşi declină autonomia faţă de Creator.

Sunt în consens cu completarea admisă de Petre Ţuţea, vizând tipurile de caractere umane existente: **„purul (sfântul stăpânit de absolut), religiosul (omul simplu), contemplativul (înţeleptul, visătorul), indiferentul (scepticul), demoniacul (negativistul), activul (omul politic), legiuitorul (omul de ştiinţă, artistul, meşteşugarul, pedagogul), deşeul social (anormalul, degeneratul, monstruosul)"**. („Între Dumnezeu şi neamul meu")

Este aproape completă această diferenţiere în societatea democratică şi în multe altele. Latura pe care doresc să insist este cea a demoniacului (negativistului), care aduce mult rău în societate, întrucât poziţia sa negativă atrage energii de acelaşi sens, creând în jurul său, stări cu predispoziţie spre: depresie sau agresiune. Este vorba de ucigaşul sufletelor, celor care se lasă convertiţi de acest gen de „gânditori". Demoniacul confundă obiectivitatea cu starea morbidă în care omul nu mai are nicio şansă. Covins fiind că face ordine în lume are impact asupra fiinţelor „slabe de înger" aruncându–le în dezechilibre psihice. Cu atât mai regretabil este faptul, că unii dintre aceştia sunt „slujitori" ai Bisericii, ori toţi ştim că la Dumnezeu există un DA continuu.

La câte sforării politice există, la câte dozări nefericite de e–uri, sau chiar toxine periculoase în alimente, medicamente experimentale, etc, nu lipseşte decât o stare psihică „adecvată" pentru a reuşi suprimarea cât mai multor fiinţe.

Atacat fiind atât corpul cât şi sufletul, este greu pentru unii să–şi păstreze credinţa vie, să nu se lase târâţi spre „pieire" în sens teologic vorbind.

Ieşirea din robia necesităţilor vieţii şi a efectelor negative, din conjuncturile în care omul se află, este posibilă

doar prin rugăciunea sporită. Alegerea ne aparţine, dar îndemnul lui Iisus **„... îndrăzniţi. Eu am biruit lumea”** (Ioan 16, 33), trebuie să ne întărească în această luptă permanentă cu racilele societăţii.

Lamentările celor de la putere, vizavi de permanenta „neputinţă” economică, sunt nu doar hilare, ci vădesc neputinţa voită sau trucată a celor care se ocupă de această problemă. Cei care nu au soluţii, nu au ce căuta la guvernare, iar cei care posedă prea mult din punct de vedere material, dacă se numesc creştini şi nu intră în Biserică doar pentru a fi votaţi, ar trebui să contribuie la un fond alături de cei din top 500, în beneficiul muritorilor de foame. În acest caz ar avea valabilitate zicerea părintelui Dumitru Stăniloae: **„Nu se poate simţi cineva fericit când e bogat, dacă ceilalţi sunt săraci.”** („Filocalia” vol. XI). În cazul în care acest specimen există totuşi, este necesară o virgulă în legea posesiei, pentru a reglementa omeneşte înţelesul lui „a avea” şi „a fi”.

A fi om spune Paul Evdokimov în „Iubirea nebună a lui Dumnezeu” înseamnă că: **„... trebuie să găseşti ceea ce nu există pe lumea aceasta, veşnicia în interiorul timpului, absolutul în relativ.” Cum faci? Trecând de la „a avea” la „a fi”.**

Omul revoltat, căutător al adevărului, are mereu o alternativă, el nu doar caută ci şi crează. Nu mă refer aici la filozoful abstract care, se pierde în labirintul (afirmaţie – negaţie), ci la cei care îşi ţes inspiraţia în consens cu revelaţia creştină.

Semnele şi însemnele

Pentru omul simplu semnul e magic, plin de mister, ori din care zonă ar proveni. Are mai întotdeauna înţelesul de atenţionare, prin el comunicându–se fără cuvinte, neînţelesul. Îl

BOTOŞANI CENTRAL LIBRARY

consideră demn de urmat, sau este aşteptat pentru a confirma acel ceva ce nu poate fi descris, semănând a tabu.

Putem nuanţa semnificaţia semnului, după cum dorim să atragem atenţia asupra unui pericol, sau a unei minuni când vorbim de revelaţie. Vădit, semnele populează articulat, tot ceea ce trebuie să atragă atenţia, când este vorba de scris şi în aproape toate domeniile de activitate.

Semnul este mai prezent în tot ceea ce înseamnă tradiţie populară, astfel că ţăranii noştri, săraci la vorbe dar bogaţi în fapte, nu petrec multă vreme la sfat, dar au o preocupare deosebită pentru particularizarea semnelor pe: terenuri, animale, acareturi, tot ce înseamnă proprietatea sa.

Lumea semnelor mai colorată şi mai de „temut" ţinteşte zona vrăjitoarelor şi a celor care le frecventează.

Chiar dacă înţelesul diferă „lumea semnelor" este foarte densă, având o arie extrem de extinsă în iluzoriu, dar şi în cea a adevărului revelat.

Dacă în cazul profeţiilor lui Nostradamus, multe semne au fost contestate, cele scripturistice, mai abundente în Apocalipsă sunt de necontestat, mai ales că zorii apocaliptici au străpuns ceaţa necunoaşterii şi se împlinesc văzând cu ochii. Este şi motivul pentru care insist că Scriptura a fost revelată celor trăitor în cele sfinte, cărora Dumnezeu le–a trimis desluşirile asupra ceea „ce va să vină".

Chiar dacă în anumite domenii, simetriile sunt coerente, faptul că au un uşor iz de irealism, atrag cenzura celor ce doresc o confirmare. În cazul Scripturii semnele care premerg momentelor previzionate sunt ad–literam.

Nu includ accentele de isterie în masă uneori, ale celor care uzând de termeni „apocaliptici" în sens negativ, şi–au depăşit „atribuţiile", delegându–se într–un fel unei stări mai înalte decât a lui Iisus, care a recunoscut că: **„Iar de ziua şi de ceasul acela nimeni nu ştie, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl."** (Matei 24, 36).

BCU "CAROL I" LIBRARY

Chiar şi prin această aşteptare smerită Iisus – Fiul admite ca „ceas potrivit" voia Tatălui, pentru ca oricine crede, să înveţe răbdarea, nu ca o cumpănă, ci ca o încredere totală în Cel ce Este.

Prin Iisus, Adevărul transcende timpurile şi stă ca o confirmare continuă, a realităţii celor revelate.

Cum ne armonizăm cu noi înşine

Armonia ca expresie a unei filozofii înţelepte despre viaţă, a fiinţei–om, însuşită sau nu, este un suport în împlinirea sensului vieţii.

Dacă ne–am lua după Heidegger care spune: **„... ca să ieşi din anonimat, trebuie să trăieşti neliniştea perspesctivei neantului zilnic, adică a nimicului, că nu eşti nimic."** („Între Dumnezeu şi neamul meu" – Petre Ţuţea), am înţelege că marele filozof, cuprindea în înţelesul de „înţeleaptă filozofie de viaţă", ceea ce Scriptura a lansat ca idee despre viaţă–moarte, aceea de a veghea permanent şi a trăi ca şi cum în următoarea zi ai putea muri. Aceasta se referă la acea prezenţă vie, prin care în fiecare zi te autodepăşeşti scoţându–te din temporalitate: **„... trăieşti murind absolut în fiecare zi."** („Între Dumnezeu şi neamul meu" – Petre Ţuţea) şi care presupune că o conştiinţă aflată sub influenţa timpului, se poate împrospăta permament de conştiinţa veşniciei.

În oceanul energetic în care existăm, confluenţele multiplelor frecvenţe energetice mai înalte sau mai joase, ne deschid noi căi de percepţie, dincolo de cele ce se văd, după cum rezonăm cu unele sau altele.

O nouă zi în viaţa muritorului de rând sau al celui de excepţie, înseamnă nu doar o concluzie a celor câteva mii de ani, marcaţi prin progresul tehnic, ci acea scoatere din „anonimat" prin urcuşul interior spre tine însuţi.

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

A rămâne blocaţi într–o buclă a neputinţei, cu concursul unor conjuncturi neprielnice (la care apelăm când suntem depăşiţi de evenimente), nu presupune o coparticipare directă şi mereu pe altă treaptă, care ne–ar scoate din „moleşala spirituală", ci o letargie continuă.

Mecanismul concret al acestei prezenţe de spirit constă din: disciplinarea gândurilor, concentrarea asupra problemelor şi diversificarea nuanţelor creative, nicidecum blocarea într–o singură soluţie.

Creştinul adevărat ştie că mintea lui trebuie să fie mereu trează, pentru a nu cădea în capcana lenii, când mintea devine „prăvălia diavolului", ci a rămâne într–o spontaneitate continuă. Când acest mecanism s–a „defectat", este bine să apeleze la rugăciune, pentru că aceasta înviorează şi adaugă prospeţime gândirii. Mintea obosită cere o activitate fizică, pentru a se relaxa pe plan psihic, practică permanentă în mănăstire unde munca şi rugăciunea sunt în alternanţă.

O minte mereu activă deblochează orice obstacol şi înlătură influenţele negative.

„Pot totul în Hristos care mă–ntăreşte.", sună în acest caz convingător şi este viabil, „nu pot" fiind eliminat din gândirea creştinului.

Cunosc persoane care zilnic mărturisesc că se trezesc obosiţi, sau plictisiţi, fără chef de muncă, cu o stare de neinvidiat şi pe care în mod sigur nu–i putem cataloga ca fiind creştini. Ei execută din reflex ceea ce fac zilnic (vorbesc de acea rutină), care scade omul din asemănare cu chipul Creatorului, nefiind în tandem cu puterea creatoare a lui Dumnezeu. Aceste persoane nu pot marca puncte în ideea de armonie, definindu–se ca o prezenţă fizică, automatizată şi fără perspectivă.

Automatismul, rutina, duce la arhicunoscuta plafonare, ori omul, este cea mai performantă „maşinărie" (când se pune în valoare), care poate surprinde pe ceilalţi şi autosurprinde

prin valorificarea capacităților proprii. Vedem acest lucru la cei care au luat–o de mai multe ori de la capăt, și care în orice situație nouă se află, e mereu performant.

Când nu se întâmplă acest lucru, este doar din vina noastră proprie, deoarece n–am lucrat suficient la autodepășirea proprie.

A nu fi în tandem cu vremurile și a decide că oricum e bine, sau și mai rău de–a aștepta totul din afară, ca și cum noi n–am fi eficienți, ar fi mai rău decât rău, exprimând starea de somn letargic care a cotropit ființa. Este cazul omului care a căzut mai jos decât el însuși, asemănându–se cu o barcă în derivă, ceea ce nu i se poate întâmpla când este înbarcat în corabia Biserică și este mereu pe val, speranța fiindu–i reînoită cu fiecare Sfântă Liturghie. **„Sus avem inimile"** are ca răspuns **„Avem către Domnul"**, care nu trebuie doar să fie rostit, ci și împlinit.

Deosebim astfel pe cei cu adevărat creștini, care ies de la slujbă cu un zâmbet de îmbărbătare pe chip și cu credință că poate depăși orice obstacol.

Despre acest fel de creștin Dumitru Stăniloae spune că împlinește voia Tatălui ceresc pentru că: **„Este cu adevărat mare înaintea lui Dumnezeu cel care face tot binele pe care îl poate, dar și mai mare în ochii Săi cel care, cu sentimente de sinceră umilință se trudește să facă mai mult decât poate."** („Filocalia" vol.IV). Creștinul poate, pentru că își mobilizează tot potențialul său, convins fiind că Dumnezeu îi sporește mereu puterea pe măsura credinței lui.

Despre cei care nu se recunosc de creștini Petre Țuțea spune că: **„Un comunist e un neom"** („Între Dumnezeu și neamul meu"), pentru că acesta trăiește mai mult fizic și este mult mai sărac în potențialul energetic de înaltă frecvență, care descinde din energia dumnezeiască.

Mentalitatea comunistă care domină și era modernă, vizavi de egocentrismul celor care se cred atotștiutori și mai

ales a celor care plătesc diplomele progeniturilor lor, nu li se cuvine să desconsidere meritul profesorilor.

Petre Țuțea recunoaște valoarea acestora spunând: **„Păi, profesorul este fabricant de oameni. Profesorul seamănă cu un tâmplar care ia un lemn murdar din noroi, îl spală și face mobilă de lux."** („Între Dumnezeu și neamul meu" – Petre Țuțea).

Rolul important al profesorilor, marginalizați în parte și ocoliți de unii, se vede din incompetența unora dintre cei aflați la putere. Mai grav este că nu au conștientizat, că sunt pe lângă îndatoririle lor. Lipsa preocupării față de performanțele proprii îi menține pe acestia într–un stadiu de ineficiență. Studiul într–un domeniu nu este epuizat în 5–6 ani de facultate, în care ne–am antrenat în direcția ce o avem de urmat, studiul continuând la cei cu adevărat performanți abia după terminarea facultății, într–o permanentă actualizare cu tot ce apare nou.

În alt context există din păcate și înțelegerea păguboasă a unor părinți care imprimă copiilor lor o traiectorie greșită, baza constituind „are tata bani", cu care nu converg în opinie nici cu cei care își conving copii, că lor le poate fi bine atâta vreme cât există proști. Acești părinți sunt călăuze oarbe și fac mai mult rău copiilor lor, decât orice alt adversar al acestora.

Un astfel de mod de gândire va dispărea în viitorul apropiat deoarece cantitatea va trebui înlocuită cu calitatea. Sunt de acord cu Petre Țuțea când spune: **„Ce face poporul român e mai puțin important, decât faptul că el este pe lume."**, doar din perspectiva creștinului, nu și a lepădăturilor.

Indiferent de zona în care se cultivă sămânța discordiei, departajarea neomului de creștin este concludentă. Petre Țuțea spune: **„Omul adevărat e o făptură religioasă, fiindcă aceasta, religia, îi arată că poate să gândească nemărginit."**

Ne revigorăm mentalul cu fiecare informație primită, doar dacă suntem în măsură să o scanăm și s–o interpertăm logic. Mai dificil este să înțelegem acele informații, care nu au

o logică imediată, sau poate deloc şi în care caz apelăm la intuiţie.

Când intuiţia nu face „casă bună" cu noi, apelăm la rugăciune şi în funcţie de profunzimea cu care procedăm, vom avea şi acea percepţie mai alta, care rar se supune raţionamentului. Indiferent de nuanţa percepţiei nu trebuie s–o catalogăm imediat ca fantezistă, ci să apelăm la colateralele din alte domenii, care să ne permită să accesăm zona respectivă.

Admirăm oamenii spontani şi oricine poate deveni astfel, pe măsură ce are acces la cât mai multe domenii, numind astfel pe cei cu orizont cultural mai larg. Acestui gen nu i se poate întâmpla să spună: **„... am prezenţă de spirit dar nu îmi vine când trebuie"** („Între Dumnezeu şi neamul meu" – Petre Ţuţea), sau şi mai penibil „am emoţii" cu acelaşi substrat.

Lamentabilă este concluzia că aţi trăi viaţa înseamnă neaparat o frecventare crescută a cluburilor şi barurilor. Şi în acest caz spiritul de turmă ca şi înţelesul greşit al ideii de a fi în trend, îşi spun cuvântul.

Autenticul şi unicitatea nu sunt rezultatul unor astfel de trăiri, ci a celei între „agonie şi extaz", când trăirea stă de interfaţă devenirii. Din acest motiv este unic Michelangelo ca şi Eminescu sau Mozart. Către o astfel de esenţă ar trebui să ne mobilizăm, ca să fim acea reprezetare unică, mereu alta a chipului lui Dumnezeu în om.

Mobilizarea în redescoperirea unicităţii fiecăruia şi a sincronicităţii cu Sinele superior ne poate descoperi „omul cel nou".

Atitudinea ca şi tonul adecvat îl putem găsi în Biserică, în prezenţa icoanelor şi a naturii energetice a sfinţilor. Atmosfera din Biserică este dens populată de energii benefice, acele prezenţe invizibile, dar sesizabile de cei în care a început metanoia. Există o diferenţă mare în a participa la ritualul

creştinesc şi a fi prezent şi în duh pătruns de cele de dincolo de fire.

Petre Ţuţea spune că: **„Dacă Biserica ar dispărea din istorie, istoria n–ar mai avea oameni. Ar dispărea şi omul."** („Între Dumnezeu şi neamul meu" – Petre Ţuţea).

Doar în Biserică ne putem armoniza cu noi înşine şi revigora energetic printr–o trăire mai puţin fizică şi mai mult psihică. Acel **„Doamne ajută"!** rostit în mai toate împrejurările în care intervine îndoiala, sau neputinţa, îl ajută pe om să depăşească toate obstacolele. De reţinut, că fiecare victorie asupra noastră, sau a celor ce ne–au stat împotrivă, trebuie să se încheie cu mulţumirea adresată Lui şi speranţa într–un Da continu. El aflându–se şi în lăuntrul nostru, zideşte doar la dorinţa noastră.

Omenirea, gândită ca un singur om

Chipul lumii „zugrăvit" de mâna lui Dumnezeu, este la fel de relativ ca tot ce există: **„Căci chipul acestei lumi trece."** (I Corinteni 7, 31), dar conţine sâmburele veşniciei.

Ceea ce ne defineşte ca un tot este: **„Un trup sutem toţi în Hristos şi fiecare mădulare unii altora."** (Romani 12, 5) spune Sfântul Apostol Pavel, iar acest ansamblu există în osmoză cu energiile dumnezeieşti, care făptuiesc: **„Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu."** (I Corinteni 3, 9).

Un ton întunecat în această împreună lucrare, este sancţionat după cum spune Scriptura: **„Vai lumii, din pricina smintelilor. Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului aceluia prin care vine sminteala."** (Matei 17, 7). Umanitatea în ansamblul ei, este demnă de iubire. Noi toţi făcând parte din ea, avem datoria de–a împlini întregul gândit de Dumnezeu, după chipul Său şi învrednicit de El: **„Din fiecare străluceşte**

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

cu deosebire o virtute." („Filocalia" vol. XI), ceea ce adaugă şi o responsabilitate pe măsură.

Este corectă afirmaţia lui Petre Ţuţea că: **„... oamenii nu gândesc în grup"**, dar conlucrarea în gând, poate avea efecte benefice, când gândurile sunt pozitive, ca atunci când grupul participă la Sfânta Litughie.

Dumnezeu ne–a oferit libertatea de–a gândi şi a ne manifesta individual, dar cumulul de gânduri în tandem, au o forţă imposibil de deturnat.

Dacă mersul la Biserică nu constituie neaparat un scop în sine şi din prea puţina grijă de ce–i etern în noi, abdicăm, din la a fi împreună în cele de folos sufletului, este bine pentru fiecare, dacă gândul pozitiv poposeşte asupra lumii rugătoare, într–o adâncă revereţă. Părtăşia în gând faţă de prezenţa activă a celor rugători, creează o solidaritate mentală, care transcende istoria şi–o recunoaştem de semn al veşniciei.

Chipul omenirii concretizat în milioane de reprezentări, ce stau în asemănare cu El, se poate individualiza în demersul spre mântuirea proprie, dar aceasta este imposibilă, dacă se află în dizarmonie, cu ceea ce reprezintă întregul.

Starea hristică nu poate fi atinsă, decât în acea armonie perfectă cu Sinelui propriu şi în comuniune cu ceilalţi.

La nivel de conştiinţă este imposibil să depăşeşti starea de egoism, dacă nu ţii seama de celelalte conştiinţe: **„Conştiinţa mea are nevoie şi de conştiinţa semenilor mei."** („Iisus Hristos lumina lumii şi îndumnezeitorul omului" – Dumitru Stăniloae).

Acel trup în Hristos a cărui mădulare suntem, întregeşte veridicitatea afirmaţiei de toate în Tot, interdependenţa acestora reprezentând relaţia noastră cu Universul: **„Conştiinţa fiecăruia e proprie sufletului lui, deşi sufletele lor sunt şi ele de o fire comună, ca şi trupurile şi comunicative prin trupuri şi într–un fel, prin Universul fizic."** („Iisus Hristos lumina lumii şi îndumnezeitorul omului" – Dumitru Stăniloae).

Este de la sine înțeles că relația dintre oameni poate fi închegată când „partea" nu face opoziție întregului, dar că pot exista discontinuități, acolo unde ivirea zorilor, nu începe cu **„Tatăl Nostru"** și nu se termină cu **„Miluiește–ne pe noi toți!"**.

Celor care cred că pot prelungi comunismul la nesfârșit, prin acea izolare în grupuri de interese, uită ceea ce bine a subliniat Petre Țuțea: **„Omul nu e dispus, de dragul unei minorități, numită elită, să ajungă iobag."** („Între Dumnezeu și neamul meu").

Este demult depășită această fază, românul nu mai înghite gogoși, iar dacă nu i–au seama cei de la putere, în curând se vor guverna reciproc, stânga pe dreapta și vice–versa.

Opoziția nu se află acolo, la nivel de câteva sute de oameni, opoziția naște în mintea tuturor celor care nu–i mai iau în seamă pe teoreticienii slabi în fapte, de aceea se descurcă pe cont propriu.

Vorbirea în deșert

„Vă spun că pentru orice cuvânt deșert, pe care îl vor rosti, oamenii, vor da socoteală în ziua judecății." (Matei 12, 36)

Este de la sine înțeles că n–am localizat vorbirea, ci m–am referit la un atribut cu valoare negativă a acesteia. Logoreea verbală de care suferă marea majoritate, a celor care se perindă pe la emisiunile TV, săracă în cele înspre înduhovnicire și nespus de bogată în cele spre deșertăciune, mă fac să reamintesc zicerea Sfântului Apostol Ioan: **„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul."** (Ioan 1, 1).

Cuvântul are puterea de–a zidi, este creator de aceea el trebuie folosit cu măsură.

Risipirea în dizertații de tot felul, doar pentru a stârni râsul, ne convinge tot mai mult că cei vizați, sunt departe de a zidi prin cuvânt, considerând libertatea cuvântului ca un bonus al democrației. Este de fapt vorba de un libertinaj în exprimare, atât de colorat, că poate face să roșească și pe cel care nu cuvântă. Se întâmplă deseori, ca cei care uzează de un vocabular deplasat, să-și amintească de el, scuzându-se într-un mod insinuant, care mai mult îl acuză decât îl scuză.

Controversele sunt nenumărate, unele camuflând minciuna prin fluența cu care unii își „citează" argumentele, care n-au nicio legătură cu realitatea. Mă refer în principal la „modelele" lipsite de „coloană vertebrală" din rândul politicienilor, al căror cuvânt contează „... de la măr până la păr". Dacă unii consideră acest act trădător, ca fiind un joc de culise, „garantat de mersul Europei", uită că au de dat seama, nu doar în fața votanților, ci și a lui Dumnezeu.

Demagogia nu va fi consemnată doar de istorie, ci de viața însăși, pe care unii o confundă cu „tropotita tot pe loc", convinși fiind că românii înghit de fiecare dată gălușca. Avem de-a face în acest caz cu o risipire în deșert a cuvântului, care nu mai este cuvânt ci vorbă în vânt.

Orice criză economică, de care uzează fiecare guvern nou, pentru a-l învinui pe cel vechi constituie un argument ră-răsuflat și presupune doar criza de „inteligență umană" sau „șmecheria golănească" a celor care se fac că nu văd, cât de ilogică și fără suport, este această manevră.

Trufia acestei rostiri a cuvântului în van, denotă insuficiența și incompetența celor, care se folosesc de scenarii trucate, nesustenabile în vreun fel.

Sfântul Grigorie de Palama spune: **„Orice cuvânt poate contesta un alt cuvânt, dar ce cuvânt poate contesta viața?"** („Isihasmul tradiție și cultură românească" – Mitropolitul Serafim).

Manipulatorii care contestă însăși existența noastră ca și creștini, insultă inteligența românilor care știu că nu există

democrație adevărată într–un sistem în care persistă decalajul dintre o pensie de 50 de euro pe lună și cea de 5 000 de euro pe lună.

Calicia sufletească a celor care nu știu, sau se fac că nu știu cum să echilibreze lucrurile, într–o țară atât de bogată ca și România, nu au ce căuta la putere.

Comunismul mascat, cu tonalități democratice, subscrie nevredniciei umane, lipsit total de elementul creștin, și care nu conține iubirea de aproape.

Dacă tot facem caz de aderare, chiar într–un mod imitativ, mai mult în plan teoretic decât practic, ar trebui s–o facem în spirit democratic autentic. Exemplu: **„În Germania proprietatea pământului este până la 25 de hectare"** („Între Dumnezeu și neamul meu" – Petre Țuțea), care permite fiecărei familii să coexiste într–adevăr democratic.

Cum se justifică proprietățile de pământuri din România de mii de hectare de pământ? Cărui sistem „democratic" îi aparține, această împroprietărire?

Stăm în asemănare cu occidentul, doar când aliniem prețurile dar și această aliniere este schioapă, deoarece nu alinează și salariile.

Unii dintre cei de la putere suferă de un handicap mental, deoarece acum când și copiii au acces la informații, consideră că românul nu–i avizat.

Este adevărat că „românul răspunde atipic" după cum susține Dan Puric, tocmai pentru că nu ia în seamă pe trădători, fiind preocupați mai mult de cele creștinești.

Vizavi de „închinătorii la icoane", naufragiații în politica românească, stau să se înece în propria salivă, decât de tare i–a năpăstuit lăcomia. Este posibil ca progeniturile „decreteilor" care au scăpat cu viață, să fi fost deturnați din calea către Dumnezeu, și pe acești gușați cu ochii scufundați în grăsime, care nu văd mai departe de vârful nasului. Medical acceptat, este faptul că un creier inundat de grăsime nu mai are

BUNA CARTE LIBRARY

aceeaşi eficienţa. În parte omul modern nu–şi face prea mult timp să gândească, de unde şi această repetare a promovării incompetenţelor şi a lipsei de valori reale în punctele cheie. Promovarea incompetenţelor uşor manevrabile nu surprinde pe nimeni dar ce au pierdut din vedere manevranţii, este că **„poporul român surprinde"** ne spune Dan Puric, iar Petre Ţuţea adaugă: **„Omul nu e dispus, de dragul unei minorităţi, numită elită, să ajungă iobag."** („Între Dumnezeu şi neamul meu"). Este şi motivul pentru care românul **„este în curs de haiducie"** după cum afirmă Dan Puric.

Dacă Petre Ţuţea consideră că: **„Cine părăseşte ţara nu e român adevărat."**, eu cred totuşi că nu sunt români adevăraţi, cei care jefuiesc ţara şi care nici măcar oameni nu pot fi numiţi.

Împroprietărirea „ca de la Adam şi Eva" în cazul celor plecaţi în vremea comunistă şi ajunşi la un trai oarecum îndestulat, vizavi de cei care au trăit în continuare în mizerie, răbdând răul comunist, este cu totul nedreaptă şi complet nedemocratică. Lipsa persoanelor competente în domeniile aferente, subscrie acestor nedreptăţi.

Saltimbancii politici vor dispărea în curând, iar minţile luminate din umbră vor marca puncte, dovedindu–şi eficienţa. Românul îşi declină competenţa în momentele cheie, când Dumnezeu dispune.

Pacea cu sens rotunjit

Ideea de pace o conştientizăm, ca pe un garant al vieţii liniştite, ştiind că războaiele aduc multora moartea. Din oricare unghi am privi, pacea este dorită de tot omul, făcând abstracţie doar cei stăpâniţi de orgolii nemăsurate.

Pacea se confundă cu acea dorinţă legitimă până la urmă a omului, de–a trăi fără gândul că în orice clipă viaţa îi poate fi luată.

Dacă Dumnezeu îngăduie totuşi războaiele, este pentru ca omul să conştientizeze necesitatea păcii şi să pledeze pentru o convieţuire paşnică cu toţi ceilalţi.

În lumea văzută coexistă binele şi răul şi în această formă, iar când răul se perpetuează, este din vina omului, pentru că Dumnezeu nu vrea nimicirea lui.

Paradoxal războiul se produce, pentru că omul n–a descoperit adevărata pace, cea sufletească, care nu poate genera conflicte. Iisus ne lămureşte asupra acestui lucru: **„Pacea vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima, nici să se înfricoşeze."** (Ioan 14, 27). Este vorba aici de un alt fel de pace, care–i rotunjeşte înţelesul, acea pace interioară, care nu permite nici o tulburare şi alungă orice teamă.

Cei care s–au lăsat pătrunşi de credinţa adevărată, au cunoscut isihia – pacea sufletului, devenind independenţi în sensul adevărat, de orice lucru din lume. Este acea libertate pe care omul a câştigat–o în lupta cu el însuşi, devenind stăpân pe fiinţa sa. Teama de moarte a dispărut complet, făcând din om un „invincibil" chiar în lumea materială.

O astfel de stare au cunoscut vitejii neamului care şi–au dat vieţile pentru ca noi să avem linişte, pace. În concluzie, acea pace lăuntrică, a generat pacea lumească şi într–un astfel de spirit, Dumnezeu, a creat neamul românesc, chiar dacă uneori a fost obligat să de–a curs răului.

„Bucuroşi le–om duce toate
De e pace, de–i război" („Scrisoarea a III–a" – Mihai Eminescu) exprimă pe de–antregul, faptul că vlaga acestui neam nu poate fi împuţinată, istoria stând mărturie acestui fapt.

Se întâmplă să existe şi „gânduri neterminate" acele specimene fără „coloană vertebrală", a celor fără ţară, fără neam, dar mai ales fără memorie. Aceste chipuri slăbănogite în cele sufleteşti, ancoraţi profund în cele materiale, nu ni–i descriu pe cei doritori de a–şi da viaţa pentru aproapele.

Laşul este la polul opus faţă de autenticul ţăran român, care spune cu simplitate la fel cum spunea bunica mea: „Dacă voi muri groapa îmi voi astupa". În mintea lui stă rânduiala, statornicită de veacuri, iar moartea nu este mai mult, decât un dat. În datina străbună: „C–o moarte suntem datori" exprimă acel înţeles hotărât, de neclintit de nimeni şi nimic.

Eroii neamului şi sunt mulţi, în frunte cu marii voievozi şi conducătorii de ţară, n–au pregetat să–şi pună viaţa pentru urmaşii lor şi consider că mai sunt şi astăzi inimi cu credinţă mare, care nu trăiesc doar pentru trup, ci şi cu sens.

„Acestea vi le–am grăit, ca întru Mine pace să aveţi." (Ioan 16, 33). Pacea despre care vorbeşte Iisus este cea izvorâtoare a toată izbânda.

Viaţa fiind veşnică, moartea trupească, chiar dacă este brutală uneori, noi trebuie să rămânem până în ultimul ceas, fii ai lui Dumnezeu vrednici de asemănare cu chipul Său. În fapt, moartea fizică, presupune doar o trecere în tărâmul energetic.

Seninătatea cu care, mulţi dintre cei vârstnici privesc moartea, îi descriu pe adevăraţii creştini, care–şi cunosc datul şi acceptă voia lui Dumnezeu.

Porunca adresată nouă: **„... să vă iubiţi unul pe altul, precum v–am iubit Eu."** (Ioan 15, 12), ne lămureşte asupra modului în care ne putem desăvârşi, pentru că spune Iisus: **„Fiţi dar, voi desăvârşiţi precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este."** (Matei 5, 48).

Cât de mare trebuie să fie iubirea noastră ne spune Iisus în versetul următor: **„Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletului să şi–l pună pentru prietenii săi."** (Ioan 15, 13).

Nicio putere nu este mai mare decât cea cu care ne–a investit Iisus: **„Şi le–am făcut cunoscut numele Tău, şi–L voi face cunoscut, ca iubirea cu care M–ai iubit Tu să fie în ei şi Eu în ei."** (Ioan 17, 26). Sub scutul numelui Său, nimeni nu poate pribegi, nici fi sărac, sau nimicit.

Când spunem că românul s–a născut creştin şi nu admitem că ar fi genetic, am putea pretinde că poartă amprenta energetică a credinţei străbunilor, care au ştiut să–i robească doar lui Dumnezeu.

Naţia română este profund marcată de ideea, că voia lui Dumnezeu este peste toate, că doar cu voia Lui ne naştem, cu voia Lui devenim ceea ce suntem şi tot cu voia Lui când vine ceasul, murim. Că se întâmplă mai curând sau mai târziu, românul ştie să primească cu inima împăcată datul, răzleţ cu o resemnare deznădăjduită, exprimată de neînţelegerea voii Sale.

„Aşa a fost să fie" rostit cu glas hotărât, conţine acea înţeleaptă acceptare a ceea ce trebuia să se întâmple şi nu ţine de voia nimănui.

„Voia Lui" este elixirul care alină toate durerile şi inundă inimile cu pacea mult dorită. Prin acest act de acceptare plină de speranţă în lucrarea dumnezeiască, ne învrednicim de prezenţa Sa, pe drumul către desăvârşire. În tăcerea adâncă ce se aşterne, întâlnirea adâncului Sinelui cu energiile Sale, când gândul nu mai ţese imagini, ci se lasă cotropit de starea de dincolo de eu, se împlineşte acea armonie îndumnezeitoare.

Ori de câte ori ne dorim o astfel de stare, relaxăm trupul, uităm să urmărim gândul şi ne umplem inima de iubire. Iubirea se dilată continuu, revărsându–se peste tot ce există, iar când tot ce există „dispare", avem acces la o altă dimensiune a naturii holografice a acestei lumi, cea nevăzută.

Conlucrarea la nivel de conştiinţe

Vorbim despre conştiinţe vii, când lucrarea lui Dumnezeu s–a împlinit, în minţile celor care mărturisesc despre Dumnezeu, devenite minţi luminate.

„Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la

Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine." (Ioan 15, 26)

Putem numi numeroase chipuri de: sfinți părinți, asceți, nevoitori din toate colțurile lumii, care cu nemărginită bucurie au mărturisit despre Iisus. Toate geniile creatoare au aclamat puterea dumnezeiască, convinși fiind că datorită ei, au atins acele piscuri de înțelepciune creatoare, puțin accesibile celorlalți.

Cei care mărturisesc despre El simt permanenta prezență a Acestuia: **„Și voi mărturisiți pentru că de la început sunteți cu Mine."** (Ioan 15, 27).

Darul mărturisirii de la El vine și tot prin El și trăirea, recunoaște smerit Sfântul Apostol Pavel: **„Nu că de la noi înșine suntem destoinici să cugetăm ceva ca de la noi înșine, ci destoinicia noastră este de la Dumnezeu."** (II Corinteni 3, 5). Tot el menționează că cei care au ajuns la acest stadiu, sunt conștiințe înalte care nu se împotmolesc în cele lumești. Astfel: **„Cel ce ne–a învrednicit să fim slujitori ai Noul Testament, nu ai literei, ci ai duhului; pentru că litera ucide, iar duhul face viu."** (II Corinteni 3, 6).

Conștiințele vii sunt cele care au descoperit Adevărul: **„Căci știm că dacă acest cort, locuința noastră pământească, se va strica, avem zidire de la Dumnezeu, casă nefăcută de mână, veșnică în ceruri."** (II Corinteni 5, 1).

Acest nivel de conștiință, care depășește pragul celor ce se văd și se antrenează dincolo de „linia orizontului" aparține vrednicilor „martori" ai veșniciei: **„Neprivind noi la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd, fiind că cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice."** (II Corinteni 4, 18).

Adevărata cunoaștere începe după depășirea pragului celor văzute și abia atunci lumea celor văzute se dovedește a fi deșertăciune. Viața spirituală îl scoate pe om din anonimat, propulsându–l spre viul creator, spre cele nefăcute

de mâna omului, pentru că de cele văzute se plictiseşte la un moment dat şi dacă nu urmează o altă „realizare" a inteligenţei umane îşi pierde interesul pentru viaţă şi uneori clachează.

Cei cu adevărat îmbogăţiţi sufleteşte în har dumnezeiesc, trăiesc, după cum spune Sfântul Apostol Pavel: **„... nu în înţelepciune trupească, ci în harul lui Dumnezeu."** (II Corinteni 1, 12)

La polul opus sunt cei ce s–au lăsat pervertiţi, de aşa–zisa putere a banului, dar care pot deveni proprii arhitecţi în spirit creştin, când nu uită rugăciunea.

Indiferent de zona la care se referă posesia, în timp ea generează conflicte de interese, deoarece posesorii au mereu tendinţe de expansiune, iar planeta nu se dilată pe măsura „nemăsuratei" lor lăcomii.

În afara acestei categorii mută şi surdă la necazurile celorlalţi, există şi tabăra „aflătorilor în treabă" a celor lipsiţi de creativitate, dar care au păreri „obiective" în orice domeniu de activitate, chiar dacă nu sunt avizaţi în acele domenii. Este vorba de conştiinţe „ajustate" la care se adaugă categoria celor şi mai săraci în conştiinţă, total indiferenţi faţă de aproapele, pervertiţi în rău. Este cazul trădătorilor de suflete, de neam şi de ţară şi care constituie cea mai dezgustătoare categorie.

Trădătorul este ucigaşul de suflete, mai rău decât Iuda, care a făcut gestul necugetat împlinind scripturile cu voia Tatălui ceresc, pentru că Iisus care dinainte ştia ce se va întâmpla şi El la rândul Său, a împlinit voia Celui care L–a trimis. Regretul pentru datul său, l–a dus pe Iuda la sinucidere. Fără să cred că ar trebui urmat exemplul lui Iuda, turnătorii sufletelor la securitate din regimul trecut, ar trebui retraşi din locurile vizibile şi posturile de conducere dar, fără însă să fie privaţi de libertate.

BCU "CAROL I" BUCUREŞTI LIBRARY

Ce înțelegem prin voia lui Dumnezeu

„Că aceasta este voia Tătălui Meu, ca oricine vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţă veşnică, şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi." (Ioan 6, 40)

Indiferent cum e numit Tatăl, cei ce cred în Creator, au împreună lucrare cu El: **„Căci în El trăim şi ne mişcăm şi sântem, precum au zis şi unii dintre poeţii noştrii, căci ai Lui neam şi suntem."** (Faptele Apostolilor 17, 28)

Toate descoperirile din medicină şi ştiinţă se pot produce tot prin voia Lui şi spre slava Sa, pentru că Tătăl doreşte să ni le împărtăşească nouă tuturor.

Nu putem să delimităm voia Tatălui doar la cele de folos sufletului, cu toate că acestea sunt mai importante, cunoaşterea producându–se şi prin cele materiale deoarece în lumea materială trăim. Important de reţinut este faptul că şi lumea materială este guvernată tot de Mintea Cosmică. De unde şi zicerea: **„Nu poate un om să ia nimic, dacă nu i s–a dat lui din cer."** (Ioan 3, 27)

Orice fel de cunoaştere din orice zonă ar porni, presupune o împreună lucrare cu Tatăl, chiar dacă din orgoliu, unii decid că nu–i aşa.

„La voi însă şi perii capului, toţi sunt număraţi." (Matei 10, 30)

Este de la sine înţeles, că nu trebuie să ne izolăm unii de alţii, pentru a susţine o supremaţie sau alta, pentru că indiferent de domeniul de cunoaştere, când este în folosul omenirii, nu spre pieirea ei, este de la Dumnezeu. Astfel că ştiinţa şi medicina nu trebuie să fie socotite ca domenii antagonice religiei şi invers, pentru că în final tot la descoperirea lui Dumnezeu ne va conduce. Există din păcate în toate domeniile şi persoane, care îşi delegă o atitudine exclusivistă, subscriind unui adevăr şubred, pentru că de fapt **„... prin El toate s–au făcut."**

BUCHAREST CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Adevărul se descoperă în armonie, iar „hai să dăm mână cu mână", transferat la nivelul conştiinţelor umane ar putea avea sens de globalizare. Eu doar în acest sens consider ca benefică globalizarea.

Există tendinţa ca cei cu credinţa slăbănogită, să submineze încrederea în Dumnezeu şi să–i facă pe oameni robi ai pământescului şi ai vremurilor. Adevăraţii terorişti ai omenirii sunt acei ipocriţi şi manevranţi , departe de a putea fi numiţi creştini, care înspăimântă lumea, promovând ideea unui viitor sumbru.

Scriptura ne învaţă: **„Deci nu duceţi grijă spunând: ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca?"** (Matei 6, 31) **„Că după acestea se străduiesc neamurile, ştie doar Tatăl vostru Cel ceresc că aveţi nevoie de ele."** (Matei 6, 32). Neamurile au înţelesul celor care nu cred că peste toate, este voia lui Dumnezeu şi fără voia Lui nimic nu există. Acest lucru nu înseamnă că nu trebuie să fim creativi, ci fiecare după putere şi pricepere să ne aducem contribuţia la binele omenirii.

Se întâmplă ca mulţi dintre noi să cadă în capcana dezinformării dirijate, şi să accepte „hegemonia" materiei, făcând din ei, persoane uşor manevrabile, care să adere la ideea că doar „a avea", te poate scoate din impas.

Toţi falşii conducători ai acestei lumi, ar trebui penalizaţi în sensul de–ai face să rostească în văzul lumii, de trei ori pe zi îndemnul lui Paul Evdokimov: **„... trebuie să găseşti ce nu există pe lumea aceasta, veşnicia în interiorul timpului, absolutul în relativ." Cum faci? Trecând de la „a avea" la „a fi".**

Existenţa omului nu este condiţionată de „a avea", pentru că acest cuvânt nu presupune strictul necesar, ci dominanta unei existenţe.

„A fi" ne pune în raport direct cu **„Celălalt, Dumnezeu – omul"** după cum afirmă Paul Evdokimov în „Arta icoanei o teologie a frumuseţii".

Avem de făcut un salt în profunzimea adâncului nostru pentru a ne regăsi şi pentru a ne recunoaşte asemeni Lui după chip. Cât timp ne lăsăm guvernaţi de ideea că materia ne este mamă şi tată, dăm cursivitate robiei faţă de materie. Ne putem salva din această stare, când ne oferim de bună voie, şansa de–a trăi mai mult în spirit decât în materie.

Acceptând că suntem fiii gândului lui Dumnezeu, nu mai putem cădea în eroare şi să ne temem de altceva, decât de voia Sa.

În „Rugăciunea lui Iisus pentru Sine, pentru apostoli şi pentru toţi credincioşii", am aflat că Iisus împlinind voia Tatălui pe pământ a transferat grija Sa către noi. Acestuia spunând: **„... Părinte Sfinte, păzeşte–i în numele Tău, în care Mi I–ai dat, ca să fie una precum suntem şi Noi."** (Ioan 17, 11).

Nu putem să ne ascundem de la faţa Lui, ca nişte laşi netrebnici şi să credem în atotputernicia banului. Chiar şi moartea care distruge trupul fizic, dar nu este veşnică, este mai de dorit, decât să ne punem nădejdea în cele trecătoare. Suntem mulţi dintre noi obsedaţi de posesie în: case, iahturi, etc. fără să ţinem seama de faptul că la momentul datului, vom muri. Moartea nu poate fi abrogată de nicio lege pământească, dar credinţa nestrămutată în Tatăl şi implicit iubirea ce tot din El izvorăşte, învinge moartea, deschizându–ne spre viaţa veşnică.

Este de prisos să ne lamentăm, să facem caz de bogăţiile altora crezându–ne mai puţin demni sau apreciaţi, dacă nu avem elicopter la scară. Sunt de compătimit cei ce tânjesc, după acel bine „speriat" a celor care stau blocaţi în grija permanentă, de–a mai adăuga ceva, sau şi mai rău de–a nu pierde ceea ce au. Nici unul dintre aceştia nu pot fi mai puternici decât cei tari în credinţa lor, care nu se risipesc în griji inutile, trăindu–şi senini devenirea.

Suveranitatea lui Dumnezeu este singura pe care omul trebuie s–o accepte şi să trăiască în spirit creştin, nu calicindu–se pentru fiecare gram de aur, adăugat averii. Nu este nicio

vrednicie în a fi bogat, oricine poate deveni astfel, dacă şi–a însuşit mai întâi, nu şmecheria golănească a hoţilor neamului, ci prin creativitatea proprie. Simbolica denumire de „afacere corectă" nu presupune nicicând echitate, întotdeauna celălalt fiind păgubit, altfel ar exista o balanţă perfectă şi toţi am fi la fel de bogaţi.

Dacă şi în afacere ar exista vrednica de pomenit, cumpătarea şi omul nu şi–ar epuiza resursele vitale, în această veşnică dorinţă de a avea mai mult, s–ar putea spune că merită. Nimic însă nu justifică acel consum uriaş de potenţial uman, irosit în ideea de a avea miliarde peste miliarde şi desigur în dauna milioanelor de oameni care mor de foame.

Nu–i putem numi creştini pe cei pe care într–o „democraţie" lovită de inflaţie, li se pare firesc ca aceasta să funcţioneze doar pentru ei.

Voia lui Dumnezeu se împlineşte de sus în jos şi nu de la stânga la dreapta dovadă fiind inutila risipire a miliardelor unui conaţional, care n–a putut cumpăra conştiinţele semenilor, pentru că a dat din prisosul averii sale, ceea ce nu se compară cu cei doi bănuţi ai văduvei, care doar pe aceştia îi avea.

Nu este singurul exemplu că averea oricât de „inteligent" ai câştigat–o nu te va salva de la ridicol, boală, sau orice alt fel de necaz.

Când omul uită că voia lui Dumnezeu nu coincide cu voia proprie, mai ales când se îmbuibă şi nu mai ştie de cei săraci şi Dumnezeu va uita de el, când îi va fi mai greu.

Pustiul şi răceala din privirea celor care nu mai văd pe aproapele, de după cazematele în care s–au pitit, scurmându–şi sub unghii după vreun rest folositor, uită că Dumnezeu zilnic trece pe lângă gardul lor şi poate că este flămând sau însetat. Un astfel de individ trăieşte o ruină sufletească, care nu poate fi compensată, de nicio avere oricât de mare ar fi.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Creştinul adevărat

Continuăm să ne numim mulţi dintre noi creştini, cu toate că de 2000 de ani creştinii chiar dacă matematic au crescut ca număr, puţini pot fi numiţi adevăraţi creştini.

Lăsând la o parte devierile de la creştinism, desigur neputând fi numiţi creştini, cei care au ucis alţi creştini, cei care s–au lepădat de cruce – garantul vieţii noastre, cei care au distrus Biserici, cei care au trădat suflete, ca şi cei care doar mimează creştinismul. Cu toate acestea creştinismul va dura, pentru că asta e voia lui Dumnezeu.

Adevăratul creştin a scos din vocabularul propriu: nu pot, nu cred, nu există, nu ştiu uzând de acesta din urmă, doar pentru a sublinia atotştiinţa lui Dumnezeu. Spune ţăranul român „nu ştiu", Dumnezeu ştie! Faptul că nu pătrunde în sfera „ştiinţei dumnezeieşti" este pentru că smerenia face casă bună cu adevăratul creştin.

Nu la fel se întâmplă cu măscăriciul, care se intitulează creştin şi care pe toate „le ştie". Se citează pe el însuşi, după ce mai întâi a tras mult aer în piept şi se pierde în elucubraţii (zice el filozofice) de cât de dincolo de tot omul, se află. Sunt cei care nu ţin seama de înţelepciunea înaintaşilor şi de învăţătura scripturistică. Iisus îi defineşte astfel: **„Cel care vorbeşte de la sine îşi caută slava sa; iar cel care caută slava celui ce l–a trimis pe el, acela este adevărat şi nedreptate nu este în el."** (Ioan 7, 18)

Cei care se amăgesc în ştiinţa lor deşartă, neţinând seama de plinătatea sensului transmis de cei care au „cuprins" un gând al lui Dumnezeu, se înşeală crunt. Nu mai departe de veridicitatea proorocirilor făcute înainte cu 2000 de ani şi probabilitatea pe durate de 2–3 zile în meteorologie de exemplu.

Contând doar pe tehnică şi nefăcându–şi timp pentru voia lui Dumnezeu, pot avea surpriza ca ceea ce s–a dovedit a

fi valabil la un moment dat să fie dat peste cap de o formulă ca cea a lui Einstei şi să fie obligaţi să reînceapă totul de la zero.

Dumnezeu vrea să ni se descopere şi să fim părtaşi lucrării Sale, dar lasă omului libertatea de–a alege domeniul prin care să realizeze acest lucru.

Faptul că formula lui Einstein a dat peste cap fizica şi matematica celor peste 1900 de ani, dovedeşte din plin, că în oricare moment din istoria lumii, cele ce sunt create în timp istoric, pot fi deturnate din cursul lor, tocmai pentru că omul este limitat. Este motivul pentru care, adevăratul creştin nu sare calul şi nu i se pare lipsit de demnitate, să–şi recunoască limita. Acest fapt coincide cu ordonarea pe verticală a tot ceea ce simte şi a da naştere „omului cel nou".

Implicarea noastră conştientă în acest demers, conţine un flash din ceea ce va veni, bazată pe valoare şi din care noţiunea de cantitate lipseşte.

Se întâmplă ca întotdeauna, ca schimbarea reală să se producă brusc, independent de vreo logică umană, pentru că aşa vrea Dumnezeu. Cei care întrezăresc acest lucru, se află de ceva vreme în tandem cu învăţătura scripturistică, care revine mereu asupra ideii, că omul nu poate schimba mersul lumii de unul singur, ci cu voia lui Dumnezeu şi într–o permanentă conlucrare.

Dumnezeu vrea ca tot omul să ajungă la o altă înţelegere oferindu–i o mereu altă perspectivă şi un sens nou vieţii sale. **„Cele ce ochiul n–a văzut şi urechea n–a auzit şi la inima omului nu s–au suit, pe acelea le–a gătit Dumnezeu celor ce–L iubesc pe El."** (I Corinteni 2, 9). Este motivul pentru care mintea omului nu trebuie să se încleştezе de cele deja „dovedite", pentru că poate avea o surpriză.

„Precum în cer aşa şi pe pământ" se referă nu la a pune semnul egal între cele din cer şi cele de pe pământ, chiar dacă cele văzute ne pun în asemănare, ci la dorinţa noastră ca cele văzute să fie la fel cu cele nevăzute. Este necesară o

flexibilitate în gândire, orice afirmaţie trebuie să fie precedată de în percepţia celor „de sus", care nu–i este proprie omului oricât de performant ar fi.

„Este rotund Pământul" se referă doar la cele materiale, iar la cele nevăzute gândul omului poate urca, doar într–o formă spiralată ca şi fumul de tămâie, sau ceea ce reprezintă identitatea noastră pe Terra, A.D.N. –ul uman.

Când am izolat **„precum în cer aşa şi pe pământ"** de **„Facă–se voia Ta!"** am intervenit necreştineşte în „Rugăciunea împărătească".

Vorbind mult, uneori gândim puţin şi dăm o turnură fantezistă esenţei lucrurilor. Este şi motivul pentru care am insistat asupra necesităţii, ca în meditaţie să împrumutăm din „focul mocnit", al gândirii Sfinţilor Părinţi.

Exaltarea şi pasiunea este proprie în manifestarea iubirii faţă de toată creaţia lui Dumnezeu, dar şi aceasta trebuie să se transforme în jăratic, care să întreţină focul dragostei la cote maxime.

Părintele Dumitru Stăniloae subliniază nemărginitul potenţial al iubirii: **„... măsura iubirii este tocmai lispa de măsură."** („Filocalia" vol.VIII)

Capcana pierzaniei stă tocmai în logica personală care nu are nimic de–a face cu cele necreate şi care cu voia Lui sunt răsturnate, de o altă înţelegere mai plină de sens, tocmai pentru ca noi să renunţăm la zădărnicia celor văzute. Este motivul pentru care unii plutesc în derivă – zac în pesimismul lor, până în momentul (dacă vine?), când doresc să se autodepăşească. Pesimistul nu are nicio legătură cu creştinismul, iar „lebăda murindă" nu orbitează în jurul „Soarelui hristic", nu este o pasăre Phoenix, ci o existenţă inutilă. De preferat sunt optimiştii la cote maxime, care ne oferă acele repere demne de urmat şi care nu fac niciun rabat în urmarea lui Hristos. Este adevăratul cerştin, doldora de speranţă şi care dă un impuls pozitiv celor „slabi de înger".

Alături de cei pesimişti care nu întotdeauna sfârşesc bine tocmai pentru că au renunţat la speranţă, nu în acelaşi mod, dar la fel, nu sfârşesc bine, trădătorii şi ucigaşi pentru că: **„De va strica cineva lăcaşul lui Dumnezeu, strica–L–va Dumnezeu pe el, pentru că sfânt este lăcaşul lui Dumnezeu care sunteţi voi."** (I Corinteni 3, 17).

Entităţile

Numim entităţi acele prezenţe care populează dimensiunea în care trăim şi în mod sigur şi alte dimensiuni, percepute de persoane cu calităţi paranormale. Existând mai mult în natura energetică, la altă frecvenţă decât cea a naturii energetice a majorităţii pământenilor, acestea intră în rezonanţă doar cu niveluri de frecvenţă identice. Este motivul pentru care mulţi nu cred în existenţa lor, nefiind pe aceeaşi frecvenţă cu ele. Este necesar şi un anumit nivel spiritual ca să fie percepută prezenţa lor.

Entităţile ce sunt cunoscute sub numele de spirite au fost catalogate ca: bune şi rele, după dialectica pământească. Desigur influenţa din religie îşi spune cuvântul, unde se uzează de termeni ca: duhurî bune – duhuri rele, îngeri – demoni, dar cred că spectrul este destul de restrâns. Spun acest lucru deoarece dacă facem referire la ierarhia îngerească, constatăm că scara spirituală, depăşeşte dualul şi ne referim doar la zona pomenită în revelaţia creştină.

Lumea văzută în sensul ei cel mai larg se suprapune lumii nevăzute ţinând cont de conceptul de hologramă, la tot ce există.

Marea revelare – Apocalipsa ne va pune faţă–n–faţă cu realitatea celor nevăzute, după cum se menţionează în versetul: **„Am fost în duh în zi de Duminică şi am auzit, în urma**

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

mea, glas mare de trâmbiță." (Apocalipsa 1, 11) Înțelegem astfel că lumea nevăzută poate fi percepută doar în duh, nicidecum de ochii noștrii fizici, ci de cei duhovnicești, care se deschid, doar la cei aflați în mare trăire spirituală.

Ținând cont de multiplele manifestări chiar din lumea văzută, care în realitatea pământească au mereu o altă față, presupun că inepuizabilele posibilități ale lumii nevăzute patronate tot de Dumnezeu, au multe surprize pentru noi.

Chiar dacă pare neverosimil, schimbarea în lumea văzută, se produce cu o viteză mai mare chiar, decât viteza de reacție și flexibilitatea gândirii umane. Prospectând mai timid lumea celor nevăzute, am tras concluzia că tot ce la un moment dat are o direcție oarecum verificabilă, se preschimbă într–o altă stare cu totul nouă. În funcție de aceasta noi receptăm mai mult sau mai puțin exact datele noi care se prezintă.

Înțelegând mecanismul gândirii lui Franz Barton care oprea sau declanșa ploaia la voia sa, am încercat după modelul său, să încetinesc viteza vântului, care producea vârtejuri de înălțimea unei Biserici, și am reușit în scurtă vreme. După acest impact cu stihia vânt, n–am contenit să–i mulțumesc lui Dumnezeu pentru ajutorul primit, deoarece fiica mea era plecată la pădure și mi–am dorit cu toată forța, să ajungă acasă teafără. Sunt convinsă că oricine se roagă și crede cu putere, este sprijinit în gândul său de Tatăl ceresc. Am cunoscut și cu altă ocazie puterea rugăciunii când dorind să vizitez pe fiica mea, m–am rugat lui Dumnezeu, ca în ziua respetivă să fie cald, pentru că am o sensibilitate mai mare la frig. A doua zi am constatat amuzați, că cel mai cald în România, în acea zi, a fost în zona respectiva.

Sunt în consens cu cei care admit că gândul bun și rugăciunea sporită creează modele benefice în aura noastră cu efecte la fel de benefice asupra celor din jur. În același mod dacă omul este agresiv creează stări de nervozitate și celorlalți. În preajma unei persoane agitate, negativiste, recunoscute chiar

şi prin tonul mai agresiv, se creează nişte vârtejuri negative în câmpurile energetice proprii, care răspândesc în jur impulsuri negative generând o stare alterată celor aflaţi în preajmă.

Comportamentul celor care după cum spuneau bătrânii „Le tot tună şi fulgeră" au efecte deloc agreabile asupra celor cu care intră în contact. Convieţuirea cu astfel de indivizi nu este deloc simplă, iar certurile sunt la ele acasă. Alt proverb românesc „Cine seamănă vânt, adună furtună" ne lămureşte asupra greutăţii în convieţuire cu persoane permanent puse pe ceartă. Copii care cresc într–un astfel de climat, deloc prielnic, sunt permanent neliniştiţi, devin şi ei agresivi, creîndu–se un cerc vicios.

Alta este starea când avem în preajmă un om: calm, blând, cu acea înţelepciune binevoitoare creând o zonă plină de pace şi înţelegere.

Sfântul Serafim de Sarov spune: **„Dobândeşte pacea lăuntrică şi mulţime de oameni se vor mântui în jurul tău."** („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov)

Părintele Dumitru Stăniloae numeşte o astfel de prezenţă: **„Că o persoană în preajma căreia se experiază prezenţa sfinţeniei, atrage cu o forţă ... mysterium tremendum."** („Iubirea creştină"). Aceştia din urmă sunt în general preoţii şi călugării, numiţi cu mare har, de oamenii simpli. Şi într–un caz şi într–altul concluzia este că energiile pozitive atrag energii de acelaşi sens, iar cele negative pot fi contracarate doar opunându–le energii benefice.

Din acest motiv am îndemnat femeile care au soţi certăreţi să nu riposteze, ci în clipa când sunt agresate să se aşeze în genunchi în faţa icoanelor şi să se roage. Nu spre surprinderea mea, ci a lor, agresorii făceau un gest de lehamite şi se îndepărtau. Nu întâmplător există îndemnul: **„Iubiţi pe vrăjmaşi voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă."** (Matei 5, 44)

Recunoscând aceste tainice lucrări a lui Dumnezeu, putem subscrie adevărului scripturistic: **„Că scris este; Fiţi sfinţi, pentru că Eu sunt sfânt."** (I Petru 1, 6)

Fiecare om își poate împlini menirea pe pământ, dacă seamănă pacea în drumul său, și liniște în cugetele oamenilor. **„Căci unde este ceartă și zavistie, acolo e neorânduială și tot lucrul rău."** (Iacov 3, 16)

În fiecare clipă o minte păguboasă, pervertită în rău, naște monștri și zidește răul, antrenând și modificând permanent cele din lume în direcție greșită. Dumitru Stăniloae spune: **„Fiecare persoană este responsabilă de desfășurarea întregului Univers fizic și spiritual. Cel mai mic gest al nostru pune lumea în vibrație și îi modifică starea."** („Ascetica și mistica orotodoxă") Astfel că noi înșine suntem proprii „programatori" ai destinelor noastre, în bine sau rău, după cum decidem. Este și motivul pentru care Sfinții părinți ne îndeamnă: **„Rugați–vă nencetat!"**, pentru că rugăciunea va zidi după voia lui Dumnezeu.

Când invocăm ajutorul „entităților superioare" – a sfinților, aceștia conlucrează la realizarea binelui nostru, iar rugăciunea permanentă ne plasează pe aceeași lungime de undă cu ei. Gândul pozitiv penetrează ca un laser spațiul, aliniindu–se altor gânduri pozitive. **„Lumea este străvezie, granițele ei se deplasează mereu, ea pătrunde în alte lumi și alte lumi pătrund în ea."** („Ascetica și mistica ortodoxă" – Dumitru Stăniloae)

Vizionarii, marii gânditori au o percepție racordată la niveluri spirituale înalte, zugrăvind lumile într–o formă unică, ca cea descrisă de Dumitru Stăniloae: **„Eu trec prin viața acestei lumi, cu privirea îndreptată spre adâncurile ei negrăite, pretutindeni mă lovesc de mister și văd numai oglindirea altor lumi."** („Ascetica și mistica ortodoxă" – Dumitru Stăniloae)

Interferența lumilor dovedită și de știință prin conceptul de natură holografică, care înconjoară toate sistemele vii și nevii, își aduce aportul în ideea de formulă trimitară, specifică lumii noastre.

Este cunoscut faptul că omul se formează pe un „schelet" energetic numit matrice energetică holografică şi este posibil ca şi existenţa lui să se supună aceluiaşi concept, nu doar pentru că cele trei timpuri ar coexista, ci şi pentru că, chiar şi existenţa omului ar putea fi tridimensională, ca spaţiu. Am putea avea câte o sosie în alte două dimensiuni, ştiind că şi cea fizică are una în spaţiul terestru.

Cu mulţi ani în urmă am citit într–un articol despre o întâlnire a unei perechi de îndrăgostiţi cu „sosia" lor energetică la o dimensiune de 3 ori mai mare decât reprezentarea fizică de pe pământ. Nu mi se pare o fabulaţie, iar aceste „flash–uri de inspiraţie" dovedesc din plin că mintea omului evoluează permanent şi pe măsură ce informaţia este procesată i se deschide un alt nivel de percepţie la o altă scară.

Autodepăşirea este condiţionată de trecerea acestui prag, când mintea omului descinde dincolo de limita acestei lumii, ca dovadă că evoluţia nu se încheie pe Terra şi nu poate fi blocată să rămână în acest stadiu, doar dacă omul însuşi se complace într–o astfel de stare.

Dacă omul nu s–ar mulţumi doar cu o stare materială bună, am progresa mai rapid din punct de vedere al cunoaşterii, ceea ce incontestabil este mai de dorit, decât a rămâne la stadiul de natură fizică care se recunoaşte în oglindă.

Câtă vreme măsura valorică este banul şi s–a generalizat şi–n margine de codru, iar adevăratele valori sunt nu doar subminate, ci făţiş condamnate, lumea o ia în sens invers, nu către Dumnezeu, ci către epoca de piatră. De fapt izul nulităţii persistă, nevoia de cultură a trecut în plan secund, iar trezvia creştinească este încă în aşteptare.

Sancţionarea oamenilor de cultură conţine o nuanţă de „dreptate", pentru că stau prea mult în umbră. Dumnezeu avertizează pe cei care pot mult, ştiu mult, şi gândesc bine să fie permanent mobilizatori. Este adevărat că la o vârstă venerabilă, ar fi nevoie de mai multă linişte, dar revoluţia mentală nu se poate porni de jos în sus, ci doar de sus în jos.

Acest fel de revoluţie nu cere sânge, nu are nimic de–a face cu exterminarea, cere o lucrare subtilă şi li se adresează doar celor care sunt „scânteile" care aprind focul iubirii şi–o fac dăruindu–se continu. Chiar dacă se dăruiesc prin fiecare spectacol, prin fiecare apariţie, este necesară o mai profundă coagulare, în jurul ideii de trezire a conştiinţelor, într–un alt plan decât cel cunoscut tuturor.

Dumitru Stăniloae subliniază acest fapt: **„Este cu adevărat mare înaintea lui Dumnezeu cel care face tot binele pe care îl poate, dar este şi mai mare în ochii Săi cel care, cu sentimente de sinceră umilinţă, se trudeşte să facă mai mult decât poate."** („Filocalia" vol. IV)

Răuvoitorul, netrebnicul, ucigaşul preferă „lumina stinsă", crezând că dacă oamenii nu–l văd, nici Dumnezeu nu–l vede. Greşeala este imensă, pentru că legea echilibrului în Univers, intervine când se aşteaptă mai puţin. Celor care nu cred acest lucru, istoria le pune la îndemână, cele mai concludente exemple. Nu trebuie să căutăm mai departe decât la Ceauşescu, care l–a „pus la zid" pe Dumnezeu şi–a pătimit la fel.

Lucrarea dumnezeiască se săvârşeşte tot prin oameni, iar „degetul" lui Dumnezeu ajunge la tot omul.

Când în lumea văzută suntem apariţii fără sens, nu ne putem aştepta ca în lumea nevăzută să avem vreun sens.

România – ecoul unui gând divin

Ecoul unui gând divin a zăbovit pe un vârf de gorun
A mângâiat Carpaţii–n creştet şi–a –nconjurat cu–n râu ogorul.
S–a legănat pe–un val de mare s–a–ntors şi–a cunoscut o culme,
A zăbovit pe unde repezi, urcând spre piscuri de minune.

Şi–a dat o raită spre apus subliniind hotarul.

În crâng a risipit narcise, la poale de livezi bujorul, pe luciul lacurilor nuferi şi floarea de măcieş pe dealuri.

Stă în ocrotirea Maicii Sfinte, grădina astfel zămislită, ce România–i denumită.

Din „Brâul Maicii Domnului". s–a născut Mântuitorul, care cu un surâs a îngenunchiat genunea, iar în nemărginita Sa iubire a mistuit şi iadul.

În iubirea identificată cu izvorul său – Dumnezeu, ne apropiem, dăm cursivitate gândurilor, conştientizăm faptul că suntem mădulare aceluiaşi trup Hristos.

„Realitatea holografică în care trăim ne uneşte în acest tot pe care îl numim conştiinţa colectivă a omenirii." („Medicina vibraţională" – Richard Gerber).

Această transpunere a noastră la nivel mental, în conştiinţa colectivă, este absolut necesară în procesul mântuirii. Revenirea la starea de chip îndumnezeit, este posibilă prin transcenderea din starea prin excelenţă materială, la cea spirituală, prin iubirea necondiţionată.

„Când mintea purtată de erosul iubirii pleacă din sine, nu mai ştie nici de sine, nici de alt lucru din cele existente, căci luminată fiind de lumina dumnezeiască şi infinită, nu mai percepe lucrurile create de El, precum ochiul sensibil, nu mai vede stelele, când răsare soarele." („Ascetica şi mistica ortodoxă" – Dumitru Stăniloae)

Referindu–ne la România, ca la o conştiinţă vie – entitate, avem şi aici prezent conceptul de hologramă. Naturii fizice, ce însumează toate cele văzute, i se adaugă cea energetică, percepută prin vibraţia inimiilor românilor, la rostirea numelui ţării.

Când vorbim de românesc, decidem proveniența, care înseamnă implicit şi spaţiul căruia îi aparţine.

Dominanta harismatică cunţinută de numele România, este dată de intercalarea cuvântului om de unde şi izvorul omeniei, atribut neîntâlnit în alte limbi.

Nu etimologic, ci după exprimare silabele din acest cuvânt, definesc prin nuanțe speciale, esența lui. Astfel silaba de început „ro" exprimă izvorul doinei, silaba „mâ" – dârzenia, iar silaba „nia" – înălțarea.

Sufletul românului este potențat de aceste harisme, percepute de mine și de mulți alții, care simt și respiră românește.

Am recunoscut permanet în scrierile mele, că sunt în consens, cu cei care au lansat ideea că România ar fi leagănul civilizațiilor. Spun acest lucru deoarece, chiar dacă în parte natura românească s–a alterat, în esența ei rămâne păstrătoarea milenarei învățături scripturistice.

În mod cu totul eronat suntem catalogați ca nație primitivă, pentru că ne încăpățânăm să rămânem mai bine învechiți în cele bune, decât moderni în cele rele.

Detașarea haotică de cele străbune, există la cei fără repere demne de urmat, care denaturează ideea de–a fi om, călcând peste tot ce e sublim și contând mai mult pe instinct. Această detașare din statutul de ființă bipedă în cea de patrupedă, conține și un soi de glorie, cea de–a fi „the best" în această categorie.

Nu cred că–n vreun fel românii, au de suferit doar pentru că nu sunt „văzuți" la același nivel cu ceilalți, ba mai mult consider, că nici nu–i de dorit.

Acolo unde nu Dumnezeu însuflețește inimile, ci banul, unde s–a uitat ce înseamnă generozitatea sufletească, iar înțelesul de omenie nu are echivalent, nu cred că se află binele, pe care cu toții ni–l dorim.

Cei care admit ideea de Dumnezeu cu condescendență, s–au privat de posibilitatea de îndumnezeire și singuri au optat pentru a exista exclusiv în materie.

Nu știu de ce românii se simt lezați de faptul că nu sunt considerați vrednici, de o astfel de „aliniere". Cui îi lipsește?

În spirit creștinesc, esența românească, neperformantă în cele lumești, blajină când e insultată, răbdătoare când e

subestimată, dar performantă în cele sufleteşti, este mai demnă de urmat.

Oricât de încuiat e românul în anumite tendinţe, în sufletul său e omul gândit de Dumnezeu, care priveşte cu milă şi îngăduinţă la tot ce–i în trend cu tot ce înseamnă imitaţie.

A fi om, este cea mai greu de atins performanţă, depăşind, cu mult statutul de om realizat. Propulsat în direcţia bună, atunci când există conlucrare cu Dumnezeu, omul se încumetă să creadă în îndumnezeire şi cred că este tot ce şi–ar putea dori mai mult.

Cei care se vor pripăşiţi la o altă stână decât cea păstorită de Iisus, au decis singuri traiectoria pe care vor s–o urmeze, dar aceasta nu se identifică cu Lumina.

Sfântul Grigorie de Palama ne oferă alternativa: **„... cel care participă la energia dumnezeiască ... ajunge el însuşi într–un fel de lumină, el este unit cu Lumina şi odată cu Lumina, el vede cu o deplină conştiinţă de sine tot ceea ce rămâne asemeni celor ce nu văd cu acest har ... căci cei curaţi cu inima îl văd pe Dumnezeu..."** („Teologia mistică a Bisericii de răsărit" – Vladimir Lossky)

În esenţa sa românul coincide cu esenţa spaţiului în care s–a format, astfel el este: tare în speranţe precum Carpaţii, domol în vorbe precum dealurile, bogat în minte precum subsolul în zăcăminte, şi îndârjit în datina străbună.

Forma de peşte a României poartă amprenta predestinării de ţară creştină, de unde concluzia că şi românul este predestinat să fie creştin, nu doar pentru că populează acest ţinut, ci pentru că în sângele lui curge acea esenţă românească numită credinţă.

Dacă românul este mai refractar la cele ce se văd, decât la cele ce nu se văd, ne dovedeşte că mintea lui scormonitoare a păşit dincolo de aştrii cereşti, s–a înfrăţit cu aceştia **„Stelele şi luna mi–au ţinut cununa"** („Mioriţa") şi mai caută.

El trăieşte şi respiră după tipar evanghelic, fiind în tandem cu zicerea lui Paul Evdokimov: **„Credinţa este**

vederea lucrurilor care nu se văd." („Vârstele vieții spirituale")

Avem de ce să fim mândri ca neam, şi sunt mândră că sunt româncă. Mi s–a oferit ocazia, de–a mă stabili în altă parte, dar m–au tras înapoi pădurile de cruci de pe cupolele Bisericilor, şoapta vântului din Carpaţi, mirosul de alge dinspre mare şi zorelele ce–mpodobesc casele.

Vizitatorii care au cunoscut România, revin în mod sigur şi a doua oară.

Cei ce s–au lăsat vrăjiţi de foşnetul bancnotelor, au uitat clinchetul clopotelor din stână, ecou al celor din Biserici, au uitat mireasma vie dinspre Putna, sau n–au uitat nimic şi suferă pribegind.

Ce nu trebuie uitat însă, este faptul că: **„omul este creat şi necreat, căci e născut din apă şi duh, e pământesc şi ceresc, creatură şi Dumnezeu în devenire."** („Iubirea nebună a lui Dumnezeu" – Paul Evdokimov.)

Românii se deosebesc total de ceilalţi, prin aceea că, ei cred cu toată fiinţa lor în voia lui Dumnezeu. **„Deci dar, nu este nici de la cel care voieşte, nici de la cel care aleargă, ci de la Dumnezeu care miluieşte."** (Romani 9, 16)

Oricât de denigraţi am fi şi dacă cuiva îi pasă: **„Să ne arătăm şi noi calitatea de membrii ai Împărăţiei lui Hristos cu smerenie, chiar dacă aceasta îi face pe duşmanii Lui, să râdă de noi."** („Filocalia" vol. XII)

Despre „migraţia" sufletului

„Dumnezeu vine în suflet şi sufletul să strămută în Dumnezeu" spune Sfântul Ioan Damaschinul în „Iubirea nebună a lui Dumnezeu" de Paul Evdokimov. Se împlineşte acest lucru când omul prin stăruinţa prelungită în cele

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

duhovniceşti a atins culmea zidirii sale, descinzând în aceanul energetic al iubirii dumnezeieşti.

Părintele Dumitru Stăniloae numeşte această stare astfel: **„Aşa trăieşte cel complet smerit legătura cu Dumnezeu, ca unul ce s–a depăşit cu totul pe sine în legătura cu Cel de care depinde în mod absolut."** („Filocalia" vol. XI)

Posibilitatea de–a avea cursivitate cu El, ne–a oferă tot El: **„Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârşitul veacurilor"** (Matei 28, 20)

Astfel însoţiţi nu ne rămâne, decât să ne degajăm din starea amorfă în care trăim unii dintre noi şi să strigăm: **„Fă din rugăciunea mea o taină a prezenţei Tale."** („Rugăciunea în Biserica de răsărit" – Paul Evdokimov)

Pentru ca omul să poată percepe prezenţa Lui, Sfântul Maxim Mărturisitorul spune: **„... mintea trebuie să iasă din sine pentru a–L vedea ca pe o transcendenţă."** („Ascetica şi mistica ortodoxă" – Dumitru Stăniloae)

Doctor Richard Gerber confirmă posibilitatea acestei „migrări": **„Conştiinţa poate trece în corpul astral şi se poate separa de corpul fizic."** („Medicina vibraţională")

Este momentul să reamintesc, faptul că învăţaţii chinezi consideră că aura omului conţine trei corpuri energetice: astral, mental şi cauzal, iar în acesta din urmă au localizat Sinele superior – Scânteia divină.

Conform conceptului holografic natura fizică şi cea energetică coexistă în acelaşi spaţiu. Întrepătrunderea lor ca şi conştientizarea faptului că acestea trebuie să coexiste în armonie, se implineşte prin rezonarea cu frecvenţa Scânteii divine.

Iubirea necondiţionată potenţează alinierea cu frecvenţa superioară a Sinelui, moment în care Nietzsche spune: **„În adevărata iubire sufletul învăluieşte trupul."** („Taina iubirii" – Paul Evdokimov)

Această mişcare dinspre adâncul veşnic spre fiinţă se prelungeşte în adâncul propriu, consimţind la dimensiunea din noi şi de dincolo de noi.

Scânteia divină avertizează egoul uman, despre această dimensiune din care a purces şi acest lucru, explică zicerea lui Dumitru Stănilaoe: **„Prin setea pentru infinitate, omul este o fiinţă destinată veşniciei, pe care Dumnezeu o are prin Sine."** („Chipul evanghelic al lui Iisus Hristos")

Pentru a fi în consens cu Sinele, mintea trebuie să atingă acea coerenţă în mişcarea către sine, altfel ţelul unic de îndumnezeire nu poate fi atins. **„Cel împrăştiat cu mintea nu aude glasul lui Dumnezeu, care–i arată drumul spre El, şi trebuinţa de a–L urma. Nu aude ceea ce este esenţial pentru viaţa lui."** („Filocalia" vol. XII)

Învierea lui Iisus a fost lecţia finală din viaţa terestră a lui Iisus, în care Mântuitorul ne–a arătat că putem exista şi înafară de trupul fizic, în duh dar şi că materializarea duhului în trup este posibilă: **„Se afla cu ucenicii Săi totdeauna nu venind, ci mai degrabă arătându–se când vroia"**, spune Sfântul Grigorie de Palama în „Iisus Hristos lumina lumii şi Îndumnezeitorul omului" de Dumitru Stăniloae.

Prin înviere Mântuitorul a dovedit că suntem veşnici sau după cum spune Paul Evdokimov în „Vârstele vieţii spirituale": **„Hristos înviat inaugurează eternitatea"**.

Sfântul Maxim Mărturisitorul subliniază importanţa desluşirii tainei Învierii: **„Cel ce a cunoscut Taina Crucii şi a mormântului, a înţeles toate raţiunile esenţiale ale tuturor lucurilor, iar cel ce a cunoscut scopul spre care Dumnezeu a întemeiat toate de mai înainte ..."** („Jerfă şi răscumpărare" – Constantin Galeriu).

Ca să înţelegem şi mai bine ce a dorit Iisus să ne facă nouă cunoscut, ne explică Dumitru Stăniloae: **„... răstignirea este prefigurarea Învierii, moartea şi învierea stau într–un raport de sinergie, se chiamă una pe alta, e implicată una în alta."** („Iubirea creştină")

Crucea însemnând biruinţa asupra morţii, inaugurată de Iisus, despre care Dumitru Stăniloae spune: **„Hristos a biruit**

moartea pentru că a biruit păcatul lipsei de iubire, prin jertfa Sa pe cruce." („Iubirea creştină")

Revenind la osmoza materie, energie, avem de subliniat faptul că: **„Sufletele care conţin corpurile noastre superioare, păstrează conştiinţa cosmicităţii lor şi a conexiunii cu Dumnezeu – Forţa"** („Medicina vibraţională" – Richard Gerber)

Nu ne rămâne decât „să ne amintim ce va veni" şi să biruim inerţia în care ne aflăm pentru că: **„Hristos nu opreşte pe oameni de a-şi activa toate darurile cu care au fost înzestraţi, de-a creşte în cunoaşterea lui."** („Chipul evanghelic al lui Iisus Hristos" – Dumitru Stăniloae)

Ţine ce-i drept şi de „ceasul potrivit" când omul este în măsură, să se împărtăşească de cele de folos lui, deoarece: **„Cuvintele au puterea asupra celui ce le rosteşte sau le aude, când acesta e conştient de sensul lor, sau pătrund în el."** („Filocalia" vol. XI)

Această avertizare se referă la acele minţi obtuze, ancorate într-o realitate strict materială şi care rămân surde la tot ceea ce este spre folosul lor. Avem din păcate la tot pasul impact, cu cei cu o înţelegere trunchiată şi asta pentru că persoanele în măsură să-i sprijine, i-au abandonat în neştiinţa lor, ceea ce nu sună prea creştineşte. Nu este deloc o fericire să constaţi, că în mare parte omul nu face niciun efort în depăşirea proprie. Continuându-şi mersul rectiliniu – uniform, rămâne într-un blocaj spiritual, de care uneori nu este conştient. În această ipostază fiind, orgoliul îi ţine într-o autosatisfacţie deloc de invidiat, mai degrabă de compătimit, de chipuri neterminate, care-i fac să treacă din „scena vieţii" dincolo de ea, ca şi cum n-ar fi existat. Aceştia sunt uitaţi instantaneu, iar faptul că viaţa de aici a fost stearpă din punct de vedere spiritual, va fi la fel şi în cealaltă. **„Viaţa pământească are o importanţă decisivă pentru eternitatea fericită sau nefericită a omului."** spune Dumitru Stăniloae („Filocalia" vol. XII)

Vorbirea în pilde

„Şi ucenicii apropiindu–se de El, I–au zis; De ce le vorbeşti lor în pilde?" (Matei 13, 10). Iisus a răspuns: **„Pentru că vouă vi s–a dat să cunoaşteţi tainele Împărăţiei cerurilor, pe când acestora nu li s–a dat."** (Matei 13, 11)

Iisus a împărtăşit învăţăturile Sale nouă tuturor prin pilde pentru a uşura înţelegerea lor şi pentru a nu da apă la moară prigonitorilor Săi. **„Căci inima acestui popor s–a învârtoşat şi cu urechile aude greu şi ochii lui s–au închis, ca nu cumva să vadă cu ochii şi să audă cu urechile şi cu inima să înţeleagă şi să se întoarcă şi Eu să–i tămăduiesc pe ei."** (Matei 13, 15)

Dacă în vremea lui Iisus vorbirea în pilde avea o logică înţeleaptă adresându–se tuturor şi ca substrat doar unora, nuanţarea înţelesului mai metaforic când era vorba de prigonotorii Săi şi ca–n ghicitură când era vorba de cei mulţi, atrage atenţia asupra faptului că Scriptura poate fi înţeleasă, doar dacă îi este dezlegat înţelesul.

Iisus spune: **„Deschide–voi în pilde gura Mea, spune–voi cele ascunse de la întemeierea lumii."** (Matei 13, 35). Toate cele „ascunse de la întemeierea lumii", Iisus ni le–a dovedit prin faptele Sale: la Schimbarea la faţă, ne–a arătat că omul este un corp de lumină, prin taote minunile săvârşite ne–a dovedit că urmându–i învăţăturile şi noi putem face asemenea Lui. Prin Botezul la care s–a supus ne–a dovedit profunda lui smerenie iar prin la pogorârea Sfântului Duh la Rusalii ne–a arătat cum putem deveni chip autentic al lui Dumnezeu prin sălăşluirea lui Hristos în fiinţă.

Prin Înviere ne–a dovedit că viaţa se continuă şi după moarte, aceasta fiind doar o trecere de la starea materială la cea energetică şi posibil şi invers: **„Vedeţi mâinile Mele şi picioarele Mele, că Eu Însumi sunt. Pipăiţi–Mă şi vedeţi că duhul nu are carne şi oase, precum Mă vedeţi pe Mine, că**

am." (Luca 24, 39). Pentru că oamenii erau convinşi că era un duh, fiind după momentul Învierii, El a continuat să–i îndemne să creadă că este real şi le–a cerut de mâncare. **„Luând a mâncat înaintea lor."** (Luca 24, 43). Astfel a fost dovedită teoria lui Einstein de convertibilitate a energiei în materie.

Sfântul Grigorie de Palama reia această idee spunând: **„Se afla cu ucenicii Săi, nu venind, ci mai degrabă arătându–Se când vroia."** („Iisus Hristos lumina lumii şi îndumnezeitorul omului" – Dumitru Stăniloae)

În ideea că şi noi ne–am dori să fim precum Iisus, primul pas trebuie să–l facem spre mântuire, care chiar dacă ne–am însuşi învăţăturile scripturistice şi am trăi în conformitate cu ele, nu suntem în măsură ca singuri să ne mântuim.

La întrebarea: **„Dar cine se poate mântui?"** (Matei 19, 25) Iisus a răspuns: **„La oameni aceasta e cu nepuinţă, la Dumnezeu însă toate sunt cu putinţă."** (Matei 3, 26)

„Mecanismul" în voia lui Dumnezeu este independent de voia omului. De–a lungul istoriei şi în vremea noastră, ideea de–a vorbi în pilde s–a transformat în vorbirea în „şarade" una se zice şi alta se face, distorsionând ideea substratului sănătos a ceea ce ne–am dori să înţelegem prin pilde.

Cu toată reclama de care se face caz, când se uzează de termenul transparenţă, cei care abuzează de buna credinţă a oamenilor uită: **„... căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală şi nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut."** (Matei 10, 26)

Gogoriţele pe care le emit ce–i ce ascund adevărul, ne dovedesc nu doar neputinţa lor de–a fi creativi, ci mai ales laşitatea lor, ei fiind acele: **„Călăuze oarbe care strecuraţi ţânţarul şi înghiţiţi cămila"** spune Iisus (Matei 23, 24)

Din păcate s–a generalizat în mai toate sferele de activitate acest năravdespre care se spune că: **„Aşa şi voi pe dinafară vă arătaţi drepţi oamenilor, înăuntru însă sunteţi plini de făţărnicie şi fărădelege"** (Matei 23, 28)

Ce uită contemporanii noştri vestiţi în ticluiri mincinoase, practică folosită şi de unii înaintaşi ai noştri, nu prea îi ajută însă: **„Şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl ascultă."** (Ioan 9, 31)

Veghetorii ne avertizează mereu despre ce urmează să se întâmple desigur la scară globală. Despre alinierea planetelor din 21.12.2012, comunicată nouă prin acele desene imagologice din lanurile de grâu, dar cu înţeles distorsionat de „aflătorii întreabă", din care motiv sunt privite cu circumspecţie, ne dovedeşte că vorbirea în pilde are şi nuanţe eronate. Detaşarea voită de realitatea acestor fenomene, de care se ştie de decenii, dovedeşte că cei care ştiu, doresc să rămână nedescoperite celor mulţi. Tot acest eşafodaj se va dovedi până la urmă ineficient deoarece **„Iar în zilele din urmă zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul şi fiii voştri şi fiicele voastre vor prooroci şi cei mai tineri ai voştri, vor vedea vedenii şi bătrânii voştri vise vor visa"**. (Faptele Apostolilor 2, 17)

Vizavi de Chivotul lui Moise oamenii de ştiinţă pot să caute mult şi bine aiurea, pentru că oricum acesta ar trebui să se afle în Biserica Sfântului Mormânt, în văzul tuturor pentru că acolo poate fi ascuns cel mai bine, dar posibil ca acest lucru să nu fie cunoscut de contemporani, cel mult doar de un singur om.

Porunca lui Iisus legată de iubirea de vrăjmaş sună gol în acest moment când Israelul a declarat război Gazei. Nicio dreptate nu poate fi decisă printr-un război într-o lume ce se vrea creştină, oricum găselniţa nu-i prea inteligentă.

Pentru că nu doresc să las loc unei interpretări greşite, menţionez că nu poporul Israelului are vreo vină, ci cei care din umbră fac „jocurile".

Ideea de-ai convinge pe oameni că sfârşitul e inerent (Care sfârşit?), tot acest scenariu dezolant, în care nu credinţa

adevărată ci masca îndoielii, pare să zugrăvească viitorul omenirii, este „pilda" care nu trebuie urmată.

Răul generat de oameni se opreşte în pragul morţii – trecerii, Dumnezeu salvează pe cei slabi prin acest act, pentru a nu fi nimiciţi ca suflete, dacă omul îşi pune toată nădejdea în El. Nu degeaba Sfântul Grigorie de Nyssa spune: **„... puterea dumnezeiască este capabilă să inventeze o nădejde acolo unde nu mai este nădejde şi o cale în imposibil."** („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov)

Este motivul pentru care insist în ideea lepădării de frică şi a îmbrăcării hainei iubirii necondiţionate, care pe toate le depăşeşte cu voia Lui.

Celor care cred cu tărie şi îşi vor pune toată nădejdea în Dumnezeu, le va fi uşurată trecerea în noua dimensiune, Apocalipsa se împlineşte nu la modul general, ci individual. Nu moartea constitue pericolul cel mare prin ea doar trecem în altă lume, ci deznădejdea prin care consimţim la pieirea noastră.

Evanghelia este singurul „manual" de cultură spirituală, iar scrierile Sfinţilor părinţi ne ajută să o înţelegem. Pilda descoperită nouă de cei trăitori în cele duhovniceşti zideşte fără dubii, iar cei care le urmează vor cunoaşte acea libertate despre care vorbeşte Iisus: **„Şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi"** (Ioan 8, 32)

În niciun fel de societate de până acum, n–a putut fi cunoscută adevărata libertate, definită în nenumărate feluri, dar absentă în cea mai mare parte. Proprie doar celor care l–au urmat pe Iisus şi care au înţeles că ea e posibilă, dar trebuie căutaă mai întâi în lăuntrul nostru, că acolo se află împărăţia lui Dumnezeu. **„Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate acestea se vor adăuga vouă."** (Matei 6, 33)

Definiţia cea mai bună a libertăţii adevărate ne–o oferă Paul Evdokimov în „Taina iubirii": **„Libertatea deplină este atunci când ea se ridică la nivelul în care actele cele mai**

libere, care sunt şi cele mai apropiate de desăvârşire, sunt cele din care lipseşte opţiunea"

Cunoaşterea dacă nu se confundă cu dragostea, nu poate accede planului, din care ne vine lumina înţelepciunii.

„Adevărata cunoaştere a tuturor dimensiunilor existenţei, a lăţimii şi lărgimii, a adâncimii şi înălţimii existenţei, ne vine prin Duhul lui Hristos şi prin Hristos Însuşi." („Filocalia" vol.XII)

Scriptura – matcă a adevărului

Oricât ne–am iluziona că deţinem un adevăr, chiar demonstrat la un moment dat, ajungem aproape invariabil la deturnarea lui de un alt „adevăr" la fel de relativ ca şi primul. Logica umană este antrenată în acel perpetuum al schimbării, ca un test impus parcă, de acea Inteligenţă vie, Dumnezeu.

Este prea voalat argumentul pro şi de aceea este necesară o anume rezervă în orice apreciere. Chiar şi datele astrologice destul de reale pe o durată determinată de timp, sunt convinsă că dacă Dumnezeu vrea, ele pot fi deturnate.

Când o grupare de oameni are convingeri la unison şi aşteaptă să se împlinească „un ce anume" el se poate împlini prin efortul lor mental dar şi această „mişcare" poate fi contestată la un moment dat, de aceeaşi putere de dincolo de noi.

Energia purtând „marca" Dumnezeu – Iubire poate deturna în orice clipă tot eşafodajul creat de mintea umană.

Cel mai mare rău pe care oamenii îl pot face altor oameni este moartea fizică, dar şi aceasta este doar o trecere în altă dimensiune. Dumnezeu în acest caz salvează sufletele celor slabi de înger, dacă omul îşi pune toată nădejdea în El.

Adevăratul pericol pentru om nu–l constituie moartea fizică, ci deznădejdea pentru că aceasta înseamnă lipsa

BCU CLUJ / UNIVERSITY LIBRARY

credinței și implicit depărtarea de Creator. Este cazul acelor nefericiți care singuri și–au creat iadul, în care se află.

Omul desigur decide propriul „modus – vivendi", dar dacă toți la unison am dori binele întregii omeniri, stihiile nu ar mai râde de calculele noastre, ca în cazul datelor meteorologice (uneori), ci ar sta sub ascultarea noastră ca de altfel toată creația.

Lipsindu–ne multora iubirea necondiționată, stăm neclintiți în starea de „cârcotași", convenind rareori cu ceilalți, doar dintr–un soi de complezență.

Ne place cum sună zicerea Sfântului Apostol Pavel în (I Corinteni 10, 23), **„Toate îmi sunt îngăduite,** (până aici e convenabil) **dar nu toate de folos." „Toate îmi sunt îngăduite dar nu toate zidesc."**, are și altă conotație decât cea de a fi de folos omului și anume că „cele ce zidesc" nu mai pot fi contrazise pentru că înseamnă binele care este veșnic, pe câtă vreme răul are un sfârșit.

„Răul e tolerat pentru că poate fi birut", spune Constantin Galeriu în „Jertfă și răscumpărare."

Vreau să subliniez faptul că răul ține mai ales de lumea văzută și tocmai prin el se dovedește relativitatea, pe câtă vreme binele este veșnic pentru că el poate fi zidit doar în conlucrare cu Dumnezeu.

Am insistat asupra acestei posibilități de permanentizare a binelui, pentru că prin rugăciune făcându–L părtaș pe Dumnezeu, avem această posibilitate. Este singura armă, prin care putem deveni stăpânii naturii din care facem parte și includ aici întreg Cosmosul. Condiția ca acest lucru să se întâmple este iubirea necondiționată de toți și de toate fără de care ne vom condamna singuri la „a nu fi".

Există multe minți treze care într–un fel sau altul, atrag atenția asupra necesității de–a reveni la starea de chip în asemănare cu Dumnezeu. Este adevărat că uneori datele sunt prezentate cu o anume stângăcie și că în dorința de a–l scoate

pe om din indiferenţă, se exagerează puţin. Cei care promovează cunoaşterea, din orice plan ar veni ea, trebuie să fie atenţi pentru că energia negativă îşi ţese şi ea pânza şi poate distorsiona înţelesul real al celor transmise, lăsând loc ambiguităţilor.

Mă refer în primul rând la faptul că uneori observaţiile par „bătute în cuie", ori eu am mare rezervă în această privinţă. În cazul emisiunii „Codul lui Oreste" pe care o urmăresc cu interes, deoarece este promovată ideea de om – fiinţă gânditoare, care stă în asemănare cu chipul lui Dumnezeu, unii invitaţi par să absolutizeze afirmaţiile personale şi poate ar trebui o anume rezervă. Este o emisiune bogată în informaţii venite din multiple domenii, care foloseşte recunoaşterii identităţii omului. Mai deosebit este faptul că nu se face caz de nevredniciile omeneşti, lucru extraordinar, ci de potenţele nelimitate ale omului, prin care se poate desăvârşi. Apreciez calitatea deosebită a multor invitaţi de–a ne împărtăşi nouă, din prea plinul bogăţiei lor mentale şi mai ales ideea de permanentizare a gândului pozitiv.

Am fost întotdeauna impresionată de vizionari, de cei cu o intuiţie ieşită din comun şi recunosc că şi eu contez pe intuiţia proprie. Recunoscând limita omului am anumite rezerve faţă de orientarea credibilităţii către cele de din afara omului. Mă refer la anumite colaterale faţă de care omul capătă uneori o anumită dependenţă cum ar fi de exemplu practica cu pendulul.

Cum nu obişnuiesc să fac afirmaţii gratuite, mărturisesc că unui cetăţean francez, dependent de pendulul său, i–am dovedit că în cazul unui răspuns aşteptat să fie pozitiv, i–l pot devia, şi aşa s–a întâmplat cu riscul de a–l fi tulburat oarecum pe posesor. În orice altă practică ca de exemplu: ghicitul în cafea sau în cărţi, dacă doreşti să dai o anumită turnură interpretării, o poţi face lejer pentru că este vorba de o chestiune relativă ca tot ce aparţine acestei lumi. Decât să

acceptăm o influenţă indirectă printr–un obiect oarecare mai bine să căutăm răspunsul printr–o introspecţie în Sinele nostru. Tot ceea ce aparţine lumii văzute conţine în esenţa sa relativitatea. Chiar dacă părelnic răspunsul apare ca o dezlegare, a celor din lumea nevăzută, entităţile pe care le invocăm să ne sprijine într–un astfel de demers, nu pot fi identificate ca pozitive sau negative, pe câtă vreme informaţia pe care ne–o dă Sinele propriu este mai de luat în seamă.

Este şi cazul visurilor şi sunt de acord că acestea pot conţine informaţii benefice deoarece Sinele superior se află într–un contact permanent cu lumile paralele.

Ne putem lansa în tot felul de presupuneri, lumea subconştientului este foarte vastă, iar conştientul poate accesa informaţii din această zonă, în momentul când rezonează cu acesta. Este posibil acest lucru deoarece sufletul avertizează permanent egoul nostru, atunci când a acceptat cu smerenie că adevărul se află doar la Dumnezeu.

Nu putem pune semnul egal între cele dumnezeieşti şi cele omeneşti, chiar şi îndumnezeirea este doar înfierea împlinită în Dumnezeu, iar asemeni Lui, nu înseamnă niciodată, El Însuşi.

Dintr–o prea mare generozitate sufletească se poate imprima o traiectorie către lumea hazardului, chiar dacă în acest elan vrem să–i cuprindem pe toţi în inima noastră, trebuie totuşi să le atragem atenţia că poate exista şi o răscruce, dacă nu ţinem strâns de macta adevărului – Scriptura.

Putem deveni vulnerabili dacă nu înţelegem, că acolo unde este perocuparea mai mare pentru bine şi ispita este pe măsură. Cu îngăduinţa lui Dumnezeu se întâmplă şi acest lucru, pentru a ne căli în vrednicia noastră şi a nu face niciun rabat celor care nu ne oferă alternative viabile. Atenţia trebuie să fie mărită, pentru că un adevăr de „necontestat" poate îmbrăca „haina" unei realităţi îndoielnice. Sunt convinsă că mulţi ştiu, că suntem supuşi unui tir permanent, din partea entităţilor

negative astfel că distorsionarea adevărului este posibilă, la cei la care slăbesc frâiele atenției.

Singurul adevăr necamuflat și nemăsluit de gândirea umană, este cel scripturistic, imposibil de deturnat de om, pentru că stă în voia lui Dumnezeu.

Atunci când Dumnezeu hotărăște adevărul este revelat celor care au consimțit la „a fi".

Cum abordăm Taina

„Dumnezeu îi este mai intim omului, decât el însuși." („Taina iubirii" – Paul Evdokimov).

Când suntem dispuși să plonjăm în adâncul Sinelui propriu, putem avea surpriza de–a întrezări, acel chip sădit în noi de Creator, de la Facere.

„Când Dumnezeu l–a creat pe om vorbea cu omul" („Jertfă și răscumpărare" – Constatin Galeriu), spune Fercitul Teodoret al Cirului și cred că acel dialog se prelungește până în veacul ce va să fie, când omul se va desăvârși în asemănare.

Scriptura ne spune că: **„Dumnezeu ne–a iubit primul"** (Ioan 4, 10) El fiind iubire, ne–a împărtășit din aceasta după puterea de absorbție a fiecăruia. Când omul este nevoitor în cele spre desăvârșire, rezonează cu acea iubire sădită în el de Creator și se simte iubind la rândul său, acea Prezență despre care Dumitru Stăniloae spune: **„... nu e un infinit impersonal, ci o Persoană, pentru că altfel inima nu s–ar simți iubind acest adânc, fericită de sesizarea și simțirea Lui."** („Filocalia" vol.XI)

În același context și dorința de a–L căuta vine tot de la El, spune Sfântul Maxim Mărturisitorul: **„Puterile de căutare și de cercetare ale lucrurilor dumnezeiești sădite în firea oamenilor, ființial de către Făcător, prin însăși aducerea ei**

la existență, iar descoperirea lucrurilor dumnezeiești le împărtășește prin har pentru Duhul Sfânt." („Ascetica și mistica ortodoxă" – Dumitru Stăniloae)

Paul Evdokimov întărește această idee, recunoscând că: **„Dacă omul îl gândește pe Dumnezeu, înseamnă că el se găsește deja în lăuntrul gândirii divine și că Dumnezeu Se gândește pe Sine prin om."** („Iubirea nebună a lui Dumnezeu")

Iubirea care a luat chip, prin proiecția unui gând dumnezeiesc în făptură, nu este diferită de cea a oamenilor. spune Sfântul Maxim Mărturisitorul: **„Iubirea lui Dumnezeu și iubirea oamenilor nu sunt două iubiri, ci două fețe ale aceleiași iubiri"**. Nu ne rămâne astfel, decât să îmbrăcăm haina iubirii necondiționate, pentru ca asemănarea în chip să se producă.

Ținând seama de afirmația făcută de părintele Stăniloae în „Chipul evanghelic al lui Iisus Hristos" că: **„Omul însuși e o mare taină."**, ne–ar putea ține într–o dilemă dacă n–am lua în seamă zicerea părintelui Constantin Galeriu, care în „Jertfă și răscumpărare" dezleagă într–un fel această taină: **„Omul este în lume, chipul văzut al Celui nevăzut."**

Din punct de vedere anatomic și fiziologic există nenumărate date concrete dovedite de știință și medicină, însă din punct de vedere energetic aria datelor este mai restrânsă. Domeniul fiind mult mai vast și mai greu de accesat, putem admite că suntem la începutul cunoașterii lui.

Privind dintr–un unghi doar și numind „matricea energetică holografică", pe care se formează natura fizică a omului, trebuie să recunoaștem că nu avem detalii despre modalitatea prin care se „țese" pe „scheletul" energetic, natura fizică decât că: **„Matricea energetică poartă sub formă codificată informațiile ce țin de organizarea spațială a fetusului ca și o hartă indicând drumul ce trebuie urmat, în cazul în care organizarea celulară este deficitară în**

procesul de dezvoltare a organismului." („Medicina vibraţională" – Richard Gerber)

Faptul că în cel de–al treilea corp energetic din aura omului, corpul cauzal este localizat Sinele superior – Scânteia divină, cu rolul de–a ne ţine în legătură cu divinitatea şi de–a ne călăuzi în urcuşul spre sine, este de real folos în autocunoaşere.

Despre natura energetică Vladimir Lossky în „Teologia mistică a Bisericii de răsărit" ne spune: **„Energiile infinite şi veşnice ale lui Dumnezeu rămân în făptură, fiinţe create din neant prin voinţa lui Dumnezeu ..."**

Acest lucru ne face să privim cu speranţă împlinirea poruncii lui Dumnezeu: **„Omul este o creatură care a primit porunca să devină Dumnezeu"**, spune Vasile cel Mare. („Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov)

În acelaşi context şi în sprijinul ideii că originea omului se află în Dumnezeu, Vladimir Lossky spune: **„... când Dumnezeu a transformat energia divină în mai multe particule mici de conştiinţă, care în cele din urmă au devenit sufletele oamenilor, a făcut–o prin puterea creatoare a gândului."** („Teologia mistică a Bisericii de răsărit")

Iisus ne–a desluşit toate tainele începând cu facerea lumii, iar ştiinţa o face în limbaj propriu. Despre ştiinţă Einstein de asemenea spune că: **„Ştiinţă în întregime este o mare taină."** („Vârstele vieţii spirituale" – Paul Evdokimov). Nu putem privi detaşat niciun domeniu de cercetare, pentru că prin voia lui Dumnezeu există şi acestea.

Mi se pare oportun să subliniez faptul că pentru cei care primesc cunoaşterea lui Dumnezeu cu mintea mai întâi, le sunt necesare date concrete din ştiinţă şi medicină comparate cu cele din religie. Desigur calea inimii oferită de religie, este mai directă, dar Dumnezeu i–a lăsat omului, libertatea de a alege drumul către El.

Taina există pretutindeni: în coloritul petalelor unei flori, în inteligența minusculului arhitect – albina, în aroma strugurilor tămâioși, în memoria elefantului care își pictează imaginea în mișcare, în tot ce încântă privirea omului și nu–i poate desluși magia.

Cele șapte Taine cu care creștinul are contact pe parcursul vieții sale: Taina Botezului, Taina Cununiei, Taina Sfintei Liturghii, Taina Spovedaniei, Taina Sfântului Maslu, Taina Mirungerii, Taina Împărtășaniei au împreună lucrare în procesul de îndumnezeire a omului.

Prin Taina Botezului se produce înfierea omului de către Dumnezeu, și concomitent se deschid ce–i șapte centri energetici (chakre), prin care omul are contacte cu niveluri energetice superioare denumite în Scriptură, de ceruri. Deschiderea centrilor energetici este dublată de transformarea aurei din culoarea gri într–un spectru cu toate culorile curcubeului.

Taina Cununiei definită de Paul Evdokimov ca un chip al Sfintei Treimi, în care cel de–al treilea este Dumnezeu și pe care o mai numește și Cincizecime conjugală, ne oferă un puternic impact cu taina însăși.

Prin Sfânta Liturghie avem permanent acces la taina din momentul Epiclezei, a cărei urmare este sfințirea enoriașilor prin Sfânta Împărtășanie.

Complexitatea Tainei liturgice ne scoate din cele lumești și de scurtă durată ne ancorează în eternitate, plămădind din cei prezenți acea rugă întrupată.

„Prin puterea Tainei liturgice timpul se deschide și devenim astfel contemporani reali ai avenimentelor." („Rugăciunea în Biserica de răsărit" – Paul Evdokimov) În acest context nu mai vorbim de simboluri, ci de o prefacere reală (la cei trăitori) care după liturghie asemeni magilor, se întorc pe alt drum de la Biserică.

Prezența reală a Duhului Sfânt la Epicleză poate fi simțită în palme de cei care doresc o dovadă.

Vibrația din adâncul Sinelui, anunță un val de energie benefică ce inundă organismul în acele clipe. Desigur această transpunere se produce în fiecare altfel, după cum rezonează cu acele energii de înaltă frecvență, având ca efect preschimbarea în alt om, „omul cel nou".

„Evanghelia ne ajută să trecem de la întruchipările simbolice, la prefacerea într–un imn purtat de energia izbăvitoare a Sfântului Duh, energie despre care vorbește Apocalipsa și pe care nimeni nu o poate ignora." („Iubirea nebună a lui Dumnezeu" – Paul Evdokimov)

La cei care nu sunt prezenți doar fizic, asemănarea se zidește „piatră cu piatră" mai știut sau neștiut.

Sfântul Grigorie de Nyssa spune: **„Împărăția cerurilor este în lăuntrul vostru."** („Vederea lui Dumnezeu" – Vladimir Lossky) și se cuvine să încercăm să conștientizăm acest lucru, deoarece de aceasta depinde desăvârșirea noastră. Conlucrând cu această idee vom înțelege rostul nostru pe pământ și mai ales în ce constă relația noastră cu Creatorul.

Vizavi de această idee Paul Evdokimov ne dezleagă înțelesul: **„Dacă omul îl gândește pe Dumnezeu înseamnă că el se găsește deja în lăuntrul gândirii divine și că Dumnezeu Se gândește pe Sine prin om."** („Iubirea nebună a lui Dumnezeu")

În desfășurătorul vieții sale, dacă omul ține aproape de Biserică și urmează învățăturile scripturistice, are șansa de a se îndumnezeii. **„Îndumnezeirea în sens larg începe de la Botez, întinzându–se de–a lungul întregului urcuș spiritual al omului, în care sunt active și puterile lui, adică de–a lungul purificării de patimi, de dobândire a virtuților și al asemănării."** („Ascetica și mistica ortodoxă" – Dumitru Stăniloae)

Același autor spune că: **„Procesul îndumnezeirii fiind totuna cu procesul asemănării, e într–o anumită privință o dezvoltare prin har a unei potențe sădite în om, mai ales că**

„asemănarea" nu e decât o dezvoltare a chipului." („Ascetica şi mistica ortodoxă" – Dumitru Stăniloae)

Starea hristică în care ne–am înveşmântat la Botezul creştinesc, nu presupune că ne–am confundat cu Iisus, ci că prin Duhul Sfânt putem avea o trăire adevărată, o putem întreţine şi doar datorită ei ne putem dezvolta chipul şi sta în asemănare cu Dumnezeu: **„Căci, câţi în Hristos v–aţi botezat, în Hristos v–aţi îmbrăcat."** (Galateni 3, 27)

Faptul că religia ortodoxă este trinitară, presupune acea desăvârşită accedere la viaţa adevărată, întrucât natura holografică a conceptului Sfintei Treimi se suprapune cu sistemul tridimensional în care trăim.

Acest lucru nu înseamnă că Dumnezeu nu poate oferi şanse celorlalte forme de slujire a Lui, într–un mod adecvat percepţiei acestora. Oricum nu consider că trebuie să existe vreo rivalitate între diferite confesiuni religioase sau religii, ci până la urmă unică fiind divinitatea, unică trebuie să fie şi participarea la nivel de conştiinţe spre binele tuturor.

Periplul iniţiatic în care ne–am antrenat, nu trebuie să excludă vreun pământean indiferent de conceptul căruia se aliniază, pentru că toate converg spre binele întregii omeniri.

Este de subliniat faptul că toţi avem acest potenţial sădit în noi, rămânându–ne obligaţia, doar de–a sporii mişcarea din lăuntrul nostru în direcţia bună.

Putem astfel înţelege, că oricine poate aborda taina şi trăi, din perspectiva celui care a fost creat temporal, dar putând deveni etern, deoarece: **„Dumnezeu s–a făcut temporal pentru ca oamenii să devină eterni"**, spune Dumitru Stăniloae în „Spiritualitate şi comuniune în Litrughia ortodoxă".

Cunoscându–ne posibilităţile şi recunoscându–ne ca fii ai lui Dumnezeu, putem rezona cu ideea Sfântului Apostol Ioan: **„Ştim iarăşi că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne–a dat nouă pricepere, ca să cunoaştem pe Dumnezeul cel**

adevărat şi noi suntem în Dumnezeul cel adevărat, adică întru Fiul Său Iisus Hristos. Acesta este adevăratul Dumnezeu şi viaţa de veci." (I Ioan 4, 18)

Vedem astfel că prin autocunoaştere putem ajunge la cunoaşterea lui Dumnezeu, după mine însemnând – „Adevăratul sens al vieţii"

Concluzii

Iniţial am dorit să scriu o singură carte pentru a le reaminti celor care doresc acest lucru, de unde vin şi încotro ar trebui să se îndrepte.

Am apelat la scrierile Sfinţilor părinţi şi la cele ale marilor teologi, care au deslușit înţelesul Bibliei, ca şi la ştiinţă şi medicină pentru a întregi holograma cunoaşterii.

La rugămintea apropiaţilor de–a nu fi prea lungă scrierea, am împărţit–o în patru cărţi după semnul crucii, dar toate converg spre aceeaşi idee, ca o concluzie despre rostul omului în Univers.

Prin titlul primei cărţi: „Omul călător astral – Biblia panaceu universal", am încercat să demonstrez ceea ce sugerează titlul folosind date din: ştiinţă, medicină şi religie.

Prin a doua carte „Trepte spre cer – Iubirea în astral" am încercat să deslușesc o altă valenţă a cărţii de căpătâi Biblia, aceea de carte de ştiinţă şi că „Treptele spre cer" pot fi urcate doar prin iubirea necondiţionată.

În „Prefigurarea dimensiunii sacrului – Adâncul Sinelui" am adâncit ideea mesajului scripturistic cu conotaţii în alte domenii decât religia.

Cartea a patra „Adevăratul sens al vieţii – Autocunoaşterea", defineşte Biblia şi ca o carte psihologică, în care autocunoaşterea se confundă cu cunoaşterea lui Dumnezeu.

BCU "LUCIAN BLAGA" UNIVERSITY LIBRARY

De reţinut din scrierile mele, este că avem şansa, de–a ne ridica prin cuvânt „unealta acestei lumii", chiar dacă: **„Orice cuvânt poate contesta un alt cuvânt, dar ce cuvânt poate contesta viaţa."** („Isihasmul tradiţie şi cultură răsăriteană" – Metropolitul Serafim)

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Bibliografie

„Biblia" – Ed. Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti 1991
„Filocalia" vol. I – Dumitru Stăniloae Ed. Harisma, 1992
„Filocalia" vol. XI – Ed. Romanului şi Huşilor, 1990
„Filocalia" vol. XII – Ed. Harisma, Bucureşti 1991
„Vederea lui Dumnezeu" – Vladimir Lossky – Ed. Deisis, Sibiu 1995
„Iisus Hristos lumina lumii şi îndumnezeitorul omului" – Dumitru Stăniloae – Ed. Anastasia, Bucureşti 1993
„Iubirea nebună a lui Dumnezeu" – Paul Evdokimov – Ed. Anastasia, 1973
„Teologia mistică a Bisericii de răsărit" – Vladimir Lossky – Ed. Anastasia, 1945
„Femeia şi mântuirea lumii" – Paul Evdokimov – Ed. Asociaţia Filantropică Medicală Creştină Cristiana, Bucureşti 1994
„Vârstele vieţii spirituale" – Paul Evdokimov – Ed. Asociaţia Filantropică Medicală Creştină Cristiana, Bucureşti 1993
„Iubirea creştină" – Dumitru Stăniloae – Ed. Porto Franco, Galaţi 1993
„Ascetica şi mistica ortodoxă" – Dumitru Stăniloae – Ed. Deisie, 1993
„Jertfă şi răscumpărare" – Constantin Galeriu – Editura Harisma – Bucureşti, 1991
„Medicina vibraţională" – Richard Gerber – Ed. Elit, 2005
„Chipul Evanghelic al lui Iisus Hristos" – Dumitru Stăniloae – Ed. Centrului Mitropolitan, Sibiu 1991
„Arta icoanei o teologie a frumuseţii" – Paul Evdokimov – Ed. Meridiane, 1992
„Ucigaşa cetate" – Arsenie Boca – Ed. Pelerinul – Iaşi, 2002

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

„Între Dumnezeu şi neamul meu" – Petre Ţuţea – Ed. Arta Grafică – Bucureşti, 1992
„Isihasmul tradiţie şi cultură românească" – Mitropolitul Serafim – Ed. Anastasia – Bucureşti, 1994

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Cuprins

Chipul energetic al omului / 7
Trepte ale autocunoaşterii / 19
Cum ne descoperim prin zâmbet / 22
Despre cum graiul ne deconspiră / 25
Discreţia / 26
Profiluri umane demne de urmat / 27
Cum ajunge Dumnezeu la noi / 36
Vii, dar morţi / 40
Cum ne conectăm la gândul bun / 46
Hrana ca element în autocunoaştere / 50
Cât de grăitoare sunt veşmintele noastre / 52
Sensul vieţii – atu al autocunoaşterii / 56
Cum biruim lumea / 62
Încercarea, un exerciţiu al răbdării / 66
Coincidenţă, sau suprapunerea timpurilor / 71
Semnele şi însemnele / 75
Cum ne armonizăm cu noi înşine / 77
Omenirea, gândită ca un singur om / 82
Vorbirea în deşert / 84
Pacea cu sens rotunjit / 87
Conlucrarea la nivel de conştiinţe / 90
Ce înţelegem prin voia lui Dumnezeu / 93
Creştinul adevărat / 97
Entităţile / 100
România – ecoul unui gând divin / 105
Despre „migraţia" sufletului / 109
Vorbirea în pilde / 113
Scriptura – matcă a adevărului / 117
Cum abordăm Taina / 121
Cuncluzii / 127
Bibliografie / 129

BCU UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ISBN 978-973-1975-10-8

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY